

Giới thiệu Phế Thê Trùng Sinh

Truyện Phế thê trùng sinh - Full - Kim Nguyên Bảo

Ai cũng có một thời quá khứ đen tối không thể xóa bỏ. Ô Nhược thì có một thời thanh niên béo như heo, ục à ục ịch, lại còn bị ép gả làm nam thê cho người ta, có điên không chứ??!!!

Gã chồng kia lại còn muốn cậu thị tẩm??!!! Muốn chết vì bị thịt đè phải không???!!!

Vì sự cố kiếp trước mà phải chết, Ô Nhược trọng sinh về đúng thời kì đen tối đó, quyết tâm tuyệt đối phải xóa bỏ cái quá khứ này đi!

Thay đổi số phận của mình!

Tóm tắt truyện ngôn tình mới này:

Kiếp trước, Ô Nhược chết trong đau đớn, thê thảm, cả thể xác lẫn tâm hồn đều bị đập nát. Trong cơ thể hắn có chứa một bộ bí thuật Ảnh Thiết - giúp người sở hữu trở thành vô địch thiên hạ, mà chính hắn bị phong bế nên không thể vận dụng, dù biết cũng không thể thực hành.

Nguyễn Tri Tranh vì muốn tìm bí thuật Ảnh Thiết mà tiếp cận hắn. Đến một ngày, Nguyễn Tri Tranh chuốc rượu say hắn rồi trói lại, chờ hắn tỉnh lại rồi tra hỏi nhưng Ô Nhược đầu lĩnh hội gì mà nói ra. Cha hắn bị chặt tay rồi chém đầu. Mẹ hắn bị cưỡng hiếp đến nổi tự sát vì ô nhục ngay trước mặt hắn.

Bản thân hắn bị cắt tay, móc mắt, huyết lệ chảy thành sông, hận không thể trả thù.

Cuối cùng, một gã nam nhân bí ẩn xuất hiện khinh bạc ra lệnh tra tấn hắn không cần biết về Ảnh Thiết nữa.

Chịu bao nhiêu đau đớn, vào thời khắc cuối, phu quân Hắc Tuyên Dực đem người đến cứu hắn nhưng đã quá muộn. Ô Nhược thề rằng: "Ta, Ô Nhược lấy linh hồn ra nguyện, vĩnh viễn không luân hồi, nguyện hóa thành lệ quý, đòi đòi kiếp kiếp không để cho các ngươi được yên ổn."

Sau khi chết đi, hắn nhận ra là mình đã trọng sinh về mười ba năm trước, thời điểm hắn vừa bị ép gả cho Tuyên Dực, bắt đầu dấn thân vào công cuộc thay đổi bản thân và trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kiếp Trước

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Khi Ô Nhược tỉnh lại, y phát hiện bản thân mình đang bị người ta dùng dây xích khóa chặt tay chân thành hình chữ đại, trước ngực còn có một khóa. Y bị đặt trên một giá lớn trong viện nhà mình, mà dây xích cùng với khóa trên ngực y đều có khắc vân phù phong ấn phức tạp.

Ô Nhược vung tay kéo dây xích phát ra âm thanh leng keng, cố nhớ lại sự việc đã xảy ra. Trước đó, y đang cùng bằng hữu tốt của mình uống rượu ở hoa viên, như thế nào lại bị người ta trói ở đây?

"Người tỉnh rồi sao?" Thanh âm quen thuộc vang lên phía sau y. Tiếp đó, hần bước đến trước mặt y. Ô Nhược nhận ra đó là bằng hữu tốt của mình - Nguyễn Tri Tranh. Lắc lắc dây xích trên cổ tay, về mặt y không hiểu chuyện thế nào cả: "Tại sao người xích ta lại?"

Y cùng Nguyễn Tri Tranh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình vô cùng thâm thiết giống như tay với chân, có thể vì đối phương một đao tương trợ.

Nguyễn Tri Tranh không cười với y, âm thanh lạnh nhạt hỏi: "Ta chỉ hỏi người một lần duy nhất, người giấu Ảnh Thiết bí thuật ở đâu?"

Ô Nhược sững sốt, nhủ mảy nói: "Người cũng biết là ta hoàn toàn không cất giấu Ảnh Thiết bí thuật"

Ảnh Thiết bí thuật tuy rằng tồn tại trong đầu y, nhưng mà cũng chỉ có hai chữ "Ảnh Thiết", không có nội dung. Mặc dù bên ngoài lưu truyền rằng người có được Ảnh Thiết bí thuật có thể vô địch thiên hạ, nhưng việc này quả thực được truyền đi vô cùng thần kỳ rồi. Rất nhiều tộc nhân khác phán đoán nơi cất giấu Ảnh Thiết bí thuật, mà ngay cả Ô Nhược cũng cho rằng Ảnh Thiết bí thuật vô cùng lợi hại. Nhưng mà, ngay cả bản thân Ô Nhược cũng không có cách nào lĩnh hội được nó.

Ô Nhược có được bí thuật này là vào lúc y hai mươi lăm tuổi. Trước đó, y chỉ là một phế vật tu luyện. Sau khi vô tình đập vỡ Trường Sinh bài, Ô Nhược mới biết được mình không phải phế vật mà là bị người ta phong ấn linh lực, chỉ có đập vỡ trường sinh bài mới có thể giải trừ phong ấn.

Sau khi giải phong ấn, lúc truyền thừa, trong đầu y hiện ra vài công pháp, ngoại trừ Ảnh Thiết, mỗi pháp thuật y đều học tập kỹ càng tỉ mỉ. Từ lúc đó, Ô Nhược bắt đầu tiến hành tu luyện.

Nguyễn Tri Tranh ra lệnh cho thủ vệ canh giữ bên ngoài: "Mang người ra đây!"

"Dạ!" Bốn gã hộ vệ dẫn ra một đôi phu phụ trung niên bị bịt miệng đi đến trước mặt Ô Nhược, sau đó dùng sức đá một ở sau gối họ. "Đùng" một tiếng, đôi phu phụ nhất thời quỵ rạp xuống đất.

"Cha? Nương?" Ô Nhược thấy rõ hai người ấy là cha mẹ mình, vừa sững sốt lại vừa tức giận: "Tri Tranh, người lần này đùa quá trớn rồi, còn không mau thả cha mẹ ta ra"

Cha mẹ Ô Nhược thấy y bị trói bằng xích sắt, hai người kích động kêu ô ô.

Nguyễn Tri Tranh liền vung đại đao, trực tiếp chặt bỏ cánh tay Ô phụ.

"Ô!" Ô phụ bỗng đứng trưng lớn hai mắt, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi, đau đến suýt nữa ngất đi.

"Ô ô ô" Ô mẫu nhìn thấy chồng mình như vậy liền gào khóc.

Ô Nhược ngây ngốc nhìn như người say rượu, có chút mơ hồ không rõ tình hình trước mắt là thật hay giả.

Nguyễn Tri Tranh âm lãnh cười, nhắc chân dùng sức giẫm lên tay kia của Ô phụ: "Ô Nhược, đây là kết quả của việc người không nói ra nơi cất giấu bí thuật"

"Ô" Ô phụ suy yếu tê liệt ngã trên mặt đất.

Ô Nhược lẩm bẩm nói: "Nguyễn Tri Tranh, người..."

"Vẫn không chịu nói sao?" Nguyễn Tri Tranh nổi khùng liền vung một đao về phía cổ của Ô phụ.

Lập tức, đầu ông rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

Ô Nhược ngơ ngẩn nhìn thi thể cha mình, y không thể tin nổi bằng hữu tốt của mình sẽ giết chính cha ruột của mình.

Trước đó, hần vẫn còn thân thiết gọi cha y là bá phụ. Nhưng mà, những giọt máu nóng bắn lên mặt Ô Nhược đã cho y biết rằng tất cả những chuyện này là thật, không phải y đang nằm mơ.

"Ô ô ô" Chứng kiến chồng mình bị chém rơi đầu, Ô mẫu tựa như phát điên giãy giụa khỏi người đang giữ nàng, đau đớn tột cùng mà gục ở trên người trên Ô phụ.

Ô Nhực hai mắt đầy tia máu lấy lại tinh thần, điên cuồng lôi kéo dây xích, bị phần gào thét: "Nguyễn Trì Tranh, ngươi dám giết phụ thân ta, ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa, ta phải giết ngươi!"

Đáy mắt Nguyễn Trì Tranh lộ ra một tia âm ngoan, nâng đao đến bên cổ Ô mẫu: "Nếu ngươi vẫn không chịu nói, kẻ chết kế tiếp chính là mẹ ngươi!"

Hai mắt Ô Nhực tràn ngập hận ý, hiện lên một mặt khủng hoảng: "Chúng ta không có gì giấu giếm với nhau, ta có hay không có bí thuật, ngươi chẳng lẽ không biết sao?"

"Xem ra, bí thuật so với mẹ ngươi quan trọng hơn rồi!" Nguyễn Trì Tranh bỗng nâng đại đao lên.

Ô Nhực sợ hãi hét lên: "Không, ngươi đừng làm càn, Nguyễn Trì Tranh, lẽ nào tình bằng hữu vài thập niên chúng ta lại thua một quyền bí thuật sao?"

"Tình bằng hữu?" Nguyễn Trì Tranh mỉa mai nhìn y: "Ngươi thực sự xem ta là bằng hữu của ngươi sao? Hả? Ngươi biết không, ta tiếp cận ngươi chẳng qua là vì nghĩ ngươi là phế vật. Chỉ có ở trước mặt ngươi, ta mới cảm thấy mình vẫn còn hữu dụng. Nhưng không ngờ ngươi giấu phải vận cứt chó gì, chẳng những có thể tu luyện, năng lực cũng càng ngày càng hơn người. Ta ở trước mặt ngươi cứ như một con chó đi theo sau chủ nhân, bị người ta xem thường, còn phải nhẫn nhịn mỗi khi người ta khi dễ!"

Hắn càng nói càng tức giận, đại đao đột nhiên bỏ xuống.

Ô Nhực hoảng sợ kêu lên: "Đừng, đừng giết mẹ ta, ngươi muốn bí thuật phải không? Ta cho ngươi, ta cho ngươi được không, ta chỉ cầu ngươi tha cho mẹ ta!"

"Được, nhìn mẹ ngươi dù đã qua tuổi năm mươi nhưng vẫn còn xinh đẹp vô song thế này, ta tạm tha nàng một mạng!" Nguyễn Trì Tranh thu hồi đại đao, quay qua bốn gã thủ vệ nói: "Mụ đàn bà này thưởng cho các ngươi!"

"Tạ ơn thiếu gia!" Bốn gã thủ vệ túm lấy Ô mẫu, lộ ra nụ cười dâm dăng: "Lão nương này tuổi tác cũng đã lớn như vậy nhưng bộ dạng vẫn còn ngon lành, cứ như là tiểu cô nương chưa xuất giá!"

Một gã trong số đó hôn trên khuôn mặt Ô mẫu, một gã giật áo của nàng, lộ ra cái yếm màu lục nhạt. Tên còn lại xé rách váy Ô mẫu, gã thứ tư vội vã cời quần mình đỉnh đỉnh cái thứ xấu xí của hắn vào người nàng.

"Ô ô ô ô" Ô mẫu vừa khóc vừa ra sức tránh né, nhưng làm như vậy càng khiến cho bốn gã thủ vệ càng thêm hưng phấn, bọn họ ấn nàng ngã lên bàn ăn phía trước.

Gã thủ vệ đã cời quần trực tiếp áp lên, dùng sức thẳng tiến, sau đó rất nhanh trên người nàng co rút.

Liền ngay sau đó, toàn bộ sân nhỏ đều là tiếng cười dâm dăng.

"Các ngươi dám động vào mẹ ta, ta sẽ cho các ngươi chết không toàn thây!" Ô Nhực nổi điên rống to: "Người đâu, mau đến đây!"

"Ngươi không cần kêu, sẽ không có ai đến đâu!" Nguyễn Trì Tranh không chút gì là sợ hãi: "Người Ô gia hận không thể giết một nhà các ngươi, như thế nào sẽ đến cứu các ngươi!"

Ô Nhực trợn mắt lên: "Không có khả năng, không bao giờ!"

Nhưng nếu không giống như Nguyễn Trì Tranh nói thì vì cái gì động tĩnh lớn ra như vậy rồi mà cũng không có ai lại đây cứu bọn họ?

"Bá phụ và tiểu thúc của ngươi từ nhỏ đã bị phụ thân ngươi áp chế, trong lòng bọn họ đã đổ kỵ và oán hận cha ngươi từ lâu rồi. Mà cha ngươi chính là vì âm mưu của bọn họ mới bị hủy tu vi. Còn đại ca Ô Trúc của ngươi, ngươi có biết hắn chết như thế nào không?" Nguyễn Trì Tranh nhắc đến Ô Trúc đã chết nhiều năm trước, châm chọc cười: "Người Ô gia bởi vì đồ kỵ thiên phú của hắn, thừa lúc hắn đi rèn luyện đã sai người giết hắn!"

"Ta không tin, nhất định là ngươi ly gián quan hệ của chúng ta!" Ô Nhực không tin lòng dạ bọn họ sẽ độc ác như thế.

"Còn em gái Ô Hi của ngươi cũng là bọn họ giật giây muội phụ Ba Sắc hạ tình chú với nàng, nàng mới chịu đáp ứng gả cho hắn. Sau khi nàng chết, Ba Sắc dùng thi thể nàng luyện chế thành con rối!"

"Ngươi gạt ta, tất cả đều là bịa đặt!" Ô Nhực rống lên.

"Dù ngươi có tin hay không thì người Ô gia cũng sẽ không tới cứu ngươi. Hơn nữa, nói không chừng bọn họ còn trốn ở góc tối nhìn lên ta giết ngươi!"

"A-----" Đột nhiên, thủ vệ kêu thảm thiết một tiếng.

Không thể chịu đựng được bị cưỡng hiếp, Ô mẫu đá một cước vào thân dưới gã thủ vệ đang ở trên người nàng. Sau đó dùng sức lực toàn thân giãy ra khỏi bốn gã đó, nhào qua bức tường gần đó.

Ô Nhực sợ hãi kêu to: "Không, nương, đừng!"

"Rầm" một tiếng, Ô mẫu đập đầu vào tường.

Ô Nhực về mặt không còn hi vọng: "Nương! Nương!"

Một gã thủ vệ tiến lên dò xét: "Công tử, bà ta chết rồi"

Ô Nhực cảm hận rống giận với kẻ đã từng là bằng hữu tốt của mình: "Nguyễn Trì Tranh, ngươi là đồ súc sinh, ngươi sẽ không được chết từ tể, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi"

Nguyễn Trì Tranh lạnh lùng cười: "Được, ngươi có giỏi thì tới đây. Kỳ thật ta biết rõ ngươi không có Ảnh Thiết bí thuật, nhưng mà ta muốn lấy lấy có này để tra tấn ngươi. Nhìn ngươi thống khổ, ta cảm thấy hết sức sáng khoái. Kêu đi, kêu lớn tiếng một chút đi. Ngươi kêu càng lớn tiếng, ta càng thống khoái vì ngươi chịu bao nhiêu đau đớn như vậy"

Y cầm lấy đao, hung hăng chém lên đùi phải Ô Nhực.

"A-----" Ô Nhực kêu thảm thiết, đau đến thiếu chút nữa liền bất tỉnh.

"Ha ha" Bỗng nhiên phía bên kia tường có người điên cuồng cười to: "Ô Nhực ơi Ô Nhực, cuối cùng ngươi cũng có ngày hôm nay"

Nguyễn Trì Tranh cười hỏi người đứng bên tường: "Sư phụ, người cao hứng không?"

Người nọ mặc áo choàng màu đen, bởi vì đứng ở góc tối cho nên nhìn không thấy được bộ dáng ra sao.

"Cao hứng, thật cao hứng, ngươi tra tấn hắn đủ đội cho ta" Kẻ thần bí oán độc nói: "Ta muốn cho hắn sống không bằng chết"

"Được" Nguyễn Trì Tranh cầm đao bỏ xuống tay phải Ô Nhực.

Ô Nhực trực tiếp ngất đi.

Nguyễn Trì Tranh sai người dùng nước lạnh hắt cho hắn tỉnh.

"Ta chán ghét hai mắt hắn, móc xuống cho ta" Giọng nói kẻ thần bí nồng đậm hận ý.

Ô Nhực hơi thở mong manh: "Ngươi là ai?"

Y chưa bao giờ biết Nguyễn Trì Tranh có sư phụ, cũng không biết bản thân trên chộc người này lúc nào.

"Ngươi không xứng biết ta là ai"

Nguyễn Trì Tranh móc chủy thủ ra, nhấn tâm đâm vào hai mắt Ô Nhực. "Phốc phốc" hai tiếng, con ngươi y bắn ra. Hốc mắt chỉ còn hai cái lỗ máu chảy đầm đìa, máu tươi chảy ào ào ra bên ngoài

"A-----" Ô Nhực lần thứ hai đau đến bất tỉnh.

Kẻ thần bí nói: "Không được để cho hắn chết"

Nguyễn Trì Tranh cho Ô Nhực uống một viên đan dược, làm cho y tỉnh lại.

Ô Nhực cảm thấy được chuyện đêm nay và kẻ thần bí không khỏi có liên quan, bị phần chất vấn: "Ta với ngươi không thù không oán, vì có gì ngươi lại đối xử với với ta và người nhà ta như vậy?"

"Vi lý do gì sao?" Kẻ thần bí âm trầm cười nhạt: "Nếu ngươi có kiếp sau, ta sẽ nói cho ngươi biết, Trì Tranh, cắt đầu lưỡi của hắn, ta không muốn nghe tiếng của hắn nữa" Nguyễn Trì Tranh dùng sức nắm cầm Ô Nhực, sai thủ vệ kéo đầu lưỡi y ra.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết, có người hô hô: "Cứu mạng, là Hắc Tuyên Dục, Hắc Tuyên Dục đến đây"

Kẻ thần bí rùng mình: "Hắc Tuyên Dục đến rồi, chúng ta đi thôi"

Ô Nhực ngẩn ra, không tiếng động gượng cười đau khổ.

Hắc Tuyên Dục...

Y cho tới tận bây giờ chưa từng nghĩ trọng phụ mà y chưa từng nhìn đến sẽ đến nơi này cứu y...

Đáng tiếc, người đến chậm một bước rồi...

Nguyễn Trì Tranh không cam lòng cứ như vậy buông tha Ô Nhực, trực tiếp dùng chủy thủ đâm vào trái tim Ô Nhực, sau đó thiêu hủy thân thể y.

Ô Nhực nhìn xuống đau đớn toàn thân, dùng chút sức lực còn sót lại, lập lời nguyện oán độc: "Ta, Ô Nhực lấy linh hồn ra nguyện, vĩnh viễn không

luân hồi, nguyên hóa thành lệ quỷ, đòi đòi kiếp kiếp không để cho các người được yên ổn"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 2: Trùng Sinh

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Tại hẻm nhỏ cửa hông Ô gia, ba thiếu niên chừng mười lăm tuổi đang vây quanh cười nhạo một thiếu niên mập mạp bị ngã trên mặt đất.

"Mập mạp chết tiệt, chúc mừng người được gả cho nam nhân. Hai đêm tân hôn được nam nhân thao có thích không?"

"Cái mông lớn như vậy, thao hẳn khẳng định cũng thực thích, ha ha, mà không biết nói giỡn tân hôn của chúng nó có bị hấn đè sập hay không nữa"

"A? Sao lại nằm im rồi? Không phải đập ngã một liên chết chứ? Ô Nhược, người con mẹ nó không được giả chết"

Thiếu niên mặc lam hoa bào dùng chân đá thiếu niên mập mạp, bỗng dừng, y mở hai mắt, ánh mắt âm ngoan đến đáng sợ nhìn ba thiếu niên làm cho bọn chúng phải thụt lùi từng bước một.

Ô Nhược gắt gao nhìn bọn hấn chằm chằm, đáy mắt lướt qua một tia hoang mang: "Giang Hiếu Lương? Vu Thiên Bảo? Phan Phong?"

Ba người bọn chúng không phải đã quá ba mươi tuổi sao? Vì sao bộ dạng lại trẻ như vậy? Chẳng lẽ bọn chúng ăn linh dược cải lão hoàn đồng?

Đúng rồi.

Rõ ràng y đã bị Nguyễn Tri Tranh chặt đứt đùi phải và tay phải, còn bị khoét hai mắt và đâm thủng tim. Cuối cùng, còn bị phóng hỏa thiêu hủy thân thể, vì sao y hiện tại vẫn còn sống?

"Dám... dám gọi thẳng tục danh của đại gia, người muốn chết rồi có phải không?" Vu Thiên Bảo cố ngăn nội tâm sợ hãi, tức giận đá Ô Nhược một cước.

Tầm mắt Ô Nhược nhất thời nghiêm túc, rất nhanh y nâng tay bắt lấy chân hấn.

Ánh mắt lãnh lệ (tàn độc) của y làm cho bọn Vu Thiên Bảo không nhìn được mà run lên. Hôm nay mập mạp chết tiệt thoát nhìn rất dọa người.

"Giang Hiếu Lương, Vu Thiên Bảo, Phan Phong, các người không đem Ô gia để vào mắt nữa sao, dám ở trước cửa khi dễ người Ô gia chúng ta" Một giọng nói phẫn nộ từ cổng truyền đến.

Ô Nhược nhìn theo nơi có tiếng nói, đó là một thanh niên mặc bạch hoa bào, khoác áo choàng lông hồ ly. Thanh niên tuấn tú nổi giận đùng đùng, đi tới đẩy ra ba thiếu niên ra: "Cút đi cho ta, đừng để ta thấy các người thêm lần nào nữa"

"Dạ! Dạ!" Bọn Vu Thiên Bảo không dám đắc tội Ngũ thiếu gia Ô Ngọc của Ô gia nên ỉu xiu cụp đuôi chạy mất.

"Thiếu gia, ngài có sao không?" Hai gã người hầu theo sau Ô Ngọc vội vàng chạy tới đỡ Ô Nhược dậy. Lúc này, y mới nhận ra rằng hiện tại thân thể y quá béo, tay như tay gấu, thắt lưng như thùng tẩm lớn, chân như chân voi. Quả thực là y đã trở lại mười ba năm trước, đó là thời điểm y béo nhất.

Nhất thời, trong lòng Ô Nhược vô cùng kinh sợ. Y không những không chết mà còn quay trở lại thân thể béo núc.

Ô Nhược cố hết sức dịch chuyển thân mình, lại nhìn thấy xe ngựa lớn mới tinh đằng trước, không khỏi ngăn người ra.

Xe ngựa này là vào lúc y được gả cho Hắc Tuyên Dục, mẹ y đặc biệt tìm người đo thân người rồi đặc chế cho y. Cho nên, chiều rộng thân xe ước chừng phải đến mười thước. Bởi vậy, xe y ngồi quay về Ô gia vô cùng đặc biệt. Nhưng sau khi y gầy xuống, điều đầu tiên Ô Nhược làm chính là đốt chiếc xe đó. Vậy vì lý do gì chiếc xe này xuất hiện ở chỗ đây?

"Ô Nhược, bọn chúng có làm gì đệ không?" Ô Ngọc quan tâm hỏi.

Ô Nhược lắc đầu, tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Tất cả sự tình đã phát sinh trước mắt làm cho y cảm thấy rất quen thuộc. Ô Nhược nhớ rõ vào ngày thứ ba lại mặt, chuyện này đã từng phát sinh.

Ô Ngọc ôn hòa cười nói: "Nếu không có việc gì, vậy chúng ta đi vào thôi. Đừng để cho thúc thúc và thẩm thẩm phải chờ sốt ruột"

Ô Nhược nhớ lại việc cha mẹ mình bị Nguyễn Tri Tranh giết chết, trong lòng vô cùng căng thẳng. Hai tay vịn vào người hầu, sốt ruột rảo bước đi vào Ô gia, bước nhanh đến Thư Thanh Viện của cha mẹ y.

Đọc theo đường đi, mặc dù nghênh đón rất nhiều ánh mắt chế giễu và châm chọc nhưng y đều không rảnh bận tâm. Đầu óc Ô Nhưộc hiện đang nhớ lại cha mẹ mình hôm nay mặc chính là sam y xanh ngọc và đang ở trong sân chờ y trở về?

Ô Nhưộc đi vào Thư Thanh Viện, quả nhiên thấy đôi vợ chồng trung niên mặc sam y xanh ngọc. Phản ứng đầu tiên của Ô Nhưộc chính là thở dài nhẹ nhõm một hơi, cha mẹ y vẫn còn sống tốt, còn phản ứng thứ hai chính là cảm thấy khiếp sợ.

Bởi vì, y đã được sống lại, sống lại thời điểm mười ba năm về trước, vừa thành thân với Hắc Tuyên Dục ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thân Thể Đáng Ghét

Trời cao có mắt đã cho y được trùng sinh, cho y cơ hội phục thù. Tất cả những kẻ muốn hại y và người nhà chắc chắn sẽ được đáp trả ngàn lần vạn lần.

Ô Nhưộc vô cùng vui sướng và kích động, nhưng sau đó y lại cảm thấy vô cùng buồn bực. Tuy rằng, ông trời cho y cơ hội sống lại nhưng lại không cho y lựa chọn thời điểm. Phải biết rằng, mười ba năm trước là thời điểm đen tối nhất của Ô Nhưộc, là thời điểm y căm ghét nhất bởi đó là lúc mà Ô Nhưộc béo nhất và phế nhất. Y không chỉ không có linh lực, cũng không thể tự lo được cho sinh hoạt của bản thân. Mỗi buổi sáng, sau khi thức dậy, Ô Nhưộc cần phải có người dìu mới có thể rời giường. Tiếp theo, cứ đi hai bước y sẽ thờ hồng học. Thảm nhất chính là thân là một nam nhân mà lại gả cho một nam nhân khác, hại y bị kẻ khác chế giễu cả đời. Cho dù sau đó không có ai dám khi dễ y, nhưng những kẻ đó sẽ giễu cợt y là nam thê.

Nhưng mà lúc này, người nhà y đều bình an, Ô Nhưộc cảm thấy thực thoải mái, còn những việc khác y sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Hiện tại, điều làm cho Ô Nhưộc đau đầu là làm thế nào tìm được trường sinh bài của mình. Trước đó, tuy rằng trường sinh bài là mẹ Ô Nhưộc vào lúc y hai mươi bốn tuổi mới cho. Nhưng mà, nàng nói rằng trường sinh bài là người khác đưa tới, về phần là ai, nàng không muốn tiết lộ. Điều duy nhất có thể khẳng định là, trước đó, mẹ y cũng không biết sự tình của trường sinh bài, càng không biết trường sinh bài phong ấn linh lực Ô Nhưộc, làm cho y không thể tu luyện.

"Tiểu Nhưộc" Ô mẫu Quán Đồng hai mắt đỏ hồng chạy tới ôm lấy Ô Nhưộc. Nhưng bởi vì y quá béo nên nàng chỉ có thể ôm lấy bụng y: "Con ở bên đó có chịu uất ức gì không?"

Ô Nhưộc nhìn thấy mẹ mình, không khỏi nhớ lại kết cuộc đời trước nàng chết thảm, viên mắt cũng tự nhiên đỏ lên.

"Con không hề uất ức" Vào đêm tân hôn, Hắc Tuyên Dục bởi vì có việc nên liền rời đi, người nhà của hắn cũng không ở cùng một chỗ với hắn. Cho nên, sau hai ngày thành thân, Ô Nhưộc cũng không có gì phải khó chịu. Chỉ có một chuyện đó là đồ ăn hạ nhân Hắc phủ mang đến không được ngon cho lắm.

"Vậy là được rồi" Quán Đồng yên tâm rất nhiều. Trước đó, nàng vẫn luôn lo lắng Hắc gia sẽ ngại Ô Nhưộc quá béo.

Ô phụ Ô Tiền Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm, hỏi Ô Ngọc: "Tiểu Ngọc, ngươi vì sao lại đi cùng Tiểu Nhưộc về đây?"

Ô Ngọc mỉm cười: "Con đang trên đường ra ngoài thì gặp được người hầu của Tiểu Nhưộc. Nghe bọn họ nói Tiểu Nhưộc bị đám người Vu Thiên Bảo ngăn ở ngoài cửa, con liền chạy tới đuổi bọn chúng đi. Sau đó, con cùng với Tiểu Nhưộc trở lại đây"

"Một đám đồ vô lại!" Ô Tiền Thanh vừa nghe liền biết đám Vu Thiên Bảo lại bắt nạt con hắn.

"Tam thúc, con....."

Ô Nhưộc biết Ô Ngọc kế tiếp muốn nói việc gì. Nhưng mà, y không muốn hắn nói ra, liền nhanh chóng ngắt lời Ô Ngọc: "Cha"

Lực chú ý Ô Tiền Thanh bị y kéo trở về: "Con dùng điểm tâm chưa? Nếu chưa ăn, ta sai hạ nhân chuẩn bị"

"Con ăn rồi, cha, con muốn người dắt con vào nhà"

Ô Tiền Thanh cười nói: "Cũng đã là người lớn rồi mà vẫn còn muốn làm nũng với ta"

Y tiến lên phía trước đỡ Ô Nhưộc, nhỏ giọng hỏi: "Người nọ như thế nào không cùng con trở về?"

Ô Nhưộc biết cha y đang hỏi Hắc Tuyên Dục: "Hắn có việc nên tối nay mới qua được"

Trước đó, Hắc Tuyên Dục đến giờ Ngọ mới tới Ô gia.

Ô Tiền Thanh gật đầu: "Vậy là được rồi"

Ô Nhựt đi vào trong phòng dùng, khóe mắt liếc lại nhìn Ô Ngọc. Lập tức, y liền thấy ánh mắt trào phúng của hắn, trong lòng Ô Nhựt không khỏi ngẩn ra. Nhớ tới những lời mà đời trước trước khi chết Nguyễn Tri Tranh từng nói với y, trong phút chốc hay bàn tay y nắm chặt.

Không thể ngờ rằng Ô Ngọc tao nhã như vậy, từ trước đến nay hắn luôn luôn khiêm tốn nhã nhặn với người ngoài, đối với y lại càng thêm quan tâm chăm sóc. Chỉ cần y gặp chuyện, Ô Ngọc chắc chắn không nói hai lời sẽ ra tay giúp đỡ. Người tốt như vậy vì sao lại có ánh mắt xem thường? Chẳng lẽ mọi việc đều giống như Nguyễn Tri Tranh nói, người Ô gia đã sớm bắt mắt với cả nhà y?

Ô Tiền Thanh cảm giác được biến hóa của Ô Nhựt: "Có chuyện gì sao?"

"Không, không có gì" Ô Nhựt thả lỏng tay ra bất lấy cổ tay Ô Tiền Thanh, nhân cơ hội bắt mạch cho cha mình.

Ô Nhựt biết y thuật là do đời trước, sau khi thành thân, bởi vì thân thể càng ngày càng béo nên y quyết tâm học. Sau đó Ô Nhựt còn bái sư, nhờ vậy mà y biết được mình béo không phải do thể chất mà do trước khi còn ở trong bụng mẹ đã bị người ta hạ cổ. Khó trách được y béo không giống với người khác, thịt trên người không bị chảy xệ mà là cả cơ thể giống như bị người ta bơm không khí căng phồng, phình lên như quả bóng to.

Lúc ấy, y thuật của Ô Nhựt tuy rằng có chút thành tựu. Nhưng mà tu vi của Ô Tiền Thanh đã bị hủy hơn mười năm, muốn khôi phục là điều không thể.

Hiện tại, Ô Tiền Thanh chỉ mới bị mất tu vi hơn nửa năm, khả năng khôi phục thực lực như lúc ban đầu là rất lớn.

Ô Ngọc thấy hắn không thể chen vào liền cáo từ rồi đi.

Ô Nhựt thấy bóng dáng hắn, ánh mắt khẽ động. Y liền sai người hầu đến phòng bếp lấy điểm tâm, lại quay qua Ô Tiền Thanh nói: "Cha, con có lời muốn nói với Ngũ Ca, con sẽ quay lại ngay"

Ô Tiền Thanh nói: "Để ta gọi hắn trở về"

"Không cần đâu cha" Ô Nhựt cự tuyệt, bởi vì y không phải thật sự có chuyện muốn nói với Ô Ngọc.

"Ta đỡ con đi tìm hắn"

"Con tự mình đi được"

Ô Tiền Thanh về mặt lộ ra sự lo lắng. Nhưng mà, nơi này là ô gia, không ai dám bắt nạt con trai hắn, nên cũng yên tâm để y tự mình đi.

Ô Nhựt được Ô Tiền Thanh đưa ra ngoài Thư Thanh Viện, Ô Ngọc lúc đó đã đi đến đầu ngõ.

Ô Nhựt vịn tường vội vã theo sau. Có điều, đi hai bước y liền thở hồng hộc. Hơn nữa, khả năng giữ thăng bằng vô cùng kém, có thể ngã bất cứ lúc nào.

Nếu thật sự bị ngã, một mình y muốn đứng dậy cũng vô cùng khó khăn.

"Phù, cái thân thể chết tiệt này" Ô Nhựt một phen lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm, ngày mai nhất định phải nghĩ cách làm cho thân thể gầy đi.

Ô Ngọc đi tới cửa hông, Ô Nhựt theo sau đằng xa tới liền nhìn ra ngoài cửa thấy có người chờ hắn. Y chăm chú nhìn liền phát hiện, đúng là đám người Vu Thiên Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nó Quả Là Kẻ Xui Xẻo

Đáy lòng Ô Nhựt trầm xuống.

Y cuối cùng cũng có thể theo kịp Ô Ngọc. Chỉ là, y ngàn vạn lần không ngờ tới Ô Ngọc và đám Vu Thiên Bảo có liên hệ với nhau từ trước. Bởi vì trước kia mỗi lần đám người Thiên Bảo bắt nạt y, Ô Ngọc luôn luôn trùng hợp gặp được và ra tay giúp đỡ.

Đời trước, Ô Nhựt vô cùng cảm kích Ô Ngọc vì mỗi khi y bị bắt nạt hắn đều có thể đứng lúc xuất hiện mà giúp y giải vây. Ô Nhựt lúc đó không hề nghĩ rằng vì sao lại có nhiều việc trùng hợp như vậy xảy ra. Còn hiện tại, dù y không muốn nghĩ cũng không được.

Ô Ngọc không biết Ô Nhực theo ở phía sau, đi theo đám người đám người Vu Thiên Bảo đến đầu ngõ bên phải.

Ô Nhực xoay chuyển ánh mắt, kéo lê thân thể nặng nề, ngăn chặn hơi thở hỗn hển không ngừng đi vào hẻm nhỏ sát vách tường. Bởi vì nơi này là thiên viện, rất ít người đi qua, nên sẽ không có ai chú ý tới Ô Nhực kỳ quặc đi dọc theo tường.

Phía bên kia tường, Vu Thiên Bảo hạ giọng hỏi: "Ngọc thiếu, ngươi có mượn được Thần Băng Ấn không?"

Ô Ngọc nghiêm mặt: "Không được"

"Như thế nào lại vậy?" Âm thanh của Vu Thiên Bảo lớn hơn một chút: "Ngày trước Ngọc thiếu không phải nói rằng chỉ cần sau khi trợ giúp ngươi khi dễ mập mạp chết tiết kia là có thể thuận lợi mượn pháp bảo của Ô Tiên Thanh sao?"

Ô Ngọc bình tĩnh lên tiếng: "Hôm nay là ngày lại mặt của phế vật kia, Ô Tiên Thanh đặc biệt cao hứng, sẽ không để ý đến ta. Lúc ta định mở miệng mượn Thần Băng Ấn của Ô Tiên Thanh thì lại bị phế vật chết tiết kia cản trở, nên không mượn được"

"Mập mạp chết tiết cư nhiên dám phá hư chuyện tốt của Ngọc thiếu. Vậy kể tiếp ngươi dự tính như thế nào?"

"Chỉ có thể chờ sau đó mới mở miệng mượn Thần Băng Ấn thôi"

"Mập mạp chết tiết này cũng đã xuất giá rồi, về sau cơ hội bắt nạt nó liền ít đi. Hừ, phải nói nó cũng thật xui xẻo, bị người ta định ra cuộc hôn nhân như thế này, chính là cùng một nam nhân kết hôn. Thật sự là buồn cười chết đi được"

Ô Ngọc cười lạnh: "Nó quả là rất xui xẻo, có điều, ban đầu người được chỉ định gả cho Hắc gia không phải phế vật nó"

"Hả?" Vu Thiên Bảo, Giang Hiếu Lương, Phan Phong sửng sốt: "Không phải nó, vậy là ai?"

Ô Ngọc không muốn tiết lộ chuyện nhà liền đổi đề tài: "Không nói việc này nữa, chúng ta tìm một chỗ chơi đi"

"Được"

Bên trong tường, Ô Nhực tức giận đến toàn thân run rẩy, hung hăng siết chặt bàn tay, mặc cho móng tay cắm sâu vào da thịt.

Hoá ra, hoá ra những điều Nguyễn Tri Tranh nói đều là sự thật, Ô gia đã sớm xem một nhà bọn họ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Nhìn Ô Ngọc một tiếng gọi Ô Tiên Thanh, hai tiếng gọi phế vật liền hiểu là hấn thường xuyên xưng hô như vậy với y và cha y. Hấn hoàn toàn không để một nhà bọn họ vào mắt.

Y trước kia thật sự là mù mắt chó, đem bọn chúng trở thành người tốt, ngây ngốc mà đem pháp bảo trong nhà cho người ngoài mượn.

Nói là mượn, nhưng kỳ thật người Ô gia căn bản chưa hề có ý muốn trả lại. Về sau, khi đại ca và tiểu muội y chết đi, càng không ai có thể dùng những pháp bảo này, cha y cũng sẽ đòi những kẻ đó trả lại. Đến cuối cùng, khi cả nhà y đều chết, Ô gia chắc chắn thu tóm tất cả.

Nhưng mà, đời này, y chắc chắn sẽ không để cho bọn họ được như ý.

Ô Nhực cười lạnh.

Những pháp bảo cho mượn đó chính là cha y trước kia làm nhiệm vụ hết mình để đổi lấy. Còn có một số ít là của hồi môn của mẹ y, y nhất định phải lấy lại từng cái. Nhưng phải làm sao mới có thể quang minh chính đại lấy lại? Việc này còn phải suy nghĩ kỹ hơn rồi mới tính.

Ô Nhực không biết chính mình làm thế nào trở lại được Thư Thanh Viện. Nghe được trong phòng truyền đến tiếng cười vui vẻ, y mới hồi phục tinh thần trở về.

"Tiểu Nhực đã trở lại" Ô Trúc nhìn thấy Ô Nhực, lập tức chạy ra dìu y.

"Nhị ca" Ô Hi ánh mắt sáng ngời, nhanh chóng chạy đến bên kia Ô Nhực. Nàng cười vui vẻ cùng với Ô Trúc đỡ Ô Nhực vào nhà.

Ô Nhực lại nhìn thấy người thân đã chết đi nhiều năm, đáy mắt nảy lên một giọt lệ. Trong lòng y lần thứ hai phát thệ, nhất định phải làm cho bọn người sát hại cả nhà y nợ máu trả bằng máu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ô Gia

Dòng dõi Ô gia là âm dương sư thế gia, số lượng người trong toàn tộc phải nói là vô cùng khổng lồ, từ ngàn năm trước truyền đời đến hiện tại đã phân ra vô số chi nhỏ. Gia tộc của Ô Nhựt chính là một trong những chi của Ô gia. Dù chi là một chi nhưng tại Cao Lăng Thành này, Ô gia vẫn là một trong những gia tộc lớn nhất. Những đại gia tộc hạng nhất khác trong thành cũng khó mà sánh được với Ô gia bọn họ.

Hiện giờ là niên kỷ mà yêu ma quỷ quái tùy tiện tung hoành, cũng là thời kỳ mà các thuật sư đánh giá thực lực các gia tộc. Cho nên, trẻ con Ô gia sau khi đủ ba tuổi sẽ được đưa vào học đường của gia tộc để học tập thuật âm dương. Bọn họ từ nhỏ phải xem tinh tú, nhân diện, trắc phương, thiên tai, phải học cách bói quẻ, tế tự, tu lịch, trừ tà, vẽ bùa niệm chú, trận pháp kết giới, điều khiển thần linh, thực hiện ma pháp, ngôn linh thuật.

Cũng bởi học thuật vô cùng rộng lớn nên mọi người căn bản không thể chuyên chú lĩnh hội tất cả học thuật. Vì vậy liền dẫn tới việc có người thiên hướng tinh thông bói toán, có người tinh thông vẽ bùa niệm chú, bày bố kết giới trận pháp, còn có người chỉ thông thạo ngôn linh, thi triển ma thuật và điều khiển thần linh. Ngoài trừ thủy tổ của Ô gia ra, không ai có thể tinh thông toàn bộ những học thuật này. Ngay cả trực hệ của Ô gia đang ở Hoàng Đô là Ô Thần Tử, người đã được Đế quân phong làm quốc sư, cũng không thể am hiểu tất cả mọi phương diện.

Dùng xong bữa trưa, Ô Trúc và Ô Hi nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó Ô Nhựt thúc giục bọn họ rời Thư Thanh Viện để đến học đường của Ô gia học tập. Bởi chỉ cần học ít đi nửa ngày, kiến thức sẽ thua kém người khác rất nhiều. Chờ sau khi Hắc Tuyên Dực đến đây, y sẽ sai người gọi bọn họ quay lại cũng không muộn.

Sau khi nhóm Ô Trúc rời đi không lâu, đại bá của Ô Nhựt là Ô Tiền Cảnh liền sai hạ nhân đến chuyển lời rằng hôm nay miễn cho tân lang tân nương kính trà người thân, bỏ qua luôn phần giới thiệu người thân cho Hắc Tuyên Dực nhận biết, làm như vậy cũng là muốn đỡ cho Ô Nhựt phải xấu hổ.

Ô Nhựt trong lòng cười lạnh.

Đời trước, khi Ô Tiền Cảnh sai người chuyển lời, Ô Nhựt và cha mẹ mình vô cùng cảm kích đại bá có thể thông cảm cho y, làm cho y đỡ khó xử. Sau đó, y mới biết được, bởi vì đám người Ô Tiền Cảnh căn bản không biết thân phận thật sự của Hắc Tuyên Dực, bọn họ luôn nghĩ chẳng qua phu quân của y chỉ là một Thiếu gia lên không nổi mặt bàn của gia tộc. Chính vì vậy Ô Thần Tử mới đem mối hôn nhân này chuyển tới chi nhỏ này của Ô gia, và cũng vì như thế nên bọn họ cảm thấy được không cần phải lãng phí thời gian với nhân vật nhỏ nhoi này.

Khi đó y cũng không để ý gì cả, lại càng sẽ không để ý đến những lời quan tâm giả dối của bọn người Ô Tiền Cảnh.

Nghĩ đến Ô Thần Tử, đáy mắt Ô Nhựt hiện lên hàn quang.

Năm đó, cửa hôn nhân này là do chính phụ thân của Ô Thần Tử vì muốn báo ân cứu mạng của Hắc gia nên đã cùng bọn họ định ra. Có điều, thân là quốc sư thần tử, lão căn bản không có khả năng kết thông gia với Hắc gia tu luyện tà thuật, bởi vì điều này không những đánh mất thể diện lão, còn phá hủy danh dự của lão. Hơn nữa, cháu gái của Ô Thần Tử cũng không thích Hắc Tuyên Dực, nên cuối cùng Ô Thần Tử liền đem mối hôn nhân này ném cho chi lớn Ô gia giải quyết.

Tộc trưởng chi lớn của Ô gia cũng chính là Ô lão thái gia Ô Bắc Phương rất tôn trọng Ô Thần Tử, lão liền nhận giải quyết mối hôn sự này, và chọn một tiểu bối không biết tên trong tộc thay thế cháu gái Ô Thần Tử thành thân cùng Hắc Tuyên Dực. Không ngờ, Hắc Tuyên Dực lại nói hán chỉ thích nam nhân, không thích nữ nhân.

Ô Bắc Phương liền đem cửa hôn nhân này chỉ cho Ô Nhựt. Ô Tiền Thanh khi biết được con trai mình phải gả cho một nam nhân liền cực lực phản đối nhưng không ngờ Ô Bắc Phương lại đem tiền đồ của Ô Trúc và Ô Hi ra để ép buộc Ô Tiền Thanh. Điều này làm cho Ô Nhựt không thể không đáp ứng cửa hôn nhân này.

Khi Ô Nhựt nghĩ đến đây, thủ vệ đại môn của Ô gia đến báo tin: “Tam gia, tam gia, vị hôn phu nhị thiếu gia đã đến”

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hắc Tuyên Dực

Ô Tiền Thanh lập tức sai người hầu mời Hắc Tuyên Dực vào, sau đó, lại sai một người khác đến học đường Ô gia gọi Ô Trúc và Ô Hi quay về Thư Thanh Viện.

Nghĩ đến lát nữa gặp mặt con rể, Quân Đồng đặc biệt khăn trang, nàng đứng lên sửa sang lại y phục của mình và trượng phu.

Ô Nhựt híp mắt, trong lòng tính toán thời gian, chờ lúc Hắc Tuyên Dực gần đi vào Thư Thanh Viện, y liền đứng dậy ra cửa viện nghênh đón.

Không lâu sau, người hầu Thư Thanh Viện hồi báo: “Lão gia, vị hôn phu của thiếu gia đã đến”

Liền sau đó, một bóng người cao lớn, y phục đen huyền, hàn khí toàn thân vững vàng rào bước tiến vào viện. Theo sau hắn là một đoàn hộ vệ cao trắng, mang đến cảm giác một vị quân vương. Không khí bỗng chốc trở nên vô cùng nghiêm túc, nhóm người hầu trong viện không dám thở mạnh, ngay cả mí mắt cũng không dám nâng.

Hắc Tuyên Dực khoác áo choàng da chồn màu đen đi đằng trước, tóc dài đen như mực được buộc thành đuôi ngựa cao buông xuống ở sau lưng, được cố định bằng phát quan huyết ngọc. Ngũ quan hắn cương nghị, ánh mắt sắc bén lạnh lùng, đôi môi mỏng nhạt, thể nhưng, làn da lại giống vảy cá màu đen trông có vẻ quý mỹ, đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

Ô Nhưộc nhìn thấy toàn thân Hắc Tuyên Dực cường hãn quý khí, suy nghĩ của y không khỏi mà bay tới đời trước. Khi đó, y không hề muốn gặp Hắc Tuyên Dực, cho nên, ngày lại mặt y liền la hét không muốn thấy người này, cũng không cho cha mẹ mời người này vào cửa. Thế nhưng, Hắc Tuyên Dực vẫn kiên trì đi vào kính trà cha mẹ cho y rồi mới rời đi.

Hiện tại, sống lại lần nữa thấy người này, cảm chán ghét trong lòng Ô Nhưộc giảm bớt rất nhiều. Có lẽ là bởi vì đời trước, khi y chết Hắc Tuyên Dực đã chạy tới Ô gia, bắt chấp tất cả để cứu hắn. Ít nhất, vào khoảnh khắc đó cái nhìn của Ô Nhưộc đối với người này có một tia biến đổi.

Hắc Tuyên Dực dừng lại trước mặt Ô Nhưộc, ánh mắt đậm đặc dừng ở khuôn mặt mập mạp của y, tầm mắt để lộ ra màu phức tạp, mi tâm có chút khẽ động không thể nhận ra.

Ô Nhưộc lấy lại tinh thần, ánh mắt y dừng trên gương mặt đáng sợ trước mắt.

Đời trước, y từng bị khuôn mặt này dọa sợ vài lần, sau đó, y mới biết được làn da che kín vậy chẳng qua là miếng da giả trên mặt hắn. Chỉ đến sau khi bị phát hiện, người đời mới biết được người này khỏi ngờ đến nỗi không tìm được từ để miêu tả hắn. Ô Nhưộc cảm thán rằng, trên đời này không thể tìm ra người nào soái hơn Hắc Tuyên Dực.

Bởi vậy, ngay cả đến khi bản thân bị giết chết, Ô Nhưộc vẫn không thể hiểu được người xuất chúng như Hắc Tuyên Dực lại nguyện ý thành thân cùng y. Hơn nữa, người này từ đầu tới đuôi cũng không hề có ý ruồng bỏ y.

Ô Nhưộc giờ bàn tay như tay gấu của mình đến trước mặt Hắc Tuyên Dực.

Hắc Tuyên Dực có chút khó hiểu, hắn lưỡng lự trong chốc lát, cuối cùng mới thử nắm lấy tay Ô Nhưộc. Trong nháy mắt, lực chú ý của hắn đã bị lòng bàn tay trắng nõn mềm như bông này hấp dẫn toàn bộ. Hắc Tuyên Dực vừa véo véo vừa vuốt vuốt, cảm giác rất vui thích. Thẳng đến khi bị Ô Nhưộc liếc một cái mới ngừng ý muốn đùa giỡn.

Hộ vệ của Hắc Tuyên Dực đặc biệt thức thời, dẫn người hầu của Ô Nhưộc đến nơi không thể nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ.

Ô Nhưộc quét mắt chung quanh nhìn bọn họ người hầu, hạ giọng nói: “Phiền người lát nữa giả như bắt mạch cho phụ thân ta”

Ô Nhưộc vẫn chưa biết kẻ thần bí đã sai khiến Nguyễn Tri Tranh giết y là ai, càng không biết thực lực của đối phương thế nào. Cho nên, y tuyệt đối sẽ không tiết lộ sự việc mình trùng sinh cho bất kỳ ai biết, càng không thể cho người thân mình biết mình đột nhiên biết y thuật.

Về phần Hắc Tuyên Dực, y căn bản không cần lo lắng bởi vì kẻ thần bí kia tựa hồ rất kiêng kỵ Hắc Tuyên Dực, tất nhiên sẽ không dám tùy ý tiếp cận hắn. Hơn nữa, y tin Hắc Tuyên Dực cũng sẽ không tiết lộ chuyện của y.

Hắc Tuyên Dực cũng không hỏi nguyên nhân, lại tiếp tục vuốt vuốt bàn tay Ô Nhưộc, kéo người đi vào viện.

Khỏe miệng Ô Nhưộc co rút, nhanh chóng nói tình trạng kinh mạch của Ô Tiên Thanh cho Hắc Tuyên Dực.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Phu Quân Của Ta

Ô Tiên Thanh và Quân Đồng nhìn Hắc Tuyên Dực không chớp mắt, cảm giác đầu tiên chính là hoảng sợ, nhưng rất nhanh hai người liền khôi phục bình tĩnh. Chứng kiến Hắc Tuyên Dực chẳng những không bỏ rơi nhĩ tử của mình mà còn đi vào cửa, trong lòng họ rốt cuộc cảm thấy yên tâm phần nào. Việc nhĩ tử phải gả cho một nam nhân đã khiến cho trong lòng bọn họ rất khó chịu, nếu như y ở nhà chồng còn bị ủy khuất, bọn họ lại càng tự trách cả đời.

Ô Nhưộc giới thiệu với cha mẹ mình: “Cha, nương, đây là Hắc Tuyên Dực”

Nghĩ đến mình đang có thỉnh cầu với Hắc Tuyên Dực, y liền bổ sung: “Phu quân của con”

Ô Tiền Thanh và Quân Đồng vô cùng sửng sốt, vội vàng gật đầu.

Bọn họ thật không ngờ Ô Nhựt sẽ giới thiệu Hắc Tuyên Dực là hán phu quân. Phải biết rằng trước khi thành thân, Ô Nhựt đặc biệt bài xích mối hôn nhân này. Đừng nói là nhắc tới Hắc Tuyên Dực, ngay cả đồ cưới y cũng hề cảm tới. Hơn nữa, khi thời gian thành thân càng gần, tính thần của Ô Nhựt lại càng sa sút, bọn họ còn lo lắng nhĩ tử sẽ tự sát. Nhưng hiện tại mới chỉ qua ba ngày, vì lý do gì y lại có biến hóa lớn như vậy?

Hắc Tuyên Dực nhận tách trà từ quân gia Ô Tự, sau đó dâng trà cho Ô Tiền Thanh và Quân Đồng, gọi hai tiếng nhạc phụ nhạc mẫu, rồi không lên tiếng nữa.

Ô Tiền Thanh nhìn ra hán không phải một người thích nói chuyện liên im đề tài cùng hán tán gẫu. Có điều khí tràng của hán thật sự quá mạnh mẽ, cảm giác so với lúc gặp Ô Thần Tử còn muốn áp lực hơn, quả thực là đứng ngồi không yên. Lúc này, bầu không khí bỗng chốc lạnh xuống.

Ô Nhựt khẽ quay qua nhìn Ô Tự.

Ô Tự hiểu ý, dẫn toàn bộ hạ nhân rời khỏi đại sảnh, đồng thời đóng cửa lại. Cho nên hộ vệ canh giữ ở ngoài cửa đều là người của Hắc Tuyên Dực.

Ô Nhựt nói: “Cha, Hắc... Khụ, y thuật của Tuyên Dực không tồi, người để cho hán người xem mạch, nói không chừng có thể có cách khôi phục tu vi”

Tuy rằng cha y ngoài mặt không để ý việc tu vi bị hủy, nhưng Ô Nhựt biết cha mình vào lúc không có ai trộm thờ dài. Thân là chủ gia đình lại không thể bảo hộ người thân, trong ông lòng khảng định rất khó chịu.

Ánh mắt Ô Tiền Thanh sáng ngời: “Vậy phiền Tuyên Dực xem giúp ta một chút”

Ô gia từng thỉnh y sư hạng nhất nhì quốc gia xem qua cho ông, đều nói linh điền ông bị hủy, không có khả năng khôi phục, nhưng ông chưa hề nghĩ từ bỏ việc trị liệu.

Quân Đồng cũng đặc biệt cao hứng, nàng vội vàng đứng dậy nhường ghế cho Hắc Tuyên Dực.

Hắc Tuyên Dực không hiểu y thuật nhưng vẫn làm theo lời Ô Nhựt. Hán cũng truyền linh lực của mình cho ô tiền thanh trong rồi đảo một lượt, sau đó, dừng lại ở linh điền, Qua một hồi lâu, hán mới nói những gì Ô Nhựt đã căn dặn: “Nhạc phụ, linh điền của người bị hư tổn, vì thế mới mất hết tu vi, dẫn đến không thể ngưng khí tụ linh...”

Ô Nhựt ngồi ở một bên lắng lắng nghe, kỳ thật những lời này nhóm y sư cũng nói qua, cuối cùng còn kết luận, đều là không thể tu luyện lại được nữa. Nhưng khi bắt mạch cho Ô Tiền Thanh, y liền thấy không phải thật sự không có khả năng khôi phục tu vi. Chỉ cần dùng một lượng lớn linh dược điều dưỡng cẩn thận, cơ hội khôi phục linh điền như lúc ban đầu là rất lớn, vậy vì sao những y sư mà Ô gia mời đến đều nói không thể?

Ô Nhựt híp mắt, trong lòng đã nghĩ ra đáp án.

Y sư Ô gia mời đến nếu không phải nhận ngân lượng của kẻ khác thì cũng không nói sự thật, hoặc căn bản những kẻ đó đều là giả. Cả nhà họ vốn chỉ nghe qua đại danh của những y sư đó chứ chưa hề thật sự gặp mặt, chính vì thế bọn người Ô gia kia mặc sức thỉnh y sư giả mạo, bọn họ hoàn toàn không biết.

Ô Nhựt cho rằng y sư từ trước đến nay luôn chú trọng thanh danh của bản thân, đặc biệt càng là y sư càng lợi hại lại càng chú trọng điều này. Bọn họ sẽ không tùy tiện trị liệu những người có tiền bệnh để kiếm chút bạc, hơn nữa, người càng thanh cao càng không có khả năng nói láo ăn tiền để phá hư thanh danh chính mình.

Nghĩ đến nhóm người Ô gia đối với cả nhà họ như vậy, Ô Nhựt cảm thấy tâm rét buốt.

Ô Tiền Thanh thờ dài: “Y sư xem mạch cho ta cũng đều nói như vậy”

Hắc Tuyên Dực thần nhiên nhìn lướt qua Ô Nhựt, tiếp tục nói: “Tuy rằng tổn thương nghiêm trọng, nhưng cũng không phải không có khả năng khôi phục.....”

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lễ Vật

Ô Tiền Thanh ngăn người ra trong chốc lát rồi lại đứng bật dậy, tâm tình kích động hỏi Hắc Tuyên Dực: “Người nói thật sao? Ta thật sự vẫn còn hy vọng khôi phục linh điền để tiếp tục tu luyện?”

Ô Nhựt hạ giọng nói: “Cha, người nhỏ giọng một chút, chuyện khôi phục linh điền tốt nhất là càng ít người biết càng tốt, ngay cả đại ca và tiểu muội cũng tạm thời không được nói cho bọn họ nghe”

Việc này nếu để cho bọn người Ô gia kia biết, sợ là cha y còn chưa bắt đầu chữa trị thì bọn họ đã tìm mọi cách ngăn cản ông khôi phục tu vi. Thậm chí, bọn họ có thể sẽ sát hại Ô Tiền Thanh.

Điều đáng giận chính là cho tới nay, bọn người Ô gia nguy trạng quá cẩn thận. Bọn họ trước mặt Ô Nhựt và Ô Tiền Thanh diễn vai người tốt quá xuất sắc. Trước kia, chỉ cần Ô gia mua một kiện vải mới, bọn họ tặng loại tốt nhất cho Thư Thanh Viện nhà y đầu tiên, thậm chí khi có đồ ăn ngon, Thư Thanh Viện cũng là nơi đầu tiên những kẻ đó nghĩ đến. Hiện tại, nếu muốn xé mặt nạ bọn họ thì phải tìm ra chứng cứ. Bằng không, Ô Nhựt khó có thể chứng minh cho người nhà y rằng Ô gia là những kẻ giả nhân giả nghĩa.

Thậm chí nếu chuẩn bị không kỹ càng, người nhà y còn tưởng rằng y vì bất mãn cộc hôn sự này mà đem oán hận trút lên người Ô gia.

Về mặt Ô Tiền Thanh hiện lên nét nghi hoặc: “Vì sao lại không cho ta nói?”

Đây rõ ràng là chuyện tốt, vì sao nhi tử của mình lại bảo không được nói ra? Ô Tiền Thanh càng nghĩ càng thấy khó hiểu vô cùng.

Ô Nhựt ngay lập tức nghĩ ra một lý do để gạt cha mình: “Cho đến bây giờ Tuyên Dực vẫn chưa muốn cho mọi người biết huynh ấy biết y thuật. Cho nên phiên cha nương trước tiên cứ giữ bí mật chuyện này. Chờ sau khi linh điền của cha thật sự bình phục thì công bố vẫn chưa muộn”

Ô Tiền Thanh gật đầu. Hiện tại việc ông có thể khôi phục tu vi hay không vẫn còn là ẩn số. Nếu nói ra, lỡ như không thể chữa trị linh điền thì chẳng phải là phá hủy thanh danh của con rể mình hay sao.

“Đại ca và tiểu muội sẽ sớm trở lại nên tạm thời chúng ta gác lại chuyện trị liệu cho cha qua một bên. Sau khi trở về con sẽ hỏi Tuyên Dực rõ ràng rồi sẽ báo lại cho hai người”

Ô Tiền Thanh cảm kích nhìn Hắc Tuyên Dực: “Như vậy mọi việc đều trông cậy vào Tuyên Dực rồi”

Nghĩ đến việc trọng phụ có thể khôi phục tu vi, đáy mắt Quân Đồng rơi một giọt lệ vui mừng. Nàng cảm thấy phu quân Ô Nhựt tuy rằng xấu một chút nhưng lại là người tốt. Chỉ cần hần đối xử tốt với Tiểu Nhựt, về ngoài hay địa vị gì gì đó đều không quan trọng nữa.

Không mất quá nhiều thời gian, Ô Trúc và Ô Hi đã trở lại Thư Thanh Viện.

Trước đó huynh muội bọn họ đã thương lượng qua, Ô Trúc thân là đại ca nên sau này sẽ trực tiếp gọi Hắc Tuyên Dực là Tuyên Dực. Còn Ô Hi là tiểu muội Ô Nhựt nên sẽ gọi Hắc Tuyên Dực là Dực ca.

Hắc Tuyên Dực không có ý kiến gì trong chuyện xưng hô này. Sau đó hần ra lệnh cho thủ hạ đưa lễ vật vào.

Liên sau đó, cả nhà Ô Nhựt liền thấy từng xe lễ vật nối đuôi nhau tiến vào Thư Thanh Viện, bày kín cả sân viện.

Ô Tự nhận danh sách lễ vật từ thủ vệ của Hắc Tuyên Dực. Nhìn danh sách, tay của hần nhịn không được mà run lên. Toàn bộ vật phẩm ghi trên đó đều là pháp khí đắt tiền, dược liệu, vật phẩm có giá trị.

Bọn người Ô gia biết được việc này liền hỏi hận đến mức giậm chân đấm ngực. Bọn họ cảm thấy mình thật ngu ngốc khi từ chối đến Thư Thanh Viện nhận trả của cháu rể, cuối cùng để vuột mất chuyện tốt như vậy.

Nhìn đồng lễ vật so với sinh lễ chỉ có nhiều hơn chứ không ít, bản thân Ô Nhựt cũng sợ đến ngây người.

Đời trước, Hắc Tuyên Dực cũng không tặng nhiều lễ vật đến như vậy. Khi đó, hần chỉ đơn giản kính trà cho cha mẹ Ô Nhựt, sau đó tặng cho người nhà y mỗi người một phần lễ vật rồi đi ngay.

Ô Nhựt nhìn Hắc Tuyên Dực đang đứng bên cạnh mình, trong lòng không khỏi cảm thán. Xem ra, vào ngày lại mặt đời trước, y chắc chắn đã chọn trọng phụ của mình rồi. Nếu không, Hắc Tuyên Dực cũng sẽ không tặng ít lễ vật như vậy.

A!

Y còn tưởng rằng người này không hề biết cáu kính là chữ, hoá ra trọng phụ của mình chỉ không biểu lộ ra mà thôi.

Chú ý tới tầm mắt của y, Hắc Tuyên Dực quay đầu lại, ánh mắt nhìn Ô Nhựt trung cầu ý kiến.

Ô Nhựt có chút đăm chiêu mà nhìn thấy từng xe lễ vật, sau đó hạ giọng nói với Hắc Tuyên Dực: “Sau khi trở về, huynh cho ta xem danh sách sinh lễ mà ngày cưới huynh đã đưa qua”

Y dám chắc rằng bọn người Ô gia đã giấu đi rất nhiều sinh lễ. Bởi vì đồ mà Hắc Tuyên Dực giao qua sẽ không ít hơn những lễ vật này...

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Ta Sẽ Giảm Cân

Vào mùa đông, trời nhanh tối hơn bình thường, chưa đến giờ Dậu mà bầu trời đã bắt đầu u ám. Càng về đêm, không khí càng ngày càng lạnh, người hầu trong Thư Thanh Viện nhin không được quần kỹ quần áo, cố gắng không để gió lùa vào người.

Hắc Tuyên Dực và Ô Nhực sau khi dùng xong cơm tối liền dẫn theo thủ vệ rời khỏi Ô gia.

Lúc sáng, xe ngựa của Ô Nhực đã được phân phó chờ ở đại môn. Nhìn chiếc xe đậu đằng xa, y bỗng nhiên dừng cước bộ, không hề có ý muốn đi tới. Ô Nhực từ từ nhớ lại chuyện cũ. Đồi trước, sau khi rời khỏi Ô gia và đi được nửa đường, thùng xe đột nhiên sụp xuống khiến Ô Nhực té lăn trên mặt đất, ót của y bị đập xuống đất dẫn đến hôn mê. Khi y tỉnh lại đã là thời điểm ba ngày sau đó. May mắn là Ô Nhực mặc quần áo dày, thịt cũng nhiều nên không có thương tổn đến xương cốt, nhưng y vẫn phải nằm trên giường ước chừng một tháng mới bình phục trở lại. Sau khi chuyện này được truyền ra, mọi người cười nhạo Ô Nhực là một con heo ngu ngốc, thùng xe rắn chắc như vậy vẫn bị y làm sụp.

Hiện giờ ngẫm nghĩ lại, chiếc xe ngựa này là mẹ y sai người đặc chế, chắc chắn có trải qua sự kiểm tra chặt chẽ của thị Quân Đồng mới yên tâm giao cho Ô Nhực sử dụng, khả năng bị hư hỏng gần như là không có. Vì vậy Ô Nhực không thể không nghi ngờ việc xe ngựa đã bị người ta âm thầm động tay động chân vào.

Ô Nhực nhìn qua phu xe, vừa vận bắt gặp hán cũng đang nhìn mình.

Ánh mắt phu xe cơ hồ né tránh y, vẻ mặt hán hiện lên sự chột dạ mà quay qua chỗ khác.

Ô Nhực híp mắt lại.

“Thiếu gia, mời người lên xe”

Người hầu tên Ô Đại lên tiếng nói.

Ô Nhực nhìn Ô Đại, ánh mắt băng lãnh của y mang một tia hiểu rõ. Điều này làm cho cả người Ô Đại không khỏi cảm thấy rét run, hán vội vàng cúi đầu tránh né ánh mắt của Ô Nhực.

Ô Nhực quay qua nhìn người hầu Ô Tiểu phía bên trái mình. Ô Tiểu cũng cúi thấp không dám nhìn y.

Trong lòng y hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là hai huynh đệ Ô Đại Ô Tiểu biết xe ngựa có vấn đề. Hơn nữa, nếu y không đoán sai, hai tên này nhất định đã bị mua chuộc từ lâu. Bằng không, mỗi lần y bị người ta bắt nạt thì chúng cũng không tìm Ô Ngọc để cầu xin hán giúp đỡ.

Uổng công Ô Nhực đòi trước bỏ ra rất nhiều bạc để cưới cho bọn chúng hai thê tử như hoa như ngọc, không ngờ bọn chúng lại hồi báo y như thế.

Ô Nhực mím chặt môi, y không thêm quan tâm lời của hai kẻ đó.

“Thiếu gia, mời người lên xe” Ô Đại lần thứ hai lên tiếng mời y.

Ô Nhực nhìn xe ngựa của Hắc Tuyên Dực, lạnh nhạt nói: “Ta muốn ngồi chung xe ngựa với phu quân ta”

“Nhưng mà, xe ngựa của Hắc gia quá nhỏ.....”

Ô Nhực không thêm quan tâm lời của chúng nữa, y đi thẳng đến xe ngựa của Hắc Tuyên Dực. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Hắc Can, Ô Nhực bước vào trong xe. Thùng xe vốn rộng sáu thước bỗng chốc bị thân thể khổng lồ của y lấp đầy, ngay cả Hắc Tuyên Dực cũng bị ép chặt vào một góc đến nỗi hán không cách nào động đậy.

“.....” Hắc Tuyên Dực nheo cặp mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ô Nhực.

Ô Nhực giãy dụa cái mông to sáu thước của mình, cố tìm một tư thế thoải mái để ngồi, khẩu khí cảm tạ ơn: “Cảm tạ huynh hôm nay đã hỗ trợ cho ta”

“Xuống xe” Hắc Tuyên Dực bị Ô Nhực ép chặt, thậm chí thân thể hán gần như bị Ô Nhực bao lấy, cả người bị ép đến không thở nổi.

Ô Nhực không thêm để ý lãnh khí phát ra từ người hán: “Xe ngựa của ta đã bị người ta động tay động chân vào, không thể dùng được nữa”

“.....” Hắc Tuyên Dực nhìn y trong giây lát, sau đó trầm giọng nói: “Hồi phủ!”

Nhưng qua một lúc lâu mà xe ngựa không hề có động tĩnh.

Lúc Hắc Tuyên Dực muốn lên tiếng hỏi thì thanh âm của Hắc Can truyền vào: “Chủ tử, ngựa kéo không nổi”

Bầu không khí bên trong xe bỗng chốc trở nên vô cùng xấu hổ.

Hắc Tuyên Dực: “.....”

Ô Nhược cúi đầu không nói lời nào. Bản thân y đã nặng đến những sáu trăm cân (= 300kg), lại còn thêm trọng lượng của Hắc Tuyên Dực, phu xe và cả thùng xe nên bây giờ trọng lượng cả xe phải đến một ngàn cân. Hơn nữa, hôm nay lại có tuyết rơi, mặt đường vô cùng trơn trượt, nếu chỉ có một con ngựa thì không thể kéo nổi xe này.

Hắc Tuyên Dực nhìn vào mắt Ô Nhược ra lệnh cho Hắc Can: “Thêm một con ngựa nữa”

“Dạ!”

Ô Nhược khẽ cười: “Ta nhất định sẽ giảm cân”

“Không cần thiết” Hắc Tuyên Dực lấy tay chọt chọt cái bụng tròn vo của y, ngón tay bị bật trở về: “Như thế này tốt lắm rồi”

“.....” Ô Nhược nhìn nam nhân đang chọt cái bụng của mình, chơi vui đến quên trời quên đất, khoe mất y hung hăng trừng Hắc Tuyên Dực, người này... hẳn cư nhiên xem bụng của mình là đồ chơi của hắn. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nam Tử Trẻ Tuổi

Khi xe ngựa của hai người gần về đến Hắc phủ, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng “Bang” thật lớn, Hắc Can lập tức hồi báo: “Chủ tử, xe ngựa của phu nhân xảy ra chuyện rồi”.

Hắc Tuyên Dực không hề lên tiếng.

Hắc Can tiếp tục điều khiển xe chạy về phủ.

Ánh mắt Ô Nhược lóe lên một tia sắc lạnh: “Hắc Tuyên Dực, huynh có thể điều hai thi bộc đến viện của ta không?”

Kiếp trước, Hắc Tuyên Dực sai Hắc Can đưa bốn thi bộc qua nội viện của Ô Nhược. Thế nhưng y lại vô cùng căm ghét và mắng bọn họ một trận. Lúc đó, Hắc Can vô cùng tức giận, hắn lập tức dẫn những thi bộc đó trở về.

Chế tạo thi bộc chính là khống chế thi thể người vừa chết đi để làm người hầu của mình, dân gian hay gọi là người chết sống lại. Thi bộc có một đặc điểm là hoàn toàn trung thành với người khống chế họ. Ngoài ra, thi bộc còn phân thành 3 cấp là cấp thấp, cấp trung và cấp cao. Thi bộc cấp thấp chỉ có một hồn một phách, nói năng và hành động tương đối chậm chạp, chủ nhân muốn bọn họ làm gì thì bọn họ sẽ làm y như vậy, còn những việc quá phức tạp thì không làm được, thậm chí người ngoài nếu được sự đồng ý từ chủ nhân cũng có thể sai họ làm việc. Thi bộc trung cấp có được linh hồn hoàn chỉnh, ngoại trừ sắc mặt họ tái nhợt không chút huyết sắc, những thứ còn lại không khác gì so với người thường. Thi bộc cao cấp cũng giống thi bộc trung cấp nhưng lại có bản lĩnh hơn một chút, thái độ của bọn họ khá cao ngạo, không phải người khống chế họ thì không có cách nào sai khiến họ làm việc.

Hắc Tuyên Dực hơi híp mắt. Ô Nhược làm sao biết được trong phủ hắn có thi bộc?

Ô Nhược bị hắn nhìn đến dựng tóc gáy, y chợt nhớ đến kiếp trước, sau khi thành thân được nửa năm thì y mới biết được chuyện thi bộc. Hiện tại, dù nhìn thấy trong phủ có một vài người người có hành động chậm chạp hơn người thường cũng không thể biết đó là thi bộc.

Hắc Tuyên Dực thu hồi ánh mắt, tiếp tục lấy ngón tay chọt chọt bụng Ô Nhược, điều này chứng tỏ rõ hắn đã đồng ý với yêu cầu của y.

Ô Nhược thở phào một tiếng, y biết Hắc Tuyên Dực không còn thắc mắc làm thế nào mà y biết chuyện thi bộc kia.

Đúng lúc này xe ngựa dừng lại

Hắc Can ở ngoài xe nói: “Chủ tử, chúng ta tới rồi”

Dưới sự giúp đỡ của thi bộc, Ô Nhược cố gắng bước xuống xe ngựa.

Quản gia Hắc Tín tiến lên phía trước nói: “Phu nhân, có một vị công tử trẻ tuổi tới tìm người, hắn đã chờ trong phủ được một lúc rồi”

Ô Nhược: “Công tử trẻ tuổi?”

Y nghĩ nát óc cũng không đoán ra được là ai đến. Rõ ràng ở kiếp trước, vào thời điểm này không hề có ai tới tìm y. A! Không đúng, khi đó y đã bị ngắt

nên sẽ không biết có người nào đến tìm mình hay không.

Ôm một bụng nghi hoặc đi vào đại sảnh Hắc phủ, Ô Nhựt nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặt không đổi sắc ngồi ở đó, tướng mạo của hắn hoàn toàn bình thường. Khi thấy Ô Nhựt trở về, hắn liền đứng dậy: “Người là Ô Nhựt?”

“Phải, người là ai?” Ô Nhựt hoàn toàn chắc chắn là y chưa từng gặp qua người này trước đây.

“Ta là người mà ông ngoại của người phải đến để đem quà tân hôn cho người”

“Ông ngoại của ta?” Ô Nhựt nhướng mày. Trước đây, y từng nghe mẹ mình kể một lần về người ông này. Mẹ y bởi vì mặc kệ phản đối của ông ngoại, nằng nằng muốn gả cho người ngoại tộc là Ô Tiên Thanh cha y nên đã bị xóa tên vĩnh viễn và đuổi ra khỏi tộc, muôn đời cũng không được trở về. Sau đó, ông ngoại chỉ đưa cho mẹ y mấy xe đồ cưới rồi không liên lạc nữa. Vì vậy, y quả thật chưa từng gặp mặt ông ngoại của mình, tất nhiên sẽ không biết ông ngoại là ai. Nhưng Ô Nhựt biết, mỗi tháng mẹ y đều viết thư gửi về tộc, đáng tiếc nàng chưa từng nhận được hồi âm.

“Đúng vậy” Nam tử trẻ tuổi tỉ mỉ quan sát người đứng sau Ô Nhựt, sau đó hắn tháo cái túi màu đỏ trên lưng xuống và đưa cho y: “Ta thay mặt ông ngoại người đến đây để chúc người và phu quân đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm”

Ô Nhựt chần chờ một chút rồi mới tiếp nhận lễ vật: “Đa tạ người”

“Xin cáo từ” Nam tử trẻ tuổi quay người rời khỏi đại sảnh.

“Thật là một người kì quái” Ô Nhựt mở túi ra, bên trong túi là một chiếc hộp màu đỏ, trên nắp hộp khắc một chữ “Tế”. Nhìn thấy vật quen thuộc, Ô Nhựt giật mình đến suýt chút nữa là đánh rơi chiếc hộp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trường Sinh Bài

Cái hộp này...

Ô Nhựt gần như không thể kiềm chế nội tâm xúc động, thật muốn hét lên vì vui mừng.

Y nhớ rất rõ Trường Sinh bài mẹ đưa cho mình đúng là được đựng trong cái hộp này.

Nhìn thấy phản ứng kỳ quặc của Ô Nhựt, Hắc Tuyên Dực vươn tay chọc chọc má y nhưng hắn cũng không thấy có điều gì khác thường, Ô Nhựt lấy lại tinh thần, vui vẻ nói: “Đây là lần đầu tiên ta nhận được quà của ông ngoại”

Nếu trong hộp thực sự là Trường Sinh bài thì cũng không thể giấu giếm Hắc Tuyên Dực. Dù sao đi nữa thì sau này vẫn còn rất nhiều chuyện cần hắn hỗ trợ. Ngoại trừ những chuyện bí mật cần phải giữ kín, những chuyện khác vẫn có thể tha hồ làm trước mặt Hắc Tuyên Dực, bởi vì như vậy mới có thể nhận được nhiều sự tin tưởng và giúp đỡ của hắn.

Hắc Tuyên Dực cầm lấy hộp, khẽ mở nắp để lộ ra một khe hở nhất, sau khi xác định chiếc hộp kia không có vấn đề gì mới nói với Ô Nhựt: “Có thể mở được rồi”

“Được” Ô Nhựt vội mở hộp ra.

Quả nhiên, bên trong hộp chính là một Trường Sinh bài bằng bạch ngọc dài một thước, rộng ba tấc.

Ông trời quả nhiên là ưu ái y, trong lúc đang gấp rút tìm Trường Sinh bài thì lập tức có người mang nó đến trước mặt y.

Hắc Tuyên Dực hoàn toàn không có hứng thú với Trường Sinh bài, nhưng khi thấy vẻ mặt cười tủn tủn của Ô Nhựt thì trong lòng hắn khẽ động. Khuôn mặt nấp nấp kia vừa trắng trắng mềm mềm lại tròn xoe, khi cười lộ lên thì ánh mắt hí thành một đường thẳng, quả thực là rất ngây thơ và vui vẻ, làm cho hắn chỉ muốn xoa xoa bóp bóp đến khi chán mới thôi.

Ô Nhựt hưng phấn vuốt vuốt ngọc bài.

Đời trước, y đã bỏ lỡ bảy tám năm tu luyện. Đời này, mặc kệ mọi việc ra sao, y cũng sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa.

Có điều, Trường Sinh bài sao lại ở chỗ của ông ngoại? Chẳng lẽ là ông chính là người đã y phong ấn linh lực của mình? Nhưng vì sao ông lại làm như vậy?

Ô Nhựt nghĩ mãi cũng không tìm ra được đáp án. Cuối cùng, y chỉ có thể chờ khi có cơ hội sẽ bí mật hỏi mẹ mình một chút.

Ôm hộp trên tay, Ô Nhựt nói với Hắc Tuyên Dực: “Ta về phòng nghỉ ngơi trước”

Hắc Tuyên Dực khẽ gật đầu.

Ô Nhựt được thi phó diu trở về hậu viện, trong lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức đập vỡ Trường Sinh bài ngay để lấy lại linh lực.

Thế nhưng tốc độ của thi phó cấp thấp vô cùng chậm chạp, chậm đến mức Ô Nhựt nhịn không được mà lên tiếng thúc giục: “Các người có thể nhanh tay một chút hay không?”

Thi phó thoáng cái tăng tốc.

Không ngờ, do Ô Nhựt quá nóng vội mà không chú ý đến khung cửa hậu viện nhỏ hơn mong của y rất nhiều. Kết quả, Ô Nhựt ngay lập tức bị mắc kẹt.

Thi phó cấp thấp không có năng lực suy nghĩ, bọn họ chỉ biết kéo mạnh Ô Nhựt đi vào bên trong.

Ô Nhựt bị kẹt đau vội la lên: “Các người đừng kéo nữa, ta bị kẹt rồi có biết không?”

Y thật sự là quá cao hứng đến mức quên mất khoảng thời gian vừa được gả vào Hắc phủ ở đời trước. Khi đó, y cũng thường xuyên bị kẹt môn ở cửa như thế này. Nhưng mà không thể trách Ô Nhựt được, bởi ở đời trước y đã gây xuống rất nhiều năm, còn hiện tại thi y chỉ mới được trùng sinh về nên tất nhiên là chưa thể thích ứng được với những chuyện này.

Thi phó ngoan ngoãn dừng lại động tác.

Ô Nhựt nhú mồm: “Các người mau đi gọi Hắc Tín, Hắc Can hoặc Hắc Tuyên Dực lại đây”

Thi phó gật đầu, xoay người trở lại đại sảnh.

Nhìn thấy bước đi của thi phó kia so với rùa còn chậm hơn, Ô Nhựt tức đến nổ phổi.

Lúc này, đã về phòng nghỉ ngơi nên hắn cũng đi vào hậu viện.

Hắc Can đi theo phía sau Hắc Tuyên Dực thấy thi phó diu Ô Nhựt trở về phòng lại quay về liền nghi hoặc hỏi: “Tại sao người quay lại đây?”

Nghe thấy tiếng của Hắc Can, Ô Nhựt vội vàng kêu lên: “Hắc Can, mau tới đây giúp ta một, ta bị kẹt ở khung cửa rồi”

Hắc Can nhìn nơi phát ra âm thanh liền thấy Ô Nhựt bị kẹt ở cửa nhỏ đi vào hành lang giống như cái bánh rán kẹp thịt, khóe mắt y giật liên hồi.

Hắc Tuyên Dực: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bí Thuật

Nhìn thấy cả người Ô Nhựt bị khung cửa kẹp biến dạng, Hắc Can vội lấy tay che miệng cố nín cười, hắn quay qua phân phó người hầu đỡ cửa ra. Mặt khác, hắn cũng sai bọn họ ngay mai dỡ toàn bộ cửa trong phủ có chiều ngang nhỏ hơn bảy thước xuống để sửa chữa.

Ô Nhựt bị kẹt một lần đã rút được kinh nghiệm. Cho nên sau khi được giải thoát ra, y liền cố gắng tránh những nơi có cửa nhỏ ở hậu viện, sau đó dặn thi phó ở bên ngoài giữ cửa.

Giữa lúc y chuẩn bị đóng cửa, Hắc Tuyên Dực lại đi đến.

Ô Nhựt nghi hoặc nhìn hắn: "Huynh có việc gì à?"

Hắc Tuyên Dực thần nhiên nhìn thoáng qua bên trong phòng, tỏ ý muốn ngủ lại đây đêm nay.

Ô Nhựt: "... ..."

Đời trước, Hắc Tuyên Dực chưa bao giờ đến phòng của hắn. Dù cho sau đó hai người thật sự là phu thê thì hắn và y cũng chưa bao giờ ngủ chung, kể cả sau khi hoan ái hai người cũng sẽ tách ra ngủ riêng. Chỉ riêng điểm này cũng có thể chứng minh được lúc ấy y rất chán ghét Hắc Tuyên Dực.

Kiếp này, mặc dù mọi việc có thay đổi nhưng Ô Nhực vẫn chưa thể tiếp thu được chuyện mình sẽ có những hành động thân mật với hân.

Ô Nhực đứng thẳng cái bụng tròn xoe đến trước mặt Hắc Tuyên Dực: "Huynh chắc chắn cái giường nhỏ này có thể chứa được hai vị đại phật chúng ta? Hừm?"

Mặc dù chiều rộng của giường này đến bảy thước nhưng cũng chỉ đủ cho một mình y nằm trên đó.

"... .." Hắc Tuyên Dực hít một hơi kích thước lưng của Ô Nhực hồi lâu. Sau đó, hân không nói tiếng nào liền xoay người rời đi.

Dường như sợ hân sẽ đổi ý, Ô Nhực liền đi nhanh tới đóng cửa phòng lại, sau đó dựa vào trên cửa thở phào một tiếng.

Đời trước, Ô Nhực và Hắc Tuyên Dực chỉ chân chính là phu thê khi y đã gầy đi. Còn kiếp này, Hắc Tuyên Dực hân sẽ không cảm thú đến nỗi người mập như vậy cũng nuốt được chứ?

Ô Nhực đứng thẳng người, nhìn chữ “Song hĩ” đỏ thẫm dán trên tường, tâm tình vô cùng phức tạp. Đời trước, y đã ở nơi này hơn chục năm, bây giờ sống lại, vẫn là trở về nơi này.

Sau khi hồi thần lại, Ô Nhực ôm hộp, gian nan kéo lê thân thể đi vào nội gian. Y nằm trên giường rồi mở hộp ra, cầm ngọc bài mạ trắng khắc hai chữ trường sinh lên. Khuôn mặt mập mạp của y lại hiện lên vẻ xúc động. Sau khi có được linh lực, y có thể báo thù cho đời trước.

Nhớ lại cảnh tượng bị sát hại ở đời trước, trong lòng Ô Nhực lại lần nữa nảy lên hận ý. Lúc này, trong phòng chỉ có một mình y nên không cần thiết phải che dấu cảm xúc. Ô Nhực liền biểu lộ tất cả oán hận ra ngoài mặt, đôi mắt trong suốt của y hiện lên vô số tơ máu, phảng phất như lệ quý đời mạng, khuôn mặt mập mạp căng ra một cách dữ tợn khiến cho người khác sợ hãi.

Ô Nhực nhanh chóng đập vỡ Trường Sinh bài. Ngay lập tức, y liền cảm ứng phong ấn trong bụng được giải trừ. Sau đó, linh lực khổng lồ trong cơ thể y lập tức chảy khắp toàn thân một cách mạnh mẽ, giống như tây tủy phạt cốt, lọc bỏ toàn bộ những thứ dơ bẩn phế thải trong cơ thể, đã thông kinh mạch. Sau đó, cả người giống như là bị hàng ngàn hàng vạn con mối ăn mòn, đau đến từng lỗ chân lông. Chẳng mấy chốc mà mồ hôi tuôn ra ướt cả trán y, khuôn mặt và đôi môi đều trở nên tái nhợt. Một lúc lâu sau, Ô Nhực mới cảm thấy đau đớn trong thân thể được giảm bớt. Lúc này, trong đầu y đã xuất hiện một đồng văn tự màu hoàng kim.

Ô Nhực suy yếu thờ phỉ phò từng ngum từng ngum. Sau khi khôi phục được một chút sức lực, y liền lấy lại tinh thần để xem những bí thuật đó. Trong đầu y tổng cộng bảy bí thuật, trong đó Ảnh Thiết bí thuật vẫn giống như ở đời trước, không có phương pháp học và lý giải. Sáu bí thuật còn lại vẫn là Quỷ Ác, Thần Không, Thần Khế, Ảnh Vực, Tàng Ảnh và Ảnh Sát.

Quỷ Ác bí thuật có thể làm cho kẻ thù bất động trong chớp mắt, linh lực càng mạnh, thời gian định thân sẽ càng lâu, đồng thời số lượng người bị khống chế cũng nhiều hơn. Ngoài ra, người thi triển thuật này có thể thừa dịp đối phương bất động để giết chết hân.

Thần Không bí thuật gần giống với Ngôn Linh thuật của âm dương sư. Thuật này dùng để khống chế suy nghĩ kẻ khác, tương tự như thuật thao túng thần linh của âm dương sư. Có điều, âm dương sư chỉ có thể sai khiến yêu, ma, quái, linh thần, linh thể, còn Thần Khế bí thuật lại khống chế những kẻ đó bằng khế ước. Một khi đã lập ra khế ước, đối phương sẽ hoàn toàn thần phục, quy thuận và trung thành với mình. Hơn nữa, người thi triển thuật cũng có thể lập ra khế ước đồng sinh mệnh với kẻ mình muốn khống chế.

Ảnh Vực bí thuật là phép thuật tạo ra không gian cất giữ vật phẩm hoặc tạo ra ảo cảnh để dụ kẻ địch vào rồi giết chúng.

Tàng Ảnh bí thuật có thể đem chính bản thân mình mình ẩn nấp ở bất kỳ nơi nào có bóng râm. Cho dù chỉ là bóng nhỏ như lỗ kim thì người đó cũng có thể ẩn nấp mà không ai phát hiện được.

Ảnh Sát bí thuật có thể thông qua việc đã thương bóng của đối phương để gây thương tích cho bản thân kẻ đó. Khi người thi triển giết chết bóng của kẻ đó, hân cũng chết theo. Người thi triển có linh lực càng mạnh thì lực sát thương sẽ càng lớn.

Sau khi đã chán chán tất cả bí thuật của đời này giống với đời trước, Ô Nhực mới an tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trúng Của Người

Sau khi ngủ, Ô Nhực mơ một giấc mộng dài.

Y mơ thấy cảnh tượng đời trước của mình, khi người Ô gia đưa thi thể Ô Trúc về Thư Thanh Viện. Lúc ấy, cả nhà y cực kỳ bi thống, không một ai có thể chấp nhận chuyện chuyện Ô Trúc thật sự chết đi. Một năm sau đó, người Thư Thanh Viện cũng vượt qua được đau thương mất mát. Cho đến lúc Ô

Hi thành thân, Thư Thanh Viện mới vui vẻ lên được một chút,. Dần dần tâm tình của cha mẹ y cũng nguôi ngoai. Nhưng không ngờ, hai năm sau, họ lại nhận được tin dữ của Ô Hi. Liên tiếp mất đi hai người con, cha mẹ Ô Nhựt nhất thời già đi rất nhiều. Khi bọn họ đến nhà phụ quân của nàng, thì thể Ô Hi đã bị hỏa táng, chỉ còn lại nắm mồ quanh quế.

Kể từ đó, Thư Thanh Viện hoàn toàn chìm trong u buồn. Cha mẹ y chỉ vui lên được một chút nữa khi Ô Nhựt vô tình đập vỡ Trường Sinh bài và giải phóng linh lực. Thân là người Ô gia, Ô Nhựt vô cùng giận dữ. Mỗi ngày, y vừa học tập bí thuật trong đầu, vừa học tập âm dương thuật của Ô gia: triệu hồi thần linh, ký kết khế ước. Nhờ vậy mà Ô Nhựt kết giao được rất nhiều bằng hữu, cũng có chút danh tiếng trong giới Huyền Thuật. Nhưng y không ngờ rằng, cuối cùng mình chết trong tay bằng hữu tốt nhất Nguyễn Tri Tranh.

Khi mơ đến lời nguyện cuối cùng của mình trước khi chết, y liền giật mình tỉnh giấc. Đột nhiên trước mặt Ô Nhựt là đôi mắt không có tròng trắng. Y sợ tới mức nhảy dựng lên, nhưng bởi vì thân thể quá béo nên koong bật dậy nổi mà lại ngã ra trên giường.

"Tiểu bản tử, ngươi triệu hoán bốn tọa là có thỉnh cầu gì?"

Chủ nhân của đôi mắt không có tròng trắng là một đứa nhỏ chừng năm sáu tuổi, trên tay đang ôm một quả trứng màu trắng thật to. Hắn mặc y bào màu đỏ hoa lệ, trên đầu thắt rất nhiều bím tóc, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu. Thế nhưng, vẻ mặt hắn lại cực kỳ kiêu ngạo. Hắn bay lơ lửng giữa không trung, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Ô Nhựt.

"Ta triệu hoán ngươi?" Ô Nhựt đầu đầy mồ hôi. Không phải trước đó y đang ngủ sao? Y triệu hoán đứa nhỏ này lúc nào? Chẳng lẽ là trong lúc ngủ y không cẩn thận mà triệu hoán hắn tới?

Ô Nhựt âm thầm đánh giá đối phương, ánh mắt y lướt qua đôi mắt không có tròng trắng. Nếu đứa nhỏ này không phải là Quỷ tộc thì cũng là Ma tộc. Hôn nữa, càng nhìn Ô Nhựt càng cảm thấy đứa nhỏ này trông rất quen, cách ăn mặc rất giống với ma tộc mà y đã ký kết khế ước ở kiếp trước.

Ô Nhựt càng nhìn hắn càng cảm thấy giống. Cuối cùng, y chắc chắn đối phương chính là Ma tộc mà y đã ký kết khế ước ở đời trước - Kinh Hi.

Trong lòng Ô Nhựt vô cùng vui vẻ, y rất muốn gọi tên đối phương nhưng lại nhớ rằng từ trước đến nay tính tình của hắn rất kiêu ngạo. Bởi vì cho dù y có nổi tiếng, hắn cũng không nhất định bắt tay với y mà ngược lại còn nghi ngờ mình. Đời trước cũng vậy, trải qua rất nhiều chuyện thì Kinh Hi mới miễn cưỡng đồng ý Bình Đẳng khế ước với Ô Nhựt.

Ô Nhựt nén vui sướng, lộ ra vẻ áy náy: "Thật có lỗi, có thể là trong mơ ta không cẩn thận triệu hoán ngươi ra"

"Trong mơ triệu hoán ta?" Kinh Hi nghi ngờ neho lại mắt nhìn chằm chằm Ô Nhựt, hiển nhiên là hắn không tin lời y nói.

Có điều, lúc hắn bị triệu tới, người này quả thật là đang ngủ, chung quanh cũng không có bố trí trận pháp triệu hoán, không lẽ thật sự là triệu hoán hắn trong mơ?

Ô Nhựt tỏ thái độ thành khẩn: "Đúng vậy"

Kinh Hi hài hước nói: "Tiểu bản tử, ngươi có từng nghe qua câu “Thỉnh ma thì dễ, đuổi ma thì khó” chưa?"

Tiểu tử kia thật sự đã triệu hoán hắn đến đây thì không dễ gì mà đuổi hắn đi đâu.

Ánh mắt Ô Nhựt khẽ động, điều y muốn chính là Kinh Hi ở lại đây. Ma tộc này pháp lực rất cao, có sự trợ giúp của y giống như hổ mọc thêm cánh.

"Vậy ngươi muốn gì?"

Kinh Hi lạnh mặt nói: "Ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi sao?"

Ô Nhựt không lên tiếng.

Y biết rõ Ma tộc này, tuy rằng máu lạnh nhưng cũng rất kiêu ngạo. Kiêu ngạo đến nỗi coi thường việc sát hại nhân loại thấp kém.

Thấy sắc mặt của Ô Nhựt vô cùng bình tĩnh, Kinh Hi cảm thấy được không còn hứng thú. Hắn vút quả trứng trong tay vào ngực Ô Nhựt: "Quả trứng này của ngươi, ta trả lại đây"

Bạn đang đọc truyện *Phê Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đây Là Con Của Huynh

Ô Nhực lưỡng cuống tay chân bắt lấy quả trứng, y nghi hoặc nói: "Trứng của ta?"

Kinh Hi xem thường không thèm nhìn y: "Ta lấy nó ra từ giữa hai chân của ngươi, không phải ngươi sinh vậy thì ai sinh?"

"Cái gì?" Ô Nhực mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn hấn: "Ngươi lấy nó ra từ giữa hai chân của ta!?"

Đi chết đi!

Đùa với ta à?

Kinh Hi lười giải thích, hấn xoay người biến mất trong chớp mắt.

Ô Nhực ôm quả trứng, bụng dạ rối thành một đoàn hồ to: "Này, này, ngươi quay lại giải thích rõ ràng cho ta"

Rõ ràng y là con người, làm sao có thể đẻ trứng được?

Không phải là Kinh Hi cố tình trả thù việc y không cẩn thận triệu hồi hấn nên hấn mới lấy quả trứng này lừa gạt y chứ?

Có điều, theo hiểu biết của Ô Nhực đối với Kinh Hi, hấn không phải là kẻ thích đùa giỡn. Như vậy... quả trứng này thật sự do chính y sinh ra?

Nhưng mà... y đẻ ra nó bằng đường nào?

Việc này chỉ có thể chờ khi Kinh Hi quay lại y sẽ hỏi lại rõ ràng. Ô Nhực tin chắc Kinh Hi sẽ quay lại tìm mình.

Y thử dùng linh lực của mình cảm ứng sinh vật bên trong quả trứng nhưng chỉ thấy được bên trong là một đồng thịt.

Lúc này, Hắc Tuyên Dực đẩy cửa vào, y đi nhanh đi vào nội gian, quét mắt khép phòng: "Ma tộc đã xuất hiện ở đây?"

Lúc đi đến sân viện, hấn cảm ứng được hậu viện có khí tức của Ma tộc nên ngay lập tức chạy tới đây.

"Um" Ô Nhực không dỗi gạt y, hơn nữa, cũng không muốn giấu diếm: "Hấn đã ở đây, và cũng đi rồi"

Thấy Ô Nhực không có việc gì, Hắc Tuyên Dực cũng không muốn hỏi nhiều, tầm mắt hấn lại dừng ở quả trứng trước ngực Ô Nhực.

Ô Nhực chú ý tới tầm mắt hấn, bỗng nhiên y cảm thấy nên trêu chọc hấn một chút. Y liền đặt quả trứng vào trong tay hấn: "Đây là con của huynh. Vừa rồi, ta vất vả lắm mới được nó ra. Vì vậy, huynh phải có trách nhiệm ấp cho nó nở"

Đôi mắt lạnh nhạt của Hắc Tuyên Dực hiện lên một tia âm áp.

Phát hiện bộ dáng ngốc lảng của hấn rất đáng yêu, Ô Nhực không được cười: "Ha ha ha ha, ta gạt huynh đó"

Thật hiếm khi thấy được biểu tình khác ngoài vẻ lạnh lùng của Hắc Tuyên Dực.

Hắc Tuyên Dực: "... ..."

Chỉ cần nghĩ đến bộ dáng áp trứng giống như gà mái của Hắc Tuyên Dực, Ô Nhực liền không ngừng cười được.

Qua một hồi lâu, Ô Nhực cười đến mức mặt là người mới quay qua hỏi Hắc Tuyên Dực: "Bây giờ là giờ nào?"

"Đã là giờ mẹo"

"Vậy... phiền huynh ra ngoài gọi người vào đây hầu hạ ta tắm rửa thay y phục"

Hắc Tuyên Dực ôm quả trứng đi ra ngoài, giao cho Hắc Can: "Ngươi tự mình ấp cho nó nở"

Hắc Can: "... ..."

"Đó là con của ta"

"!!!!!!" Hắc Can trừng lớn hai mắt, theo bản năng hấn ôm chặt quả trứng vào trong ngực.

Hấn không phải là nghe lầm chứ? Quả trứng này chính là con của chủ tử?

Nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Hắc Can, khoe miệng Hắc Tuyên Dực không nhịn được mà cong lên một chút. Hấn phát hiện ra đôi khi trêu chọc người khác rất thú vị, khó trách Ô Nhực cứ muốn trêu chọc hấn.

Chủ tử nở nụ cười! Chủ tử lạnh lùng vậy mà nở nụ cười! Hắc Can khiếp sợ trừng lớn hai mắt. Trời ạ, Hắc Can không ngờ lúc mình còn sống có thể nhìn thấy chủ tử cười, hấn có hoa mắt không? Hay là chủ tử bị Ma tộc nhập vào rồi?

Hắc Tuyên Dực rất nhanh thu hồi ý cười, hần xoay người bước đi. Nhưng vừa đi hai bước, hần quay về lấy lại trứng trên tay Hắc Can, sau đó đi khỏi hậu viện.

"... .." Khóe mắt Hắc Can rút rút, trong lòng y vẫn rất kích động. Chốc lát sau, hần mới hồi thần lại rồi quay qua phân phó cho thi phó lau lưng mình: "Các người vào trong hậu hạ phụ nhân"

"Người để chúng ta đi là được rồi" Ô Đại và Ô Tiểu đứng bên cạnh vừa nghe vậy liền chạy nhanh vào phòng.

Ô Nhược nhìn bọn chúng, chân mày khẽ động.

Đời trước, sau khi thành thân, mỗi lần thức dậy Ô Nhược đều phải vỗ tay mấy lần mới có thể "Thỉnh" Ô Đại Ô Tiểu vào hậu hạ mình. Hiện tại, bọn chúng vì sao lại chủ động vào như thế?

"Thiếu gia" Ô Đại trung ra vẻ mặt lấy lòng nhìn y.

Về mặt Ô Tiểu lại mang chút ủy khuất: "Thiếu gia, cậu không cần chúng tôi nữa sao?"

Thiếu gia chắc sẽ không trách bọn họ tới hôm qua trở về quá muộn phải không?

Nhưng mà, cũng không thể trách bọn họ được. Thùng xe bị hư, bọn họ phải đem nó đi sửa chữa.

Ô Nhược bất động thanh sắc hỏi: "Vì sao các người lại hỏi ta như vậy?"

"Bởi vì khi này bọn nô tài thấy Hắc hộ vệ mang theo mười người hầu đến viện chúng ta"

Ô Nhược cười nói: "Có thêm người hầu không tốt sao? Về sau các người sẽ nhận hạ hơn, có chuyện gì cứ sai bọn họ làm, không cần tự mình động tay"

Ánh mắt Ô Đại và Ô Tiểu sáng ngời.

Đúng vậy!

Vì sao bọn họ lại không nghĩ đến vấn đề này? Vừa rồi họ còn tưởng rằng thiếu gia không cần mình nữa.

Ô Nhược hạ mí mắt che khuất tia lạnh lẽo: "Ô Đại, Ô Tiểu, các người theo hầu ta được bao lâu rồi?"

Ô Đại lập tức nói: "Thiếu gia, đã được mười hai năm rồi"

"Nhanh thật, mới đó mà đã mười hai năm rồi" Trong lòng Ô Nhược có chút bi ai. Mười hai năm, cho dù là con chó con mèo thì người ta cũng có thể thuần phục được, chúng cũng sẽ trung thành và tận tâm với người. Thế nhưng, hai kẻ trước mặt vì sao lại đối xử với y như thế?

"Đúng vậy, quả thật là rất nhanh. Nhớ năm đó, lúc chúng chúng ta được phân phó hầu hạ thiếu gia, người chỉ mới có sáu tuổi, khi đó....."

Ô Đại vốn muốn dựa vào tình cảm chủ tớ nhiều năm để lấy lòng Ô Nhược. Chỉ là hần không ngờ y đã lên tiếng cắt ngang lời nói của hần: "Hai huynh đệ các người cũng hai mươi lăm tuổi rồi, nếu là người bình thường thì đã thành thân và vợ con thành đàn. Hiện tại, ta cho phép hai người cưới thê tử"

Ô Đại và Ô Tiểu ngẩn người ra, bọn chúng hết sức vui mừng. Chính vì vậy mà chúng không chú ý đến nụ cười của Ô Nhược. Nụ cười đó thập phần quỷ dị và lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngọc Bài Sinh Mệnh

Ô Nhược bước ra khỏi nội gian, Hắc Can liền đem ngọc bài Sinh Mệnh của thi phó giao cho y, đồng thời cũng giải thích rất cặn kẽ: "Chữ khắc trên ngọc bài Sinh Mệnh này chính là tên của thi phó. Nếu ngọc bài chỉ có một chữ thì đó là thi phó cấp thấp, hai chữ là thi phó trung cấp. Nếu kẻ nào không nghe lời, người chỉ cần bóp nát ngọc bài này, kẻ đó sẽ tan thành tro bụi ngay lập tức"

Nghe thấy Hắc Can nói như vậy, ánh mắt Ô Đại và Ô Tiểu càng thêm sợ hãi mà nhìn hần. Tuy rằng bọn chúng không biết thi phó là gì nhưng vẫn có thể cảm thấy được việc thao túng sinh mệnh người khác là vô cùng tà ác.

Ô Nhực tiếp nhận ngọc bài nhét vào tay áo, sau đó nhân lúc bọn họ không để ý đưa tất cả vào không gian của y. Ô Nhực quay qua thành thật cảm tạ Hắc Can: "Cảm ơn người!"

Việc Hắc Tuyên Dực đem ngọc bài Sinh Mệnh của thi phó giao cho Ô Nhực thể hiện rõ rằng hắn sẽ không hỏi nhiều về chuyện của y. Vì vậy, Ô Nhực thực sự rất cảm kích hắn vì hắn không can thiệp nhiều vào chuyện của mình, Ô Nhực có thể tự do làm điều y muốn.

"Thi phó cấp thấp chỉ có thể phụ trách những công việc đơn giản như quét dọn sân phòng, còn thi phó trung cấp lại không khác gì người thường cả. Phu nhân có thể tự mình an bài công việc cho chúng"

Hắc Can giới thiệu bốn thi phó trung cấp với Ô Nhực: "Bọn họ là thi phó trung cấp: Thi Diệc, Thi Nguyên, Thi Hựu, Thi Cửu"

"Tham kiến phu nhân" Bốn thi phó trung cấp lập tức hành lễ với Ô Nhực.

Ô Nhực nói: "Ta hiện tại muốn tắm rửa và thay y phục"

Thi Nguyên lập tức ra lệnh cho thi phó cấp thấp chuẩn bị nước ấm.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Ô Nhực được một thi phó cấp thấp dìu đến đại sảnh để dùng điểm tâm cùng Hắc Tuyên Dực.

Nhìn thấy đồ ăn bày đầy cả một bàn lớn, y liền ngồi xuống và nói: "Hôm nay điểm tâm thật phong phú"

Trước kia, Ô Nhực dùng điểm tâm rất đạm bạc. Nếu không phải là mần thầu với cháo trắng thì cũng là rau xanh và cháo trắng, phải nói là vô cùng đơn giản. Không giống với hiện giờ, thức ăn trên bàn có đủ loại đủ kiểu, cứ như là ngự thiện trong hoàng cung. Hiện tại, Ô Nhực cảm thấy mình càng ngày càng hài lòng đối với nam nhân này.

Hắc Tín đứng hầu hạ bên cạnh nghe Ô Nhực nói vậy liền hiểu ra, hắn hỏi: "Điểm tâm hai hôm nay có hợp với khẩu vị của phu nhân không?"

Ô Nhực suy nghĩ một chút, lại hỏi hắn: "Có phải đồ ăn hai ngày trước đều phong phú như điểm tâm hôm nay không?" "Vâng, đúng vậy"

Ô Nhực ngay lập tức hiểu ra rằng đồ ăn của mình đã bị người khác tráo đổi, còn về phần ai là người đổi thì không cần nói y cũng có thể biết được.

Thật ra, dòi trước y quả là kẻ ngốc bởi vì bản thân bị người ta tráo đổi đồ ăn nhiều năm như vậy mà cũng không nhận ra được. Thậm chí, y còn tưởng rằng quản gia và hạ nhân Hắc gia đều bài xích mình nên mới cho y dùng cơm canh đạm bạc, lại còn ăn không đủ no.

Ha ha!

Ô Đại, Ô Tiểu, các người đứng là to gan! Các người dám đem đồ ăn của mình để tráo đổi với đồ ăn của bốn thiếu gia ta.

Ô Nhực trầm mặt cảm lấy đĩa ăn cơm.

Hắc Tín là người tinh ý. Chỉ cần vài câu đối thoại đơn giản hắn liền đoán ra được sự việc đại khái là thế nào. Có điều, đây là chuyện phu nhân, hắn không dám nhúng tay vào. Chờ Ô Nhực ăn xong điểm tâm và trở lại hậu viện, Hắc Tín liền đem danh sách sinh lễ giao cho y xem qua.

Danh sách này rất dài, bên trong đó ghi chép đầy đủ từng loại sinh lễ mà Hắc Tuyên Dực đã đưa qua. Chỉ cần tùy tiện liếc qua một, Ô Nhực liền biết được sinh lễ của y bị người khác lấy bớt một phần. Trước kia, sở dĩ y không phát hiện ra là vì sinh lễ cũng không phải được đưa trực tiếp đưa đến Thư Thanh Viện của bọn họ. Hơn nữa, Hắc Tuyên Dực tặng sinh lễ rất nhiều, nhiều đến nỗi dù có bị người ta lấy mất một ít đi nữa thì số lượng vẫn rất dọa người.

Ô Nhực mặt không đổi sắc buông danh sách quà tặng trong tay xuống. Sau khi xác định Ô Đại và Ô Tiểu không ở gần đó, y mới thấp giọng phân phó Thi Cửu: "Người ra ngoài tìm cho ta hai cô nương dung mạo đẹp để và đáng người mềm mại, biết cách hầu hạ nam nhân, còn có....."

Giọng y càng ngày càng nhỏ, Thi Cửu liền tục gật đầu. Sau đó, hắn cầm ngân phiếu Ô Nhực đã đưa và rời khỏi Hắc phủ.

Ô Nhực lại cầm danh sách và từ từ đứng lên. Y tự nhắc nhở bản thân không thể sốt ruột, làm việc phải suy tính cẩn thận mới có thể một lưới bắt hết kẻ thù.

Sau khi Ô Nhực đưa danh mục quà tặng vào không gian, Hắc Tín đi vào mà nói: "Phu nhân, mời người dời bước ra sân ngồi để bọn nô tài mở rộng nội gian và đổi giường mới"

Trước khi chủ tử thành thân, bọn họ đều biết phu nhân tương lai rất mập mạp. Vì vậy, Hắc Tín đã chiếc giường rộng bảy thước. Vậy mà không ngờ, chiếc giường như thế vẫn không đủ cho chủ tử và phu nhân.

Ô Nhực: "....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cổ Trùng

Nhóm thợ mộc mà Hắc Tín mời đến không chỉ có tay nghề cao mà tốc độ làm việc cũng rất nhanh. Chỉ trong vòng một ngày mà họ đã mở rộng xong nội gian, đồng thời còn đóng một chiếc giường rộng mười hai thước. Ngoài ra, bọn họ còn gấp rút làm một tấm đệm mới dài mười hai thước. Hơn thế nữa, Hắc Tín còn vô cùng cẩn thận dặn dò bọn họ đóng thành một chiếc giường đặc, dù cho người trên giường có lăn lộn như thế nào cũng sẽ không bị hư.

Trước giờ đi ngủ, Ô Nhựt đứng ở phía trước giường nhìn chằm chằm chừng hai nén hương. Nếu trên giường không trải chăn, y liền nghĩ nó không phải giường mà là một gian phòng nhỏ.

Y vịn giường ngồi xuống, trong lòng thầm nghĩ: "Hắc Tuyên Dực thật sự muốn ngủ chung với mình?"

Nhưng mà, đời trước hai người chưa từng cùng ngủ cùng nhau. Đời này, không lẽ là vì thái độ của y thay đổi nên mọi việc cũng sẽ thay đổi theo?

Ô Nhựt thở dài.

Thôi, ngủ cùng thì ngủ cùng, dù sao thì giường này cũng rất lớn, hai người có nằm chung cũng không có gì không được. Huống hồ y và Hắc Tuyên Dực đều là nam nhân, không cần phải lo Hắc Tuyên Dực sẽ chiếm tiện nghi của mình. Hơn nữa, y hiện tại mập mạp như vậy, Hắc Tuyên Dực làm sao có thể coi trọng y.

Y bủi môi tự gừ gừ.

Ô Nhựt cảm thấy yên tâm vì dù hai người có ngủ cùng nhau đi nữa thì cũng không có nghĩa là Hắc Tuyên Dực sẽ đụng chạm vào y.

Ô Nhựt tự giác nằm vào bên trong giường. Không lâu sau đó, Hắc Tuyên Dực vừa tắm xong mang mái tóc ướt đi vào phòng, hất cởi ngoại bào và nằm xuống bên cạnh Ô Nhựt. Loáng một, ánh nến trong phòng tắt rụi.

Trước giờ, Ô Nhựt không quen có người ngủ chung nên y liền trở mình, gió lạnh không ngừng lùa vào ổ chăn, có làm thế nào cũng ngủ không ấm.

"Ngủ đi!" Hắc Tuyên Dực trầm giọng nói.

Hừ! Nếu ta ngủ được sẽ không có nhích tới nhích lui rồi. Ô Nhựt trở mình mất trọn lên, sau đó, y lại trở mình một lần nữa đưa lưng về phía Hắc Tuyên Dực.

Đột nhiên, một cánh tay đặt lên lưng y, và rồi người sau lưng nhích lại gần Ô Nhựt.

Thân thể y cứng đờ, cảm giác một cách rõ ràng được nhiệt lượng trong thân thể Hắc Tuyên Dực đang truyền tới. Ô Nhựt không được tự nhiên giật giật thân thể và muốn người phía sau lấy tay ra, nhưng y lại nghe đối phương hỏi: "Người có linh lực?"

Cảm nhận được linh lực của hắn đang đi vào cơ thể mình, Ô Nhựt đành phải thẳng thừng thừa nhận: "Ta vốn có linh lực nhưng lại bị người ta phong ấn lại, và trường sinh bài mà ông ngoại đưa tới có thể giải được phong ấn trong cơ thể ta"

Y vốn muốn giấu diếm Hắc Tuyên Dực thêm một thời gian nữa, nhưng không ngờ nhanh như vậy hắn đã phát hiện ra được. Linh lực Hắc Tuyên Dực truyền vào dừng lại ở gần linh điền của Ô Nhựt. Sau đó, Hắc Tuyên Dực nheo lại mắt: "Trong người người có độc trùng?"

Ô Nhựt kinh ngạc nói: "Huynh có thể cảm giác được cổ trùng trong cơ thể ta?"

Đã nhiều năm trôi qua, ngay cả cha mẹ y đều không hề biết được trong cơ thể y có cổ trùng. Vậy mà, Hắc Tuyên Dực chỉ cần chạm vào y liền phát hiện ra, khó trách kẻ thần bí kia lại rất kiêng kỵ hắn.

D dự một chút, Ô Nhựt liền giải thích: "Khi còn trong bụng mẹ, ta đã bị người ta hạ độc trùng, cho nên ta mới béo như thế này"

Vừa mới nói xong, bụng Ô Nhựt đã bị Hắc Tuyên Dực dùng sức nhéo mạnh làm y đau đến nhủi mảy. Không biết có phải do đời trước ở chung với Hắc Tuyên Dực hơn chục năm không mà Ô Nhựt cảm thấy hành động này của Hắc Tuyên Dực mang hàm ý chỉ trích y "Nếu biết mình bị người hạ cổ, vì sao lại không tìm cách giải cổ sớm"

Ô Nhựt liền tìm một lý do nói: "Ta cũng chỉ mới phát hiện bị người ta hạ cổ thôi"

Cổ trùng này vô cùng nguy hiểm, nó hấp thu linh lực của người bị hạ cổ. Có nghĩ là, về sau dù cho Ô Nhựt có tu luyện thể nào cũng đều vô ích, bởi vì linh lực đều bị cổ trùng hấp thu toàn bộ. Đây cũng là lý do là Ô Nhựt không vội vàng tu luyện. Ngược lại, nếu người bị hạ cổ không có linh lực thì hẳn sẽ càng ngày càng béo, béo đến khi thân thể bị nó tung mới thôi.

Đời trước, trước khi Ô Nhựt được giải phong ấn đã được giải cổ nên không xảy ra chuyện bị hấp thu linh lực. Có điều là, sau khi được nghe sư phụ giải thích khi, y vẫn đồ không ít mồ hôi lạnh, bởi vì chỉ cần giải cổ chậm hơn mấy tháng nữa thôi thì thân thể y sẽ bị nổ tung.

Người hạ cổ y dĩ nhiên không muốn y nâng cao linh lực, đồng thời hẳn càng không mong y sống sót.

Đáy mắt Hắc Tuyên Dực hiện đột nhiên loé lên, hẳn nhẹ nhàng xoa xoa nhu bụng Ô Nhược. Sau đó, Hắc Tuyên Dực truyền cho Ô Nhược một ít linh lực. Ngay lập tức, linh lực đã bị cổ trùng hút sạch toàn bộ.

Ô Nhược ngẩn người ra, cảm giác này làm cho y thấy vô cùng quen thuộc.

Đời trước, lúc y vừa giải cổ vừa học y thuật, Ô Nhược nhớ rất rõ mỗi buổi tối lúc y ngủ ngủ thường có ai đó xoa xoa bụng mình. Nhưng sau khi thức dậy, y lại không phát hiện ra. Hơn nữa, vào lúc đó, Ô Nhược không hề béo lên, chẳng lẽ.....

Ô Nhược vội vàng xoa người.

Hắc Tuyên Dực cũng rút tay về và xoay người sang hướng khác.

Nhìn bóng lưng Hắc Tuyên Dực, không hiểu sao Ô Nhược cảm thấy có chút mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Rất Thích

Sáng hôm sau, sau khi Ô Nhược ăn xong điểm tâm, Thi Cữu mang tranh cho y xem qua. Trong tranh là hai tiểu cô nương chưa xuất giá, một người dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, dáng người yếu kiều, một người diện mạo kiều mỹ, dáng người yếu điệu. ngoài ra, điểm giống nhau của cả hai chính là ánh mắt câu hồn đoạt phách. Nhìn hai bức tranh, Ô Đại và Ô Tiểu cả người liền tê dại.

Ô Nhược rất hài lòng về hiệu suất làm việc của Thi Cữu, y đem hai bức tranh đưa tới trước mặt Ô Đại Ô Tiểu: "Huynh đệ các ngươi nhìn tranh xem mình thích cô nương nào?"

Cả Ô Đại và Ô Tiểu đều sững sốt: "Thiếu gia, người đây là....."

"Ta sai Thi Cữu tìm vợ cho các ngươi, không vui sao?"

Ô Đại Ô Tiểu mừng rỡ như điên. Ngày hôm qua, bọn chúng rất lo lắng không biết thiếu gia có phát hiện ra việc chúng đổi đồ ăn rồi xử phạt mình hay không. Vậy mà hôm nay thiếu gia lại tìm cho hai anh em hai người vợ xinh đẹp, hơn nữa hình như Ô Nhược không phát hiện chuyện đổi đồ ăn. Cho nên, bọn chúng sao có thể không vui: "Dạ thích, nô tài vô cùng thích, thiếu gia, người thật sự thú hai nàng cho nô tài sao?"

"Không thú cho các ngươi chẳng lẽ thú cho ta?" Ô Nhược chỉ chỉ bức tranh: "Các ngươi chọn nhanh lên, một người một bức, chọn xong thì coi ngày thành thân"

Ô Đại Ô Tiểu cẩn thận hỏi: "Thiếu gia, hai vị cô nương đẹp đề như vậy liệu sẽ đồng ý gả cho huynh đệ nô tài sao?"

Ô Đại cũng tự hiểu rõ rằng bộ dạng của hắn và đệ đệ cũng vô cùng bình thường, hai vị cô nương kia làm sao lại để ý đến bọn hắn được?

"Dù thế nào thì các ngươi vẫn là người hầu của thiếu gia Ô gia, thân phận hiển nhiên cao hơn dân thường. Mà hai nàng kia chẳng qua chỉ là con nhà bán nông, nếu có nói thì vẫn là nói hai nàng đang trào cao"

Ngẫm nghĩ thấy Ô Nhược nói cũng có lý, Ô Đại phấn khởi cầm hai bức tranh lên nghiêm túc nhìn. Diện mạo hai cô nương đều rất xinh xắn, quả là rất khó để lựa chọn, nếu hai người chỉ gả cho một mình hắn thì tốt rồi. Mà bản thân Ô Tiểu rõ ràng cũng do dự y như vậy.

Trông thấy huynh đệ bọn chúng không biết chọn ai, Ô Nhược cảm lấy chén trà, hẳn nương theo động tác uống trà mà che khuất khóe miệng đang nở nụ cười lạnh.

Cuối cùng, hai huynh đệ quyết định nhờ Thi Cữu dẫn bọn chúng lên lút đi gặp tận mặt hai vị cô nương. Dù sao thì tranh và người thật vẫn khác nhau lắm nha.

Một lúc lâu sau, huynh đệ bọn chúng mang vẻ mặt vui mừng dào dạt quay trở về. Đồng thời chúng cũng đã chọn được cô nương để thành thân. Để phòng ngừa hai vị cô nương đổi ý, Ô Đại Ô Tiểu liền cùng xin phép Ô Nhược nghỉ vài ngày để trở về cùng người nhà thương lượng ngày thành thân.

Sau khi bọn chúng đi rồi, Ô Nhược hỏi Thi Cữu: "Bọn chúng làm cách nào để chọn cô nương thành thân?"

Thi Cữu nói: "Hai huynh đệ bọn chúng đều thích cả hai cô nương. Cuối cùng, chúng chơi đoán số để chọn ra"

"Hai tên đó thực sự thích hai cô nương đó?"

"Dạ, đúng như vậy"

"Tốt lắm"

Ô Nhựt dặn dò thêm: "Thi Cửu, người âm thầm đưa hai cô nương đó qua đây, không được để ai phát hiện chuyện này, có biết không?"

"Dạ, phu nhân"

Tốc độ làm việc của Thi Cửu cực kỳ nhanh chóng. Chưa đến nửa canh giờ, hần đã đưa hai vị cô nương cải trang đến trước mặt Ô Nhựt: "Phu nhân, cô nương bên trái tên là Lưu Tiểu Như, còn người bên phải tên là Trần Hi Nhân"

Ô Nhựt nhìn hai nàng rất lâu. Cho đến lúc hai nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi, y mới chậm rãi nói: "Trước khi tới đây, chắc hai người đã được nghe người của ta nói rất rõ rồi. Nếu các người làm việc cho ta thì phải ký khế ước chủ nô, sau này mọi việc đều phải làm theo lệnh của ta, không được phản bội ta dù chỉ là ý nghĩ. Nếu không, kết cục của hai người chắc chắn sẽ là hồn phi phách tán"

Ô Nhựt lấy ra hai túi tiền đặt trên bàn: "Nếu đồng ý, hai ngàn lượng này sẽ là của các người. Sau này, nếu làm tốt ta sẽ thưởng thêm"

Chỉ cần hai ngàn lượng đã đủ cho các nàng sống thoải mái cả một đời này. Vì vậy, hai cô nương kia liền động tâm. Có điều, bọn họ có hơi lo lắng về việc sẽ ký khế ước với Ô Nhựt.

Ô Nhựt cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên ở trán hai nàng, giọt máu liền lóe sáng và ngấm vào dưới da nhanh chóng.

Sau khi ký xong khế ước chủ nô, hai cô nương vô cùng cao hứng cầm ngân phiếu cùng Thi Cửu rời khỏi Hắc phủ.

Tối hôm đó, Ô Đại Ô Tiểu trở lại Hắc phủ báo tin. Chúng quyết định mười ngày sau sẽ thành thân.

Ô Nhựt cho hai huynh đệ chúng mỗi người một trăm lượng bạc. huynh đệ Ô Đại vô cùng cao hứng cầm ngân lượng rời đi.

Nhìn theo bóng dáng bọn chúng, khỏe môi Ô Nhựt nhếch lên. Những ngày tiếp theo, y tạm thời có thể chuyên tâm vào việc chữa trị cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Khi Hắc Tuyên Dực trở về phòng nghỉ ngơi, Ô Nhựt đã ngủ được một lúc lâu.

Hần nằm lên giường vươn tay xoa xoa bụng y. Sau đó, một ít linh khí từ tay Hắc Tuyên Dực tiến vào bụng Ô Nhựt.

Mặc dù đang ngủ, Ô Nhựt vẫn cảm giác được Hắc Tuyên Dực đang xoa bụng mình nhưng y lại lười mở mắt. Y không muốn lại mất ngủ như tối qua.

Đến khi Ô Nhựt thức dậy, người bên cạnh đã đi từ lâu, chăn màn bên cạnh cũng đã lạnh. Ô Nhựt nhìn thấy trên gối của hần có hai cái vòng tay hắc ngân.

Ô Nhựt tò mò cầm lên xem mặt ngoài vòng có khắc đồ văn. Sau khi quan sát kỹ lưỡng, y phát hiện phù văn trên vòng tay chính là pháp ấn dùng để che dấu linh lực của người đeo nó.

Nếu y không đoán sai thì hai chiếc vòng này chính là Hắc Tuyên Dực đưa cho y dùng. Bởi vì chỉ cần mang nó thì dù cho có là ông cố Ô Bạch Phụng cũng không thể cảm ứng được linh lực trên người y.

Ô Nhựt có chút chần chừ, y vẫn chưa vội đeo vòng lên tay. Y muốn chờ gặp Hắc Tuyên Dực để hỏi rõ ràng, nếu không, y sợ mình hiểu lầm.

Ô Nhựt gọi Thi Nguyên vào hầu hạ mình rửa mặt và thay quần áo rồi ra đại sảnh dùng điểm tâm. Tuy nhiên, khi y đến nơi, Hắc Tuyên Dực cũng không ở đó.

Ô Nhựt hỏi Hắc Tín: "Hắc Tuyên Dực đâu rồi? Huynh ấy ra ngoài rồi à?"

Hắc Tín nói: "Hồi phu nhân, tối qua chủ tử đã ra khỏi thành. Người nhờ lão nô chuyển lời cho phu nhân một tiếng rằng khoảng năm ngày sau người sẽ về"

Ô Nhựt nhíu mày: "Ra khỏi thành? Người có biết huynh ấy đi đâu không?"

Đời trước, khi Ô Nhựt bị thương, Hắc Tuyên Dực vẫn luôn ở trong phủ. Tuy rằng y không muốn nhìn thấy hần nhưng y biết cứ vào nửa đêm Hắc

Tuyên Dực sẽ đến phòng thăm mình. Ô Nhựt thậm chí còn giật mình đến suýt ngất đi khi bị cái mặt đầy vẩy cá Hắc Tuyên Dực nhìn chăm chăm.

Nhưng mà đời này, vì sao hắn lại đột nhiên lại ra khỏi thành?

"Chủ tử cũng không nói gì với nô tài"

Ô Nhựt cảm thấy được việc y sống lại đã làm cho mọi việc ở đời này có sự biến hóa rất lớn. Gạt bỏ chuyện của Hắc Tuyên Dực sang một bên, Ô Nhựt bắt đầu dùng điểm tâm. Sau đó, y lấy vòng tay ra và đeo vào rồi quay qua nói với Hắc Tín: "Những ngày này ta có việc nên sẽ trở về Ô gia. Nếu Hắc Tuyên Dực trở về, ngươi sai người đến Ô gia báo tin cho ta"

"Dạ, phu nhân"

Sau đó, Hắc Tín thu xếp đồ đạc cho Ô Nhựt rồi tiễn hắn xuất môn.

Lo ngại thi phó cấp thấp sẽ mang đến cho mình nhiều phiền toái, Ô Nhựt quyết định chỉ mang bốn người Thi Cửu về Ô gia vấn an cha mẹ.

Khi vào Ô gia, xe ngựa trực tiếp đi vào cổng chính ở Nam môn.

Trông thấy Ô Nhựt xuống trên xe, toàn bộ thủ vệ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngày trước, mỗi lần Ô Nhựt ra vào Ô gia đều đi bằng cửa hông, ngay cả ngày lại mặt cùng cũng từ cửa hông đi vào. Nguyên do là vì nếu y đi vào bằng cửa chính sẽ gặp rất nhiều kẻ coi thường và chế nhạo y. Dần dần, trong lòng Ô Nhựt nảy sinh ý nghĩ trốn tránh. Có điều hiện tại, Ô Nhựt đã không phải là Ô Nhựt của đời trước.

Dưới nhiều ánh mắt bất đồng, Ô Nhựt được Thi Hựu và Thi Cửu dìu trung ra về mặt thần nhiên rảo bước tiến vào cửa chính của Nam môn. Bỏ ngoài tai những tiếng thảo luận và cười nhạo, Ô Nhựt thẳng tiến đến Thư Thanh Viện.

Ô gia đại trạch có tổng cộng một ngàn năm trăm viện nhỏ, chia ra bốn đại viện Đông, Nam, Tây, Bắc.

Sau khi tộc trưởng Ô Bắc Phương cùng với phụ thân của mình là Ô Thần Triền từ Ô gia trực hệ gia tộc ở Hoàng Đô đến định cư ở Cao Lăng Thành, cha con họ dùng thực lực và bản lĩnh của mình trong một thời gian ngắn tạo nên danh khí của bản thân. Hai người đồng lập ra chi thứ của Ô gia. Ô gia đại trạch càng ngày càng khuếch trương, tới ngày hôm nay tạo thành đại viện lớn nhất của gia tộc lớn nhất tại Ô Lăng Thành. Sau đó, Ô Bắc Phương thành thân với Diêu gia nhị thứ nữ Diêu Xu Uyển. Hai người sinh ra bốn nam và hai nữ. Bốn nam là Ô Huyền Vân, Ô Huyền Nhiên, Ô Huyền Quân, Ô Huyền Vũ; còn hai nữ là Ô Huyền Mộng và Ô Huyền Âm. Trong đó, Ô Huyền Nhiên chính là ông nội của Ô Nhựt.

Sau đó, Ô Huyền Nhiên thành thân với Mục gia đích nữ Mục Tú Uyển tại Ân La Thành, họ sinh ra được năm nam và một nữ. Ô Bắc Phương phân cho bọn họ dọn đến khu Nam đại viện. Và rồi, khi những người con của Ô Huyền Nhiên thành thân, ông cũng phân chia Nam đại viện thành sáu viện nhỏ gồm có Huyền Uyển Viện, Thư Cảnh Viện, Thư Ly Viện, Thư Thanh Viện, Thư Bản Viện và Thư Đồng Viện. Ô Huyền Nhiên và phu nhân mình ngụ tại Huyền Uyển Viện, còn lại năm đại viện ông phân cho năm nhi tử của mình.

Cho nên, người nhà Ô gia nhân khẩu vừa đông lại vừa phức tạp, phương thức sinh tồn của họ cũng cực kỳ tàn khốc. Ví như phụ thân của Ô Nhựt là Ô Tiên Thanh có chữ "Tiên" là bói tự, nhưng không phải tất cả những người ngang hàng với ông cũng có bói tự đó trong tên của họ, và đồng thời không không phải ai cũng sẽ được viết tên lên gia phả của Ô gia. Tất cả bọn họ đều phải thông qua khảo hạch và rèn luyện vô cùng nghiêm khắc mới có thể có được bói tự và được có tên trong gia phả. Vì vậy, trước khi có bói tự, Trường Sinh bài của họ chỉ được thờ cúng ở Trường Sinh điện, sau khi có mới được đưa bài vị vào từ đường Ô gia.

Những người không có tên trong gia phả sẽ không được bọn họ thừa nhận là người Ô gia. Thậm chí những người đó còn có thể bị đuổi ra khỏi Ô gia, vĩnh viễn không được quay trở lại nữa bước.

Đến thời Ô Nhựt, đồng bói với y có bói tự là "An". Tuy nhiên, những người có được bói tự đó không nhiều. Nguyên nhân là vì phần lớn mọi người còn chưa đủ hai mươi tuổi nên không thể ra rèn luyện, mà những người đã đủ hai mươi tuổi đã đi ra ngoài cũng chưa trở lại Ô gia. Vì vậy, Nam Đại Viện đại viện chỉ có con trưởng của Đại bá Ô Tiên Cảnh là Ô An Kỳ và con trưởng của Nhị bá Ô Tiên Ly là Ô An Dịch được bói tự "An".

"Tiểu Nhựt, hôm nay sao con lại về đây?" Nghe được hạ nhân hồi báo Ô Nhựt trở về, Quán Đồng vội vàng ra cổng dìu nhi tử của mình vào.

Nhìn thấy mẫu thân, trên gương mặt lạnh nhạt của Ô Nhựt xuất hiện một tia nhu hòa.

Y hạ giọng nói: "Sáng nay, Hắc... Khụ, Tuyên Dực đưa cho con phương thuốc trị liệu cho cha. Cho nên con vừa dùng điểm tâm xong liền chạy qua đây"

Kỳ thật, phương thuốc này do chính y viết vào hôm qua. Bởi vì bài thuốc này cần rất nhiều dược liệu quý nên Ô Nhựt đem toa qua đây trước rồi mới cùng với cha mình thu thập dược liệu.

Quán Đồng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi, mẹ chỉ sợ con ở Hắc gia chịu ủy khuất"

Ô Nhựt hỏi: "Cha đâu rồi mẹ?"

"Ông ấy ở thư phòng"

"Vậy chúng ta tìm cha đi"

"Được"

Quản Đồng diu Ô Nhực đi vào hậu viện.

Trong thư phòng, Ô Tiền Thanh đang ở luyện chữ. Thấy tiểu nhi từ trở về, trong lòng ông vô cùng cao hứng, đồng thời ông cũng mơ hồ đoán được mục đích của con trai khi quay về nhà. Ô Tiền Thanh liền cho tất cả người hầu rời khỏi phòng.

Quản Đồng cũng đi chuẩn bị trà và bánh ngọt cho cha con Ô Tiền Thanh.

Ô Nhực giải thích một chút với Ô Tiền Thanh về phương thuốc và cách trị liệu. Sau đó, y đưa toa thuốc cho Ô Tiền Thanh: "Cha, chúng ta cần nhanh chóng tìm những dược liệu này để người nấu thuốc ngâm. Chờ ngâm đủ bốn mươi chín ngày thì linh điền của cha sẽ từ từ khôi phục. Nếu vẫn không được, chúng ta lại tìm cách khác.

Y vẫn chưa thể chắc chắn một trăm phần trăm về phương pháp này vì sợ cha mình sẽ quá kỳ vọng rồi lại thất vọng. Có điều ở đời trước, Ô Nhực và sư phụ mình cũng đã nghiên cứu phương pháp trị liệu cho cha y. Vì vậy, y vẫn tự tin là mình có thể trị khỏi hoàn toàn cho Ô Tiền Thanh: "Chỉ là có một vài loại dược liệu thật sự rất khó tìm. Cho dù tìm được, chúng ta cũng khó mà mua nó"

"Con đưa cho ta xem xem" Ô Tiền Thanh nhận toa thuốc nhìn sơ qua một lần: "Những dược liệu này chúng ta đều có đủ"

"Đều có đủ sao?" Ô Nhực kinh ngạc nhìn ông: "Nhà của chúng ta có nhiều dược liệu quý như vậy sao? Sao con không hề biết việc này?"

"Con quên rồi sao, ngày lại mất Tuyên Dực mang đến rất nhiều dược liệu quý" Ô Tiền Thanh mỉm cười: "Hắn rất là có tâm, biết ta bị hủy tu vì nên đưa đến rất nhiều dược liệu đắt tiền, thậm chí có một số dược liệu dùng ngàn vạn lượng cũng chưa chắc mua được"

"... ..." Tâm tình Ô Nhực lúc này vô cùng phức tạp, y thật sự nghĩ không ra vì sao Hắc Tuyên Dực lại tốt với y như vậy, chẳng lẽ là vì y là nam thân của hắn sao?

Rất nhanh, Ô Nhực liền phủ định đáp án này.

Không phải y muốn lấy dạ tiểu nhân đo lòng của quân tử mà bởi vì kể từ lúc trùng sinh đến nay, y đã không thể tin được người khác tốt với mình và người nhà mình mà không có lý do. Chung quy cũng do y cảm thấy đối phương là vì mục đích cá nhân nên mới tốt với bọn họ, cũng giống như y có thể đoán được Hắc Tuyên Dực cũng có mục đích với mình nên Ô Nhực thoải mái nhận trợ giúp từ hắn.

Ô Tiền Thanh cất toa thuốc, nghiêm mặt nói: "Tiểu Nhực, con ở Hắc gia cũng đã được mấy ngày rồi, vậy con có biết thân phận của Tuyên Dực là gì không? Vì sao hắn có thể xuất ra nhiều dược liệu quý như vậy?"

Cho dù Hắc gia có là đại gia tộc ở Hoàng Đô cũng không thể xuất ra nhiều vật phẩm quý báu như vậy. Vì thế, thân phận của hắn nhất định không đơn giản.

Ô Nhực nhíu mày.

Đời trước, y và Hắc Tuyên Dực sống chung hơn chục năm nhưng Ô Nhực cũng chỉ biết Hắc Tuyên Dực là người của Tử Linh tộc. Y nghe nói Tử Linh tộc không phải người của Thiên Hành Quốc bọn họ Còn về việc hắn là người ở nơi nào, Ô Nhực quả thật không biết.

Hiện tại, nhớ lại việc này, y càng thấy mình hoàn toàn không biết gì về Hắc Tuyên Dực.

Thật ra, ở đời trước, y đối với Hắc Tuyên Dực chính là tránh còn không kịp. Chỉ cần có người đàm luận về chuyện của hắn, Ô Nhực liền không muốn nghe. Lúc đó, đối với Ô Nhực mà nói, Hắc Tuyên Dực là người ở đâu, thân phận là gì cũng không liên quan đến y.

Thấy Ô Nhực không trả lời được, Ô Tiền Thanh liền thở dài: "Thôi, dù sao thì con và hắn cũng đã thành thân, cũng đã trở thành phu thê một kiếp này. Dù cho Hắc Tuyên Dực có thân phận gì, con cũng phải ở bên hắn, Hơn nữa, đây là hôn sự do chính tộc trưởng chỉ định cho con, những kẻ khác dù không muốn cũng không dám phản đối"

Bởi vì lai lịch của Hắc Tuyên Dực không rõ ràng, mà ngay cả ông nội của Ô Tiền Thanh là Ô Bạch Phụng cũng không thể được, cho nên ông rất lo lắng việc ngày sau Hắc Tuyên Dực sẽ đứng ở lập trường đối nghịch với Ô gia bọn họ. Cuối cùng, còn làm cho nhi tử của ông lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Ô Nhực cười lạnh trong lòng. Ngay cả người thân của bọn chúng mà chúng còn giết được thì việc Hắc Tuyên Dực đối nghịch hay không có là gì đâu?

Y liền chuyển đề tài: "Cha, ba tháng nữa là đại ca đủ hai mươi tuổi rồi. Đến lúc đó huynh ấy sẽ phải ra phủ rèn luyện. Người phải chuẩn bị nhiều pháp khí cho đại ca mới được. Bên ngoài hung hiểm như vậy, nếu không mang theo nhiều pháp khí phòng thân, cả mẹ và con đều không thể yên tâm được"

Ô Tiền Thanh gật đầu: "Ta sẽ chuẩn bị"

Ô Nhực hí hửng: "Cha, Đại bá và những người kia mượn pháp khí của chúng ta đã hơn mấy tháng rồi....."

Ô Tiền Thanh ngẩn ra, thần sắc có chút đăm chiêu.

Lúc này, Quân Đồng bụng trà nước đi vào.

Ô Nhựt thấy mẹ mình trở lại, y nhớ đến chuyện Trường Sinh bài nên lên tiếng nói: "Cha, bây giờ vẫn còn sớm, người đi chuẩn bị được liệu đi"

"Được" Ô Tiền Thanh rời khỏi thư phòng.

Quân Đồng hỏi: "Con và cha đã nói xong rồi sao?"

Cảm nhận được xung quanh không có ai nghe lén, Ô Nhựt kéo nàng ngồi xuống: "Mẹ, hôm trước con nhận được quà tặng của ông ngoại"

Quân Đồng ngẩn người, một hồi lâu nàng mới hiểu được "ông ngoại" mà Ô Nhựt nói là ai. Trong phút chốc, nàng kích động đứng lên: "Người tới tìm con?"

Ô Nhựt lắc đầu: "Không có, người là phái người đưa quà tới cho con"

Quân Đồng vội vàng nắm tay y hỏi: "Vậy ông ấy cho con vật gì?"

Ô Nhựt vừa nói vừa quan sát vẻ mặt nàng: "Ông ngoại cho con một Trường Sinh bài"

"Trường Sinh bài?" Quân Đồng sững sờ: "Vì sao ông ấy tặng Trường Sinh bài cho con?"

"Bởi vì Trường Sinh bài phong ấn linh lực của con"

"Hả?"

Ô Nhựt nhú mày: "Mẹ, người không biết chuyện này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không Được Nói

"Ta không hề biết gì về việc này cả" Vẻ mặt của Quân Đồng mờ mịt: "Con nói Trường Sinh bài phong ấn linh lực của mình? Nói như vậy con vốn là có linh lực sao?"

Nàng vội vàng hỏi: "Vậy con đã đập vỡ nó chưa?"

Ô Nhựt gật đầu: "Con đã làm rồi. Hiện giờ, con đã giải được phong ấn linh điền"

"Vậy là con đã có thể tu luyện rồi sao?" Quân Đồng mừng rỡ nắm chặt tay Ô Nhựt, nàng nức nở nói: "Thật tốt quá, thật tốt quá, rốt cuộc Tiểu Nhựt đã có thể cùng tu luyện với đại ca và muội muội của con rồi"

Việc tiểu nhi tử của nàng từ lúc sinh ra không hề có linh lực đã làm cho nàng rất khó chịu. Hơn nữa, y càng lớn lại càng béo ra làm cho rất nhiều người khinh thường. Từ trước đến giờ Quân Đồng luôn cảm thấy bản thân nàng rất vô dụng vì không cho tiểu nhi tử một thân thể tốt.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn thường xuyên mơ thấy cánh tiểu nhi tử khi còn bé khóc hỏi nàng vì sao không có linh lực. Mỗi khi tỉnh giấc, lòng của nàng liền khó chịu vô cùng.

Biết Quân Đồng vì chuyện thân thể của mình mà thường xuyên mất ngủ, Ô Nhựt đau lòng mà lau khóe mắt nàng: "Vâng, sau này con đã có thể tu luyện cùng với đại ca và tiểu muội, mẹ cũng sẽ không cần lo lắng về chuyện của con nữa. Hơn nữa, bây giờ ngoài việc con có linh lực, trong đầu con còn có bảy bí thuật"

"Cái gì?" Quân Đồng sững sờ: "Con vừa nói cái gì?"

"Con nói trong đầu con có bảy bí thuật, ngoại trừ ảnh....."

"Không được nói" Quân Đồng vội vàng che miệng của Ô Nhựt lại. Nhìn nhìn bốn phía thấy cửa đang mở, nàng vội chạy ra nhìn xem bên ngoài có người hay không, sau đó Quân Đồng đóng cửa lại, nàng thận trọng nói với Ô Nhựt: "Chuyện trong đầu con có bí thuật tuyệt đối không được nói cho

bất kỳ ai nghe"

Ô Nhựt hỏi: "Ngay cả cha cũng không được nói sao?"

Đôi trước, mẹ y cũng nói với y giống như vậy. Khi đó Ô Nhựt lại cho rằng Nguyễn Trì Tranh rất đáng tin cậy nên đã kể tất cả cho hắn nghe.

"Không được!" Quân Đồng lắc đầu: "Cho dù là ai cũng không được. Từ giờ cho đến khi con mạnh lên, con tuyệt đối không được kể với bất kỳ ai, nghe rõ không?"

Ô Nhựt gật đầu: "Con hiểu rồi, vậy mẹ có biết anh....."

Quân Đồng lập tức cắt ngang: "Ta không thể tiết lộ bất cứ điều gì, con đừng hỏi"

Ô Nhựt chưa từ bỏ ý định: "Mẹ thật sự không thể nói?"

Đôi trước, bởi vì không biết việc Trường Sinh bài là do ông ngoại đưa đến nên y cứ nghĩ Quân Đồng thật sự không biết gì cả và cũng không hỏi nhiều. Nhưng mà đôi này, Ô Nhựt biết là người nào tặng nên y đương nhiên muốn biết tất cả mọi việc. Ô Nhựt đặc biệt muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì với Ảnh Thiết bí thuật.

Quân Đồng cười khò: "Trước khi rời tộc, ta từng lập độc thệ rằng không thể tiết lộ ra bất cứ chuyện gì của tộc"

Ô Nhựt ngẩn ra rồi thở dài: "Con hiểu rồi"

Quân Đồng cầm tay Ô Nhựt thành khẩn nói: "Tiểu Nhựt, tuy hiện giờ con xuất phát chậm hơn nhiều năm so với người khác nhưng sau này, mỗi khi thấy người ta thi triển pháp thuật, con nhất định phải chuyển tâm nhìn cho kỹ cách thức họ thi triển. Có như vậy, con mới có thể tiến bộ mau chóng, có hiểu không?"

Ô Nhựt cố gắng ghi nhớ lời của mẹ mình trong lòng bởi vì y cảm thấy được những lời này của mẹ là ngầm chỉ điểm cho mình. Có điều, nàng lại không thể trực tiếp giải thích rõ cho y nghe nên chỉ có thể nói như thế.

"Mẹ, con hỏi hỏi người một việc được không?"

Quân Đồng suy nghĩ một chút rồi nói: "Được, con hỏi đi"

Ô Nhựt hỏi: "Trước kia, mẹ cũng có linh lực, cũng sử dụng huyền thuật được như những người khác có phải không?"

Cho đến tận bây giờ, ông bà nội và mọi người vẫn luôn coi thường mẹ của y vì họ cho rằng mẹ y chỉ là một người bình thường, không xứng với cha y.

Quân Đồng do dự một chút rồi gật gật đầu.

"....." Ô Nhựt không biết nói cái gì hơn nữa, sự hy sinh của mẹ vô cùng to lớn. Chỉ vì muốn ở bên trọng phụ mà nàng nguyện ý mất toàn bộ tu vi, thậm chí là rời tộc để thành thân. Khó trách cha y vẫn luôn nói rằng ông nợ phụ nhân của mình rất nhiều.

"Mẹ, chúng ta ra ngoài thôi"

Quân Đồng vừa dìu Ô Nhựt ra khỏi hậu viện liền có người hầu đến hồi báo: "Nhị thiếu gia, có Nguyễn thiếu gia tới tìm người. Hiện tại, hắn đang chờ ở đại sảnh"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nguyễn Trì Tranh

Nguyễn thiếu gia? Nguyễn Trì Tranh!?

Hai mắt Ô Nhựt đột nhiên đỏ lên, tơ máu liên tục tràn ra, oán hận cùng cực sâu trong nội tâm y bùng nổ rồi lan toả khắp cơ thể tựa như phải phát tiết ra tất cả mọi hờn giận.

"Thiếu... thiếu gia" Trông thấy hai mắt đỏ như máu của thiếu gia nhà mình, người hầu kia sợ tới mức cả người phát lạnh, hắn cảm thấy giống như nhìn thấy lệ quỷ.

Quân Đồng đang dìu Ô Nhựt chợt phát hiện thân thể y cứng ngắc, nàng quan tâm hỏi: "Tiểu Nhựt, con làm sao vậy?"

Ô Nhực sợ hù dọa mẹ mình nên vội vàng nhắm mắt lại.

Từ lúc trùng sinh đến nay cũng đã được nhiều ngày rồi, y cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối diện với Nguyễn Trì Tranh. Vậy mà hiện giờ, chỉ vừa nghe người hầu nhắc tới "Nguyễn thiếu gia", Ô Nhực lại không thể khống chế được tâm tính và lại nổi lên sát tâm.

Không, không thể chỉ giết Nguyễn Trì Tranh một cách đơn giản như vậy!.

Y bây giờ vẫn còn cần đến Nguyễn Trì Tranh để tìm ra lai lịch của kẻ thần bí kia. Hơn nữa, để cho Nguyễn Trì Tranh chết một cách nhẹ nhàng như vậy chẳng phải là rất tiện nghi cho hắn sao?

Ô Nhực hít thở sâu một rồi lại mở mắt và nói: "Mẹ, con không sao đâu, người đi xem cha có cần hỗ trợ gì không, ta sợ chỉ có một mình cha sẽ làm không xuê"

Quản Đồng có chút lo lắng: "Vậy còn con thì sao?"

"Đương nhiên là con sẽ đi gặp Trì Tranh rồi!". Hai chữ "Trì tranh" này tựa như Ô Nhực cố gắng giả vờ bình tĩnh mà tốt ra.

Quản Đồng cười nói: "Hai đứa đã lâu không gặp rồi, con mau ra tiếp Trì Tranh đi"

"Dạ"

Sau khi Quản Đồng, Ô Nhực sai bọn Thi Hựu đi y ra đại sảnh. Từ xa, y trông thấy bốn tên hộ vệ của Nguyễn Trì Tranh đang đứng ở cửa viện. Trong nhất thời, cảnh tượng mẹ mình bị bốn tên đó khi bạc ở đời trước lại hiện ra, thậm chí y dường như có thể lại nghe thấy tiếng cười tục tĩu của bọn chúng.

Ô Nhực mím chặt môi, y nhìn bọn chúng giống như nhìn người chết.

Nguyễn Trì Tranh tạm thời không thể chết được, nhưng bốn tên này y chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ô Nhực quay đầu hỏi nhóm người Thi Hựu: "Bốn người các ngươi có ai học qua kỳ môn độn giáp thuật không?"

Y tin rằng những thi phó Hắc Tuyên Dục phái tới không hề tầm thường chút nào. Cho dù bọn họ không có linh lực thì cũng sẽ âm hiểm phương diện khác.

Bốn người vậy mà lại lác đầu.

Ô Nhực lại hỏi: "Vậy các ngươi có học qua bố trí trận pháp không?"

Thi Diệc do dự một chút nói: "Nô tài có học qua một chút với một vị thiên sư"

"Tốt" Ô Nhực sai bọn họ đi y đến căn phòng gần nhất và lấy giấy bút vẽ một bữa tranh rồi đưa cho Thi Diệc: "Ngươi dựa theo bản vẽ của ta bố trí trận pháp này"

"Dạ"

"Bây giờ, ngươi cứ đi chuẩn bị như những gì ta viết, những chuyện khác chờ đêm nay sẽ làm tiếp, nhớ là không được để người khác phát hiện"

"Dạ"

Ô Nhực trở lại tiền viện.

Bốn tên hộ vệ của Nguyễn Trì Tranh thấy Ô Nhực đi ra liền hành lễ: "Nhực thiếu gia"

Ô Nhực nắm chặt tay áo ngăn sát ý, y mỉm cười nói: "Hôm nay trời lạnh, các ngươi qua hậu viện uống chút rượu cho ấm "

"Tạ ơn Nhực thiếu gia" Bốn gã cao hứng cảm tạ, sau đó vô cùng quen thuộc mà đi đến hậu viện.

Trong đại sảnh truyền đến tiếng cười khê: "Tiểu Nhực, người hầu của ta đều phải bị ngươi chiều hư. Bọn họ chỉ cần đến đây liền tìm chỗ uống rượu"

Từ bên ngoài, một nam tử khoác áo choàng màu lam, tuổi nhực quán, khuôn mặt nhả nhặn như thư sinh, khóe mắt xếch ản ản một cỗ lệ khí bước vào.

Ô Nhực bình tĩnh nhìn y mà không có lên tiếng.

Nguyễn Trì Tranh bị y nhìn trong lòng có chút sợ hãi, y không được tự nhiên cười nói: "Hơn nửa tháng không gặp, vì sao ngươi có vẻ như không nhận ra ta?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cũng Bình Thường Thôi

"Quả thật ta không nhận ra ngươi" Ô Nhựt nửa thật nửa giả nói.

Làm sao y có thể quen biết loại súc sinh tàn nhẫn sát hại cha mẹ mình chứ.

"Ngươi....." Bị Ô Nhựt mĩa mai, Nguyễn Trì Tranh vô cùng tức giận. Ô Nhựt lại cười xóa, lộ ra nụ cười vô cùng hàm hậu: "Có phải bị ta chọc tức tới rồi không?"

Nguyễn Trì Tranh sững sốt, nhất thời không hiểu Ô Nhựt đùa giỡn chuyện gì.

Ô Nhựt hừ nhẹ: "Nửa tháng nay ngươi không thèm đến thăm ta, ta cứ nghĩ đến ngươi đã quên mất ta là ai rồi. Ngươi có biết người hầu ở Ô phủ nói như thế nào không? Bọn chúng nói bởi vì ta là phế vật nên ngươi mới chịu làm bằng bạn với ta, chúng còn nói chỉ có ở trước mặt của ta ngươi mới cảm thấy bản thân không vô dụng....."

Bị người khác nói ra bí mật, sắc mặt Nguyễn Trì Tranh cứng đờ, hần tức giận nói: "Nói hươu nói vượn, ta như mới không phải là loại người như vậy"

Khi nói lời này, hần liền cảm thấy chột dạ nên cúi đầu không dám nhìn mặt Ô Nhựt.

Ô Nhựt tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, trong lòng y thầm nghĩ: "Ngươi chính là loại người như vậy"

A!

Nguyễn Trì Tranh của hiện tại vẫn còn trẻ, mới chỉ nói một chút hần đã lộ ra biểu tình chột dạ. Đổi lại là mười ba năm sau ở đời trước, hần đã hoàn toàn che dấu nội tâm của mình.

"Ta biết ngươi không phải người như vậy. Ta chỉ là tức giận vì bọn chúng dám nói về ngươi như thế, và cũng giận ngươi lâu lắm rồi không đến thăm ta. Hôm nay, chúng ta nhất định phải uống một bữa cho đã, không say không về"

"Được, không thành vấn đề" Nguyễn Trì Tranh vừa cười nói vừa nhìn về phía nhóm người Thi Cửu: "Ngươi đòi người hầu rồi à? Huynh đệ Ô đại Ô Tiểu đâu rồi?"

Ô Nhựt giải thích qua loa: "Bọn họ mười ngày nữa sẽ thành thân nên hiện đang ở nhà chuẩn bị hôn sự"

Nguyễn Trì Tranh mang vẻ mặt kinh ngạc: "Mới hơn phân nửa tháng không gặp, hai người đó vậy mà đã chuẩn bị thành thân?"

"Dù sao hai người đó cũng đã lớn tuổi rồi, người nhà họ cũng sốt ruột"

"Cũng đúng" Nguyễn Trì Tranh vừa nhìn Ô Nhựt vừa mang vẻ mặt muốn nói lại thôi: "Đúng rồi, ngươi ở Hắc gia có tốt không?"

"Cũng bình thường thôi" Ô Nhựt giả vờ không thích nhắc tới chuyện Hắc Tuyên Dục, y liền chuyển đề tài: "Nửa tháng nay ngươi đã đi đâu? Không phải đi bãi sư học nghệ rồi chứ?"

Nguyễn Trì Tranh tự giễu nói: "Ta rất muốn tìm một sư phụ lợi hại nhưng liệu có ai sẽ đồng ý nhận ta làm đồ đệ đây?"

Ô Nhựt nhìn ra hần không nói sai.

Đời trước, trước khi Ô Nhựt chưa giải trừ phong ấn, y thường xuyên ở cùng Nguyễn Trì Tranh. Lúc đó, quả thật Nguyễn Trì Tranh vẫn chưa bãi sư. Sau đó, vì bận rộn tu luyện, cơ hội gặp mặt Nguyễn Trì Tranh rất ít, nên y không biết làm sao hần có thể bãi kẻ thần bí kia làm sư phụ.

Ô Nhựt hỏi: "Nhị bá mẫu vẫn không chịu mời người dạy âm dương thuật cho ngươi sao?"

Nguyễn Trì Tranh chỉ là thiếu gia của một gia tộc nhỏ, lẫn lộn trong một đám con cháu thượng vàng hạ cám. Nếu không nhờ Nhị bá mẫu Nguyễn Lam Như của Ô Nhựt là cô của Nguyễn Trì Tranh, hần căn bản không có cơ hội tiếp xúc với gia tộc lớn như Ô gia.

"Bà ta cảm thấy ta không thích hợp để học huyền thuật, làm sao có thể thỉnh người dạy ta được chứ" Nguyễn Trì Tranh lộ ra biểu tình không cam tâm và phẫn nộ: "Huynh đệ chúng ta đã hơn nửa tháng không gặp rồi, đừng nói đến chuyện của bà ta nữa. Đi thôi, chúng ta đi uống rượu"

Huynh đệ?

Ô Nhựt cười lạnh trong lòng. Đời trước, lúc y bị thương phải nằm trên giường hơn một tháng, Nguyễn Trì Tranh cũng chỉ đến thăm y có một lần. Sau đó, hần lại nói với y là Hắc gia đình không thích hần đến thăm y nên hần không dám đến nữa, vì vậy mà ấn tượng của Ô Nhựt đối với Hắc Tuyên Dục càng tệ hơn.

Hiện tại ngấm lại, Nguyễn Tri Tranh chính là vì không muốn gặp mặt mình nên hắn mới mượn có mà thôi. Hắn cũng biết Ô Nhựt sẽ không tìm Hắc Tuyên Dực để đối chất nên mới dám nói dối như vậy.

Ô Nhựt và Nguyễn Tri Tranh đi vào tiền sảnh, y phân phó nhà bếp mang rượu và thức ăn lên. Hai người uống đến tận đêm khuya, cuối cùng, cả hai đều say mềm.

Về mặt Nguyễn Tri Tranh đã say ngà ngà, hắn cả giận nói: "Rõ ràng là ta có linh lực, vì sao lại nói ta không thích hợp để học huyền thuật? Ta nghĩ bà ta chán ghét ta chỉ là bà con xa, thậm chí chê ta phiền toái!"

Ô Nhựt cũng say lè nhè nói: "Người lợi hại như vậy, đương nhiên là thích hợp học huyền thuật rồi. Ta cảm thấy Nhị bá mẫu nhất định là sợ người sẽ vượt qua đường ca của ta nên mới không dám mời sư phụ dạy người!"

Nghe Ô Nhựt nói như thế, trong lòng Nguyễn Tri Tranh thoải mái rất nhiều. Hắn cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, Thi Diệc đi vào nói: "Phu nhân, người hầu của Nguyễn thiếu gia tới đón hắn về"

Ô Nhựt đáp: "Nói bọn họ vào đây đưa Tri Tranh về"

"Dạ"

Bốn tên thủ vệ của Nguyễn Tri Tranh cũng đã say rượu túy lúy, cả người chúng toàn mùi rượu, ngay cả cước bộ cũng không vững vàng nhưng miễn cưỡng chúng có thể đưa Nguyễn Tri Tranh rời khỏi Thư Thanh Viện.

Sau khi bọn chúng đi rồi, Ô Nhựt vốn say mềm trong nháy mắt khôi phục về mặt thanh tỉnh, giống như chưa từng uống giọt rượu nào cả.

Thi Hựu tiến lên thấp giọng nói: "Phu nhân, nô tài đã bố trí mọi thứ thỏa đáng"

Ô Nhựt cười lạnh một tiếng: "Đỡ ta về phòng nghỉ ngơi"

"Dạ" Thi Diệc đưa Ô Nhựt đi vào nội gian, thay y phục trên người y.

"Sau khi hoàn tất nhờ thu hồi toàn bộ đồ đạc" Ô Nhựt giao phó xong liền đi ngủ. Hôm sau, khi trời còn chưa sáng, y chợt nghe ngoài phòng truyền đến tiếng kêu: "Nhị thiếu gia, không tốt rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phê Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Gặp Chuyện Không May

Thi Nguyên đang gác đêm ở ngoài cửa liền hạ giọng trách mắng: "Phu nhân đang nghỉ ngơi, người có chuyện gì thì chờ người ngủ dậy sẽ nói sau"

Người hầu Thư Thanh Viện sốt ruột nói: "Nhưng... nhưng mà, Nguyễn thiếu gia đã xảy ra chuyện, nếu chờ Nhị thiếu gia ngủ dậy sẽ không kịp nữa"

Trong phòng, Ô Nhựt nghe tiếng người hầu nói chuyện liền cong khóe môi, y lười biếng mở miệng hỏi: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Thi Nguyên lập tức nói: "Bẩm phu nhân, người hầu trong viện nói Nguyễn thiếu gia đã xảy ra chuyện"

Ô Nhựt dùng khẩu khí sốt ruột hỏi: "Tri Tranh? Tri Tranh xảy ra chuyện gì? Thi Nguyên, người vào đây thay quần áo cho ta"

"Dạ"

Người hầu Thư Thanh Viện thừa dịp Thi Nguyên đẩy cửa đi vào cũng chạy nhanh vào phòng nói với Ô Nhựt: "Bẩm thiếu gia, tối hôm qua, lúc Nguyễn thiếu gia trở về, hai thủ vệ bên người hắn không hiểu sao lại đi tới nơi ở của Nhị tiểu thư ở Thư Ly Viện. Bọn họ còn khinh bạc nha đầu của Nhị tiểu thư. Hiện tại, Nguyễn thiếu gia đang bị Nhị gia thẩm vấn, người nói là phải trách phạt Nguyễn thiếu gia"

Ô Nhựt cả giận nói: "Chuyện lớn như vậy tại sao bây giờ người mới bẩm báo cho ta? Thủ vệ của Tri Tranh bây giờ ra sao rồi?"

"Nô tài nghe nói họ đã bị đánh đến sống dở chết dở" Người hầu kêu oan: "Thiếu gia, nô tài cũng chỉ mới vừa nhận được tin liền vội vã báo cho người"

"Ta... ta đến đó xem sao"

Sau khi người hầu rời đi, Ô Nhựt nói với Thi Nguyên đang giúp y mặc quần áo: "Không cần ăn mặc chỉnh tề đâu"

Thì Nguyên hiểu ý, liền kéo y phục xóc xếch, thoát nhìn như Ô Nhược rất sốt ruột chạy đi.

Ô Nhược được Thì Cửu và Thì Hựu dìu đi nhanh ra khỏi Thư Thanh Viện.

Bởi vì không muốn cầu tình cho kẻ thù nên y cố tình chọn đường nhỏ không người để chậm cước bộ. Khi gần đến Thư Ly Viện, Ô Nhược lại làm ra bộ đáng vội vàng.

Xa xa, Ô Nhược liền thấy hai tên thủ vệ của Nguyễn Tri Tranh là Nguyễn Thắng và Nguyễn Doanh đang bị chặn lại ở cửa lớn Thư Ly Viện. Bọn chúng sốt ruột đến mức đi tới đi lui vòng vòng.

Khi thấy Ô Nhược đến, bọn chúng chạy nhanh đi qua: "Nhược thiếu gia, cầu xin người cứu thiếu gia nhà nô tài"

Ô Nhược tức giận, lấy khăn nhỏ trong tay áo ra lau mồ hôi trên trán: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hiện tại, y thật sự cũng không phải giả bộ là vì y phải cố kéo thân thể còng kênh của mình đi xa như vậy nên thật sự mệt đến muốn chết.

Thấy y phục Ô Nhược lộn xộn, trong lòng Nguyễn Thắng và Nguyễn Doanh vô cùng cảm động. Nhược thiếu gia không hổ là bằng hữu tốt của thiếu gia nhà chúng. Vừa nhận được tin, y ngay cả quần áo cũng không thay liền chạy đến đây.

Nguyễn Thắng nói: "Đêm qua, sau khi chúng tôi rời khỏi Thư Thanh Viện liền trực tiếp đi đến cửa hông của nam viện. Nhưng cuối cùng, chỉ có nô tài và Nguyễn Thắng diu thiếu gia đi ra. Lúc ấy, chúng nô tài thật sự không để ý đến hai người kia, chỉ nghĩ rằng Nguyễn Anh và Nguyễn Dũng uống quá say nên đi chậm hơn. Chúng nô tài cũng không chờ mà ngồi xe ngựa cùng thiếu gia đi về, còn Nguyễn Dũng và Nguyễn Anh tự mình sẽ cưỡi ngựa. Nào ngờ, đến nửa đêm, thủ vệ của Thư Ly Viện đến Nguyễn gia, bọn họ nói Nguyễn Dũng và Nguyễn Anh đi vào tiểu viện của Nhị tiểu thư Thư Ly Viện và khinh bạc nha đầu của Nhị tiểu thư. Vì vậy, bọn chúng không nói hai lời liền bắt thiếu gia về Thư Ly Viện thẩm vấn"

Ô Nhược hỏi: "Từ Thư Thanh Viện đi ra bên trái là cửa hông còn bên phải là Thư Ly Viện. Nguyễn Dũng và Nguyễn Anh vì sao lại đi đến Thư Ly Viện?"

Nguyễn Thắng mang vẻ mặt cầu xin: "Chúng nô tài cũng không biết vì sao lại thế. Khi đó, năm người chúng ta rõ ràng là cùng nhau đi về phía cửa hông. Sau đó, đi được một quãng không hiểu sao Nguyễn Anh và Nguyễn Dũng lại không thấy tăm hơi"

"Các người cũng đừng sốt ruột, để ta vào xem có chuyện gì"

Ô Nhược vừa nói xong, Thì Cửu đã nói: "Thiếu gia, Nguyễn thiếu gia ra rồi"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đáng Đòi

Nguyễn Tri Tranh đỡ thất lưng khắp khiêng ra khỏi Thư Ly Viện, hiển nhiên hắn đã bị đánh rất nhiều. Đi theo sau hắn là hai gã thủ vệ khiêng Nguyễn Anh và Nguyễn Dũng.

"Thiếu gia, người có sao không?" Nguyễn Thắng và Nguyễn Doanh tiến lên đỡ Nguyễn Tri Tranh.

Nguyễn Tri Tranh mím chặt đôi môi tái nhợt, hàng mi buông xuống che giấu phần nộ và khuất nhục trong đáy mắt. Từ lúc sinh ra đến giờ, hắn chưa bao giờ chịu vật đến như vậy.

"Các người tự mà khiêng chúng ra khỏi Ô gia" Thủ vệ Thư Ly Viện mang vẻ mặt ghét bỏ mà ném Nguyễn Anh và Nguyễn Dũng xuống mặt đất đầy tuyết.

Nguyễn Thắng thấy hai người đầy người thương tích liền hô lên: "Nguyễn Anh, Nguyễn Dũng"

Hắn vội chạy đến xem thì thấy hai tên kia đã hấp hối. Nguyễn Thắng vội vàng lấy thuốc trị thương ra.

Thủ vệ Thư Ly Viện thấy vậy liền chụp lấy cái chai rồi ném đi: "Lão gia chúng ta nói không được cho chúng uống bất kỳ thuốc nào"

Nguyễn Thắng vừa vội vừa giận: "Không cho uống bọn họ sẽ chết"

"Nếu có chết thì cũng là số mệnh của chúng. Ngược lại, nếu bọn chúng chịu đựng nổi đến khi về nhà thì lão gia của chúng ta sẽ không truy cứu việc này"

nữa"

"Các người... Các người....." Biết Nguyễn gia không bằng Ô gia, Nguyễn Thăng liền quay qua cầu xin Ô Nhựt giúp đỡ: "Nhựt thiếu gia, nô tài van cầu người, xin người cứu hai người bọn họ"

Đáy mắt Ô Nhựt hiện lên sát ý nhưng rất nhanh liền mất đi nên không ai nhận ra được: "Thì Cừu, Thì Hựu, dứt thuốc cho hai người đó"

"Dạ" Thì Cừu nhặt viên thuốc trên mặt đất lên.

Thủ vệ Thư Ly Viện trầm giọng ngăn cản: "Nhựt thiếu gia, đây là chuyện của Thư Ly Viện chúng ta. Không lẽ người cũng muốn nhúng tay vào sao?"

Ô Nhựt nói: "Đây chính là hai mạng người, ta làm sao có thể thấy chết mà không cứu. Huống hồ, ta và bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm rồi"

Thủ vệ Thư Ly Viện hỏi lại y: "Người hầu của Thư Thanh Viện và Nhựt thiếu gia cũng ở chung đã lâu. Nếu bọn họ phạm sai lầm, Có phải Nhựt thiếu gia sẽ vì tình nghĩa lâu năm mà không xử phạt bọn họ? Vậy quy củ lập ra để làm gì?"

"Nhưng chẳng lẽ người muốn ta trơ mắt nhìn bọn họ chết đi?"

Thì Cừu và Thì Hựu ngồi xôm xuống bên cạnh Nguyễn Dũng và Nguyễn Anh.

Thủ vệ Thư Ly Viện lớn giọng hô: "Không được dứt thuốc"

Nguyễn Thăng và Nguyễn Doanh liếc nhau, nhanh chóng đứng che trước mặt thủ vệ Thư Ly Viện.

"Các người có nghe không, không được dứt thuốc" Thủ vệ Thư Ly Viện cả giận nói: "Nhựt thiếu gia, người cố ý đúng không? Nếu vậy nô tài đánh phải mời lão gia ra đây giải quyết"

Lúc này, Thì Cừu đứng lên nói: "Phu nhân, hấn chết rồi"

Thì Hựu nói: "Người bên đây cũng đã tắt thở"

Nguyễn Thăng, Nguyễn Doanh ngăn ra: "Cái gì? Chết rồi?"

Bọn họ vội vàng ngồi xôm xuống kiểm tra liền thấy Nguyễn Anh và Nguyễn Dũng thật sự đã tắt thở, bọn chúng chết đứng tại chỗ.

Chết rồi.

Huynh đệ chung sống hơn chục năm vậy mà giờ đã chết rồi.

Thủ vệ Thư Ly Viện giễu cợt nói: "Đáng đời"

"Khiêng người về" Nguyễn Tri Tranh vừa siết chặt nắm đấm vừa nói. Sau đó, y cũng không nói thêm lời nào nữa mà lê thân thể bị thương đi về phía cửa hông.

Ô Nhựt một mặt ra lệnh cho bọn Thì Cừu hỗ trợ Nguyễn Tri Tranh khiêng thi thể, mặt khác y liền đuổi theo Nguyễn Tri Tranh: "Tri Tranh, đợi một chút... Đợi một chút"

Lúc Ô Nhựt đuổi theo đến cửa hông, Nguyễn Tri Tranh đã mang thi thể đi mất.

Thì Cừu hỏi: "Phu nhân, có cần đuổi theo không?"

"Cần, đương nhiên là cần rồi" Dù sao thì Ô Nhựt cũng phải làm cho tới nơi tới chốn. Bởi y biết giả sử y có theo đến tận nhà của Nguyễn Tri Tranh thì hấn cũng sẽ không muốn gặp y.

Quả nhiên, khi Ô Nhựt đuổi theo tới được Nguyễn gia thì Nguyễn Tri Tranh đóng cửa không chịu gặp.

Ô Nhựt lại nhớ tới chuyện ở Thư Ly Viện.

Thì Diệc liền báo cáo tình hình đêm qua cho y biết: "Hồi phu nhân, sau khi Nguyễn Anh và Nguyễn Dũng bị bắt, Nhị gia đã đánh bọn chúng cả một đêm. Sau đó, Nguyễn thiếu gia bị dẫn đến Thư Ly Viện. Rồi ở trước mặt mọi người hấn bị bắt i cỡi quần ra và bị đánh ba mươi đại bản"

Ô Nhựt cười lạnh. Một khi Nguyễn Tri Tranh đã bị loại si nhục này thì y dám khẳng định hấn rất lâu sau đó sẽ không xuất hiện trước mặt y nữa.

Ô Nhựt nhìn về phía Thì Cừu và Thì Hựu: "Các người nói cho ta biết bọn Nguyễn Anh chết như thế nào?"

Thì Cừu trả lời: "Tiểu nhân thừa lúc dứt thuốc liền tranh thủ lúc người khác không chú ý đã bóp nghẹt đường thở của hấn, Nguyễn Anh vì vậy mà tử vong"

Thi Hựu: "Tiểu nhân cũng làm y như vậy"

"Làm tốt lắm"

Ô Nhựt hài lòng cong môi cười, nhóm người Thi Cử thật sự rất cơ trí, bọn họ có thể hiểu được chỉ thị của y.

Hiện giờ, đột nhiên mất đi hai người hầu thân tín, trong lòng Nguyễn Trì Tranh chắc chắn sẽ vô cùng tức giận. Hắn sẽ càng ngày càng oán hận Nguyễn Lam Nhựt. Nhưng mà, chuyện hôm nay mới chỉ là khởi đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hy Vọng Là Sẽ Được Như Thế

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Sau khi phân phó Thi Diệc cho người theo dõi động tĩnh của Nguyễn Trì Tranh, Ô Nhựt liền ra đại sảnh dùng điểm tâm, y vô tình thấy được Quản Đồng đang ngồi đàm chiêu thờ dài.

"Nương, người bị làm sao vậy?" Ô Nhựt ngồi bên cạnh mẹ mình quan tâm hỏi.

Quản Đồng lấy lại tinh thần, cảm lấy đũa: "Ta không sao, chúng ta dùng điểm tâm đi"

Ô Nhựt nhìn nàng không giống như là không có chuyện gì: "Mọi người đi đâu cả rồi?"

"Tiểu Trúc và Tiểu Hi đã đi học, còn cha của con, ông ấy....." Quản Đồng thờ dài: "Ông ấy nói là không có khẩu vị nên đã đến thư phòng đọc sách rồi"

"Có phải cha đã gặp rắc rối gì không? Nếu không thì vì sao lại không muốn ăn cơm?"

Quản Đồng muốn nói lại thôi.

"Nương, người không được dùng giấu giếm con, người thế này sẽ chỉ làm con thêm lo lắng thôi"

Quản Đồng thờ dài: "Kỳ thật cũng không phải là chuyện gì lớn. Đó là vì sáng nay cha con và nhóm người Đại bá đến chỗ ông nội nghị sự. Khi trở về, ông ấy nhắc lại chuyện họ mượn pháp khí của chúng ta. Thế nhưng những kẻ đó lại nói hiện tại ông ấy không còn dùng pháp khí nữa. Vì vậy mà bọn họ lại muốn mượn thêm một khoảng thời gian nữa....."

Trước kia, bọn họ chỉ mượn vài ngày ngày liền trả. Hiện tại, đã hai ba tháng trôi qua mà không hề thấy bọn họ có ý định trả. Việc này nếu bỏ qua thì những kẻ đó chắc chắn sẽ giữ luôn và sẽ không trả lại cho nhà y.

Sớm dự đoán được mọi chuyện sẽ như thế, Ô Nhựt vỗ nhẹ bàn tay nàng: "Nương, người đừng lo, chắc chắn bọn họ sẽ phải trả lại cho chúng ta thôi"

"Hy vọng là sẽ được như thế "

Ô Nhựt cảm đũa gấp cho Quản Đồng một miếng bánh khoai sọ: "Nương, ăn điểm tâm thôi"

"Ừ"

Sau khi ăn xong điểm tâm, Ô Nhựt liền bưng mấy đĩa điểm tâm đến thư phòng gặp Ô Tiên Thanh. Thấy ông không hề râu rĩ như mình nghĩ, Ô Nhựt thờ phào nhẹ nhõm: "Cha, người đã tìm đủ những loại dược liệu đó chưa?" Ô Tiên Thanh buông sách xuống: "Ta đã chuẩn bị đủ cả rồi, khi nào ta có thể bắt đầu ngâm thuốc?"

"Tốt nhất là vào buổi tối, sau khi tất cả mọi người đi ngủ" Ô Nhựt nghĩ nghĩ một chút lại nói: "Chúng ta còn phải chuẩn bị một cái nồi sắt lớn đặt ở trên lò vừa đốt vừa ngâm nước"

"Được, ta sẽ sai Ô Tự chuẩn bị" Ô Tiên Thanh bước đến ngồi xuống bên cạnh Ô Nhựt: "Tiểu Nhựt, Tuyên Dực có biết tối qua con ở lại Ô gia không? Còn có Ô Đại Ô Tiểu vì sao không về Ô gia với con?"

"Tối hôm trước, Tuyên Dực đã ra khỏi thành, ngày sau huynh ấy mới trở về. Cho nên con dự định sẽ ở lại vài ngày. Còn huynh đệ Ô Đại vài ngày nữa sẽ thành thân nên bọn họ hiện tại đang ở nhà chuẩn bị hôn sự"

"Ừ, huynh đệ hẳn đúng là nên thành thân rồi. Đến lúc đó, con phải chuẩn bị hai phần hậu lễ cho bọn họ bởi dù sao bọn họ cũng đã đi theo con nhiều năm rồi"

Ô Tiền Thanh cũng không có hỏi nhiều chuyện huynh đệ Ô Đại vì dù sao bọn chúng cũng chỉ là hạ nhân: "Đúng rồi, lúc này ta trở về có nghe nói chuyện của Trì Tranh, hiện tại nó sao rồi?"

Ô Nhục thờ dài: "Hai người hầu thân cận của hắn đã chết, hắn còn bị đánh ba mươi đại bản. Hiện giờ, hắn bế quan không muốn gặp con"

Ô Tiền Thanh than nhẹ một tiếng, nhủ nói: "Ta cảm thấy có người muốn hại Trì Tranh. Tiểu Nhục, con và hắn là bằng hữu tốt, vì vậy lúc này con cũng phải cẩn thận một chút. Ta lo lắng kẻ hại hắn cũng sẽ thương tổn con"

Ô Nhục ngạc nhiên hỏi: "Cha, vì sao người lại nghĩ rằng có người muốn hại Trì Tranh?"

"Tối qua, bọn họ uống say mềm, không lý do gì người hầu của Trì Tranh sẽ đi đến Thư Ly Viện. Hơn nữa, ở đó còn có thủ vệ canh giữ, muốn vào được cũng rất khó. Như vậy, có thể thấy được là có kẻ sắp xếp để bọn họ đi vào" Ô Tiền Thanh hít một hơi nói: "Ta đoán rằng, có kẻ dùng phép thuật dụ bọn họ đi đến Thư Ly Viện trong lúc đi ra cửa hông rồi, hoặc là có người bố trí trận pháp mới có thể làm cho bọn họ né được ánh mắt của thủ vệ và đi vào Thư Ly Viện"

Ô Nhục: "....."

Cha mình vẫn rất nhạy bén.

Ô Tiền Thanh đột nhiên cười: "Đúng rồi, Nhị nhi tử của Đại bá ở Bắc Đại Viện là An Nhuận sắp thành thân rồi"

Ô Nhục nhíu mày suy nghĩ về thời điểm Ô An Nhuận thành thân ở đời trước. Sau đó, ý vị thâm trường cười: "Thật không ạ? Vậy phải chúc mừng đường ca mới được"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quay Về Hắc Phủ

Edit + beta: Leslie aka Com nhỏ

Đến đêm, khi tất cả mọi người đều ngủ, Ô Tiền Thanh lặng lẽ ngồi dậy ngâm nước thuốc. Ô Nhục ngồi ở một bên ghi chép lại phản ứng Ô Tiền Thanh với thuốc, cũng lên mà bắt mạch cho ông xem xét thuốc có tác dụng với ông hay không.

Quan sát bốn đêm, Ô Nhục xác định linh điền có dấu hiệu khép lại, quả tim treo ở trên cao của y rốt cuộc cũng buông xuống. Tiếc là, đến sáng sớm ngày thứ sáu sau khi Ô Nhục về Ô gia, Hắc Tín liền sai người báo tin cho y biết Hắc Tuyên Dục đã trở về.

Dùng điểm tâm xong, Ô Nhục dẫn theo bọn Thi Cửu rời khỏi Thư Thanh Viện. Ra đến cửa lớn, y gặp hai đường đệ mới từ bên ngoài trở về, bọn họ là hai tiểu nhi tử của Nhị thúc Ô Tiền Bàn và Tiểu thúc Ô Tiền Đồng, Ô Thế và Ô Bách.

Ô Thế và Ô Bách thấy Ô Nhục liền hưng phấn kêu lên: "Lục ca"

Trong nhóm con cái của Thúc Bá y, Ô Nhục đứng thứ sáu. Cho nên, những đường đệ nhỏ tuổi hơn đều gọi y là Lục ca.

Ô Nhục cười hỏi: "Các ngươi sớm như vậy đã ở đây là đi đâu về?"

Ô Bách nhanh nhẹn miệng: "Bọn đệ từ Đồ Nhạc Phưởng về "

Ô Thế tức nói: "Ô Bách, không phải ta không cho ngươi nói ra sao? Nếu cha ta biết ta đến Đồ Nhạc Phưởng lại còn dẫn theo ngươi, ông ấy nhất định sẽ đánh cho ta một trận"

Ô Bách hì hì cười: "Tứ bá bá sẽ không nỡ đánh ngươi đâu"

Ô Nhục cười nói: "Yên tâm, ta sẽ không cáo trạng với Tứ thúc và Ngũ thúc đâu. Nhưng mà, Đồ Nhạc Phưởng không phải là nơi tốt, về sau hai ngươi đừng nên đến đó nhiều"

Ô Bách nói: "Lục ca, nửa tháng ta và Cửu ca mới đi một lần"

Ô Thế mắt tròn trố: "Ô Bách Ô đại công tử, ngươi có biết là ngươi đã tự bán mình một cách sạch sẽ rồi hay không?"

Ô Bách ngưng ngừng thở: "Bởi vì ăn tiền nên ta vô cùng cao hứng muốn khoe với mọi người thôi mà"

Ô Nhựt cười mà không nói, cũng không hỏi bọn chúng ăn bao nhiêu tiền.

Lo lắng Ô Bách sẽ tiết lộ những chuyện không nên nói, Ô Thế kéo Ô Bách chạy nhanh vào nhà.

Nhìn hai thiếu niên rời khỏi, khoe miệng Ô Nhựt ý cười càng sâu: "Đồ Nhạc Phường thật ra là một nơi tốt, đúng không?"

Bọn Thi Cửu vô cùng phối hợp trả lời: "Đúng vậy thưa phu nhân"

Ô Nhựt xoay người ngồi lên xe ngựa, quay qua Thi Nguyên đang đi lên xe nói: "Sau khi trở về, người đòi phu xe mới cho ta"

"Dạ"

Trước khi quay về Hắc phủ, Ô Nhựt đi vòng qua Nguyễn gia một chuyến. Sau khi thấy Nguyễn Trì Tranh vẫn không muốn gặp mình, y mới quay trở về Hắc phủ. Vừa xuống xe, Ô Nhựt liền thấy một con quạ đen bay lại đậu trên vai Thi Diệc.

Thi Diệc gỡ một tờ giấy nhỏ trên chân nó, hẩn vừa xem nội dung xong liền lập tức tiêu hủy. Vào đến đại môn Hắc phủ, Thi Diệc mới thấp giọng nói: "Phu nhân, An Nhụet thiếu gia và bằng hữu có hẹn ngày mai đến Tây Sách Hí Viên xem diễn hí"

Sau khi biết Ô An Nhụet phải thành thân, Ô Nhựt liền sai Thi Diệc đi thăm dò Ô An Nhụet. Chỉ cần hẩn vừa ra khỏi Bắc Đại Viện thì Thi Diệc phải lập tức báo lại cho y biết.

Y gật đầu: "Người đi thu xếp một chút đi. Ngày mai, ta cũng muốn đến Tây Sách Hí Viên xem diễn hí"

"Dạ"

Thi Diệc xoay người rời khỏi Hắc phủ.

Lúc này, Hắc Tín đi tới: "Phu nhân, chủ tử đang ở trong đại sảnh chờ người"

"Chờ ta?" Ô Nhựt mi tâm khẽ động: "Huỳnh ấy tìm ta có việc gì sao?"

"Chủ tử dẫn theo một người trở về giới thiệu với người"

Ô Nhựt hỏi: "Người có biết người kia là ai hay không?"

"Lão nô không biết"

Ô Nhựt đi đến đại sảnh. Còn chưa đến nơi, y đã nghe tiếng cười sang sảng: "Hắc tiểu tử, người mua tòa nhà lớn tại Cao Lăng Thành như vậy không phải là muốn định cư ở đây luôn chứ?"

Nghe được tiếng nói kia, cả người Ô Nhựt ngẩn ra. Đây... đây hình như là tiếng của sư phụ y.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nỗ Mộc

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Trong đại sảnh, Hắc Tuyên Dực ngồi ở ghế chủ vị, ngồi bên trái hẩn là một nam nhân trung niên, hình dáng cương nghị, nhất hẩu mi mao, đôi mắt vừa to lại vừa sáng ngời, cái mũi rất cao, môi dày, dưới cằm còn có chòm râu đen dài. Hẩn cười vô cùng thoải mái, vừa nghe giọng liền biết ngay là người không câu nệ tiểu tiết.

Nhìn thấy nam nhân kia, Ô Nhựt kích động đến suýt nữa đã kêu hai tiếng sư phụ.

Thấy Ô Nhựt đi vào, Hắc Tuyên Dực liền đứng lên giới thiệu: "Đây là phu nhân của, Ô Nhựt"

Tiếp theo, hẩn nhìn về phía nam nhân kia: "Còn đây là Nỗ Mộc"

Ô Nhựt: "....."

Giới thiệu rất đơn giản.

"Đây là phu nhân của ngươi?" Nỗ Mộc đứng lên đi đến trước mặt Ô Nhựt nhìn bao quát một lượt. Sau đó, hắn vỗ vỗ vai y cười lớn: "Tiểu tử, ngươi quả thực là người đẹp nhất trong số những người mà ta đã gặp, khó trách Hắc tiểu tử nhất quyết muốn thành thân với ngươi. Nhìn ngươi quả thật giống như một tiểu cô nương, ừm, bốn chữ “khuyên quốc khuyên thành” rất thích hợp với ngươi"

Hắc Tuyên Dực: "....."

"....." Ô Nhựt nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta là nam nhân, không được dùng chữ “mỹ” để nói về ta"

Đời trước, khi lần đầu gặp Nỗ Mộc, câu đầu tiên hắn nói cũng chính là câu "Tiểu tử, ngươi quả thực là người đẹp nhất trong số những người mà ta đã gặp". Khi đó, Ô Nhựt vẫn là một thiếu niên mập mạp giống như bây giờ, vì vậy y đã nghĩ rằng Nỗ Mộc đang chế nhạo mình và tức giận đến mức muốn nhào lại đánh hắn một cái. Sau đó, sau khi quen biết được một thời gian, Ô Nhựt mới biết được Nỗ Mộc có thể thông qua gương mặt cùng ngũ quan phân biệt diện mạo người khác một cách chính xác.

Quả thật, sau khi Ô Nhựt gầy xuống, gương mặt y hoàn toàn giống với Quân Đồng. Thậm chí, khung xương mảnh cùng bộ dáng cao gầy của Ô Nhựt thường xuyên làm cho người ta nhìn lầm y nữ tử. Chỉ khác là, khi đó Nỗ Mộc không hề nói y “đẹp như thế, khuyên quốc khuyên thành như thế”.

Nhưng mà, khi đó, y không phải quen biết Nỗ Mộc thông qua Hắc Tuyên Dực.

Lần đầu tiên Ô Nhựt gặp Nỗ Mộc là ở trên đường. Lúc ấy, Nỗ Mộc chặn đường của Ô Nhựt lại và nói với y những câu ban nãy. Ô Nhựt nghe vậy liền mắng hắn một trận rồi quay đầu đi. Sau đó, Nỗ Mộc cứ luôn xuất hiện ở trước mặt Ô Nhựt khiến cho y cảm thấy thực phiền phức. cuối cùng, khi chứng kiến Nỗ Mộc ở y quán trị liệu cho một người, làm cho hắn sống lại thì Ô Nhựt mới nhìn Nỗ Mộc bằng ánh mắt khác. Qua một thời gian giao thiệp, Ô Nhựt mới biết được Nỗ Mộc có y thuật bất phàm, y liền có ý muốn bái hắn làm sư phụ. Nỗ Mộc vậy mà lại không cự tuyệt y, còn sáng khoái thu y làm đồ đệ.

"Ngươi sai rồi, chữ “mỹ” này có thể dùng cho bất cứ ai, bất cứ sự vật gì" Nỗ Mộc trực tiếp kéo cổ tay Ô Nhựt qua để bắt mạch: "Ta nghe Hắc tiểu tử nói ngươi bị người ta hạ cổ nên hiện tại ngươi mới béo như vậy. Hơn nữa, trùng cổ trong thân thể ngươi còn có thể hấp thu linh lực....."

"Đúng là như vậy"

Nỗ Mộc chăm chú xem mạch, qua một hồi lâu hắn mới nói: "Cổ trùng này ta có thể giải được, có điều phải tốn chút thời gian. Bởi dù sao thì trùng cổ trong cơ thể ngươi đã tồn tại hơn chục năm rồi"

Ô Nhựt biết Nỗ Mộc có thể giải cổ, nhưng hiện tại, điều y quan tâm hơn chính là làm sao mà Nỗ Mộc lại có mặt ở đây.

"Hắc... Tuyên Dực đặc biệt tìm ngươi đến giải cổ cho ta?"

"Đương nhiên, nếu không phải hắn đích thân tới mời ta thì cho dù là Thiên Vương lão tử đến ta cũng sẽ không thêm để ý" Nỗ Mộc thu tay về rồi đi ra cửa: "Ta đi ra hiệu thuốc tìm chút dược liệu, buổi tối mới trở về. Các ngươi không cần chờ cơm ta"

Nỗ Mộc vừa rời đi, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh.

Giờ phút này, tâm tình của Ô Nhựt vô cùng phức tạp. Y vừa cảm thấy khiếp sợ vừa vô cùng tức giận, đồng thời, lại có thêm cảm kích và bất đắc dĩ. Bởi vì, y phát hiện ra rằng chuyện gặp được Nỗ Mộc ở đời trước là có người tận lực an bài. Mà người an bài bọn họ quen biết lại chính là trọng phụ Hắc Tuyên Dực của mình. Cho nên, Ô Nhựt có loại cảm giác bị người khác trêu chọc, nhưng dù sao cũng là chuyện của đời trước, không nên giận chó đánh mèo với Hắc Tuyên Dực của hiện tại.

Hơn nữa, cũng không thể trách Hắc Tuyên Dực của đời trước. Lúc ấy, nếu hắn trực tiếp tìm Nỗ Mộc chữa trị cho y, dựa vào sự chán ghét của Ô Nhựt với hắn lúc đó thì y chắc chắn sẽ cự tuyệt. Hắc Tuyên Dực khẳng định là nhìn ra được điều này nên mới an bài cho Nỗ Mộc tiếp cận y.

Hắc Tuyên Dực xoay người ngồi lại ghế, tiếp tục uống trà.

Ô Nhựt lên tiếng: "Chuyện kia....."

Hắc Tuyên Dực ngẩng đầu nhìn y.

Ô Nhựt muốn nói lại thôi, hai chữ cảm tạ nghẹn lại ở cổ họng, làm thế nào cũng không thể lên tiếng. Cuối cùng, y quyết định đổi một phương thức cảm tạ hắn: "Ta mời huynh ngày mai đi xem diễn hí với ta"

Hắc Tuyên Dực: "....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ta Lại Béo Thêm Rồi

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Sáng hôm sau, sau khi dùng điểm tâm xong, Ô Nhược và Hắc Tuyên Dực cùng nhau lên xe ngựa đi đến Tây Sách Hí Viên.

Sau khi lên xe, Ô Nhược đột nhiên cảm thấy quần áo hôm nay của mình hình như hơi chật. Bụng y bị ép chặt làm cho Ô Nhược hít thở hết sức khó khăn.

Trông thấy Ô Nhược giống như một cái kén tằm xoay đi xoay lại, Hắc Tuyên Dực không khỏi nhíu mày.

Chú ý tới ánh mắt của Hắc Tuyên Dực, Ô Nhược tự giễu cười cười: "Ta lại béo thêm rồi"

Hắc Tuyên Dực nhìn thấy bụng y bị đai lưng ép chặt liền trầm giọng nói: "Ngồi lại gần đây"

Ô Nhược theo bản năng dịch chuyển cơ thể. Thế nhưng do thân thể y quá mức cồng kềnh nề dù Ô Nhược có dùng hết khí lực toàn thân đi nữa cũng không thể dịch chuyển được thân mình.

Y thở hắt hắt, ngồi nghỉ một chút rồi lại dùng sức. Lúc này, Ô Nhược không biết rằng bản thân mình lúc này ở trong mắt của Hắc Tuyên Dực chính là một con gấu trúc tròn trịa, làm cho hắn muốn túm vào lòng hung hăng xoa nắn một trận.

Ô Nhược thử hai lần sau vẫn không thể dịch chuyển liền tức giận đảo cặp mắt trắng dã: "Đại gia à, ngài không thể tự ngồi qua bên này sao?"

Hắn rõ ràng biết mình hành động bất tiện lại còn muốn mình ở trong nơi nhỏ hẹp như thế này mà dịch chuyển. Rõ ràng là làm khó y mà!

Hắc Tuyên Dực không thể nhận ra mà cong khóe miệng. Hắn đứng dậy ngồi vào bên cạnh Ô Nhược. Sau đó, hắn đặt tay lên bụng y xoa a xoa.

"Huynh làm gì vậy?" Ô Nhược tức giận trừng mắt nhìn Hắc Tuyên Dực. Nhưng ngay lập tức, y cảm giác được một cỗ linh lực được đưa vào trong cơ thể mình để trừng cổ ăn. Nhất thời, bụng Ô Nhược không còn căng cứng nữa, và y cũng không còn khó thở.

Ô Nhược thở nhẹ ra rồi nhìn Hắc Tuyên Dực hỏi: "Lúc huynh xoa bụng của ta có phải là làm cho trùng cổ trong tập trung lại một chỗ cơ thể ta không?"

Hắc Tuyên Dực không nói tiếng nào tiếp tục vỗ vỗ cái bụng co giãn. Vỗ một hồi hắn mới thoả mãn rút tay về và trở lại chỗ ngồi.

"....." Khóe miệng Ô Nhược rút rút, hắn có biết là vỗ vỗ bụng sẽ làm ấn tượng của y với hắn càng kém hơn không? Cuối cùng, hai người cũng đã đến được Tây Sách Hí Viên. Dù trời có tuyết rơi nhưng cũng không ảnh hưởng đến hứng thú xem diễn hí của mọi người. Xa xa, có thể trông thấy từng chiếc xe ngựa đậu ở cửa lớn hí viên.

Khi Ô Nhược và Hắc Tuyên Dực xuống xe, một thiếu niên mập mạp và một nam tử xấu xí lập tức thu hút sự chú ý người chung quanh.

"Nè nè, người nhìn kia, tên mập kia hẳn là Lục thiếu gia của Nam Đại Viện Ô gia phải không?" Có người nhỏ giọng nói với người bên cạnh.

"Thân thể mập mạp như vậy mười phần là hắn rồi. Cao Lăng Thành này ngoại trừ hắn ra sẽ không có ai béo hơn nữa đâu. A! Nam nhân mặc áo choàng đen bên cạnh hắn có phải là phu quân của hắn không? Woà, bộ dạng thật là dọa người mà, giống y như nhân vật trong vở diễn. Ta nghĩ chắc chắn là không có nữ nhân nào nguyện ý gả cho hắn nên hắn mới đồng ý cưới một tên mập thôi"

"Thật ra cũng có thể cưới một nữ nhân mập mạp mà. Còn hiện tại hắn lại đi cưới một nam nhân về nhà để làm gì? Hắn không biết là làm cho người ta ghê tởm sao?"

Ô Nhược lạnh lùng liếc bọn họ một cái.

Những kẻ vốn đang ở xi xàm về bọn họ đột nhiên kêu lên thán thiết. Bọn họ không hiểu sao lại bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Đám người bị người vô hình đánh vô cùng tức giận, bọn chúng ôm mặt nhìn vào khoảng không trước mặt kêu to: "Kẻ nào, kẻ nào to gan dám đánh chúng ta?"

"Tên khốn khiếp khốn khiếp nào dám đánh ta, có gan thì bước ra đây. A!!!" Vừa nói hết câu, tên đó lại bị đánh một trận đến nỗi phải quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Những kẻ bị đánh sợ tới mức vội vàng tản ra như ong vỡ tổ, bọn chúng thức thời trở lại xe ngựa của mình rồi đi.

Ô Nhược hí mắt nhưng cũng không nhìn ra được ai đã đánh những kẻ đó. Thoáng nhìn qua Hắc Tuyên Dực, y nhớ rõ người này có thể khống chế quỷ hồn, thậm chí bên người hắn lúc nào cũng có một nhóm quỷ hồn tu vi cao đi theo. Vì vậy, Ô Nhược đoán được những kẻ đó chắc chắn là bị quỷ hồn đánh, tiếc là hiện tại y không có tu vi nên không thể nhìn ra được.

"Kẻ nào lớn mật dám gây rối ở Tây Sách Hí Viên?"

Một tiếng hét phần nộ truyền đến từ cửa lớn, ngay sau đó, năm gã thanh niên từ trong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mục Đích Hôm Nay Đã Đạt Được Rồi

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Nhìn theo tiếng nói, Ô Nhựt thấy một nam tử vô cùng tuấn đạt trong số những kẻ đang đứng ở đó. Hắn chính là là đường ca Ô An Nhựt của y, cũng chính là mục tiêu đến Tây Sách Hí Viên của Ô Nhựt hôm nay.

Y lên tiếng gọi: "Nhựt ca"

Nghe có người gọi mình, Ô An Nhựt nhìn nơi phát ra âm thanh, hắn lập tức gọi y: "Tiểu Nhựt?"

Đám bằng hữu của Ô An Nhựt cũng nhìn qua, bọn chúng rất nhanh liền biết Tiểu Nhựt mà Ô An Nhựt nhắc đến là người nào bởi bộ dạng của Ô Nhựt và Hắc Tuyên Dực thật sự rất dễ làm người khác chú ý.

"An Nhựt, đó chính là đường đệ ngươi sao?"

Bằng hữu Liễu Đình của Ô An Nhựt trên tức hỏi. Thêm vào đó, ba tên còn lại mang vẻ mặt chế nhạo mà nhìn phu phu Ô Nhựt. Nhất thời, Ô An Nhựt cảm thấy đệ đệ vừa béo lại vô dụng kia làm cho hắn vô cùng mất mặt. Trong phút chốc, hắn giận tái mặt đi tới hỏi Ô Nhựt: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

"Ta tới đây xem diễn hí" Ô Nhựt giới thiệu với hắn: "Nhựt ca, đây là phu quân của ta, Hắc Tuyên Dực"

Đời trước, Ô Nhựt luôn coi trọng sĩ diện, vì vậy y thêm tránh né và muốn đổi mặt với việc thành thân này. Chính vì vậy, điều này tạo thành đề tài cho người khác cười nhạo. Đời này, Ô Nhựt chắc chắn sẽ không để chuyện đó tái diễn nữa, y muốn tẩy trắng hoàn toàn cái lịch sử đen tối đó.

Bây giờ, nếu tất cả mọi người đều đã biết Hắc Tuyên Dực là thượng phu của y, Ô Nhựt cũng thoải mái đón nhận chuyện này. Dù cho chừng kẻ đó có muốn chế nhạo Ô Nhựt cỡ nào thì chỉ cần họ không thấy vẻ chật vật và tự ti của y, họ cũng sẽ không còn hứng thú tiếp tục nữa.

Hắc Tuyên Dực nhún mày, hắn không ngờ Ô Nhựt cô cùng tự nhiên mà giới thiệu hắn với những người khác như vậy.

Những bằng hữu của Ô An Nhựt đang giễu cợt thấy vậy vội thu liễm lại, bọn chúng quay qua nghiêm túc gật đầu chào Hắc Tuyên Dực.

Ô Nhựt cười nói: "Nhựt ca, ta nghe cha nói ngươi cũng sắp thành thân rồi. Hôm nay, ta ngay ở nơi này trước tiên chúc mừng ngươi, chúc mừng ngươi có thể thú được mỹ nữ"

Ô An Nhựt nhún mày: "Ngươi đã gặp vị cô nương kia?"

Kỳ thật, Ô An Nhựt một chút cũng không vừa lòng hôn sự này. Cho đến tận lúc đính hôn, hắn cũng chỉ biết nhà gái là đích nữ ở Hoài An thành tên là Trang Thu Dung, về phần năng cao thấp mập ốm xấu đẹp, hắn hoàn toàn không biết.

Ô Nhựt lắc đầu: "Không, ta chưa hề gặp nàng bao giờ" "Nếu chưa từng gặp nàng, vì sao ngươi biết nàng là một mỹ nữ?"

"Ta nghe người hầu ở Nam Đại Viện nói bộ dáng của Trang cô nương rất xinh đẹp, có thể là có người trong số họ đã từng gặp nàng nên mới nói như vậy"

Ô An Nhựt định mở miệng trách cứ Ô Nhựt vài câu thì Liễu Đình đứng bên cạnh lặng lẽ kéo y phục hắn. Sau đó, Liễu Đình cười nói với Ô Nhựt: "Nhựt công tử, hí khúc sắp bắt đầu rồi, ta dẫn ngươi lên lầu"

"Được, vậy thì phiền ngươi"

Ô Nhựt và Hắc Tuyên Dực đi theo Liễu Đình lên lầu. Bởi vì thân thể quá béo nên y đi đứng rất chậm. Vì vậy mà y hoàn toàn nghe được nhóm người Ô An Nhựt đang thảo luận với nhau.

Ô An Nhựt mất hứng nói: "Liễu Đình, vì sao vừa rồi ngươi không cho ta nói tiếp?"

Liễu Đình nói: "Từ lời của đường đệ ngươi nói lúc này, ta đột nhiên nghĩ ra một ý kiến hay"

"Ý kiến hay?"

"Không phải vì ngươi không biết mặt mũi của thê tử tương lai thế nào sao? Ta nghĩ chúng ta có thể tìm người lên đến đó nhìn thử, hoặc ngươi cũng có thể nhờ một trong số đường huynh đường đệ ngươi đang rèn luyện ở Hoài An thành để họ họa một bức chân dung của Trang tiểu thư bức họa đem về cho ngươi. Nếu ngươi thấy không hài lòng thì có thể tìm một cái cơ để hủy mối hôn sự này"

"Cách của ngươi có thể tin được không?" Ô An Nhuận không xác định nghĩ nghĩ: "Ta nhớ Nam Đại Viện có một đường đệ đang rèn luyện ở Hoài An thành. Ta sẽ nhờ hắn đi xem thử. Đúng rồi, nói không chừng tin tức Trang Thu Dung là mỹ nữ do hắn truyền ra"

Liễu Đình cười nhạt: "Ta nghĩ tự ngươi đi sẽ tốt hơn. Dù sao hiện giờ chúng ta vẫn chưa có việc mới, ta có thể đi cùng ngươi đến đó một chuyến"

Nghe đến đó, khoe môi Ô Nhược cong lên.

Vậy là...

Mục đích hôm nay đã đạt được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Xem Hí

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Ô Nhược nhớ lại chuyện xưa, đời trước Ô An Nhuận đã thông qua khảo hạch rèn luyện và nhận được bói tự “An”. Vì vậy mà hắn bắt đầu trở nên kiêu căng và lúc nào cũng tự cho là mình cao hơn người khác một bậc. Hiển nhiên, cũng vì vậy mà tiêu chuẩn của hắn với thê tử tương lai cũng tăng lên. Hắn muốn thê tử mình không chỉ có gia thế tốt mà còn phải có dung mạo xuất chúng và tu vi cao. Do đó, khi Ô gia bắt hắn thử một cô nương chưa từng gặp mặt, Ô An Nhuận đương nhiên nảy sinh mâu thuẫn và bất mãn. Huống hồ, gia tộc của Trang Thu Dung nhỏ hơn rất nhiều lần so với chi thứ của Ô gia, nên Ô An Nhuận liền cho rằng nàng không đủ tư cách làm thê tử của hắn.

Sau này, không biết từ đâu mà Ô An Nhuận nghe được rằng bộ dạng của Trang Thu Dung rất xấu, hơn nữa, hắn còn nhờ người lấy được một bức họa của Trang Thu Dung. Sau khi xác nhận bộ dạng của nàng thật sự không lọt vào mắt mình, Ô An Nhuận ngày ngày đều tìm đủ lý do để hủy hôn, Thậm chí vì để thoát khỏi hôn sự này, hắn còn tìm một vị tiểu thư gần giống như tiêu chuẩn của hắn đặt ra mà lên lút tư tình.

Phụ thân của Ô An Nhuận đành phải hủy hôn với Trang gia và thú vị tiểu thư kia cho hắn. Đáng tiếc rằng, sau khi thành hôn, hai người cũng không hạnh phúc, thậm chí bọn họ còn thường xuyên cãi nhau, phiền không kể xiết.

Nửa năm sau, Ô An Nhuận lại nghe nói Tam công tử Ô Sở của Nam Đại Viện đi rèn luyện đã trở về thành công. Ô Sở cũng chuẩn bị nửa năm sau đó thành thân với Trang Thu Dung của Hoài An Thành.

Khi nghe được tin tức này, Ô An Nhuận chỉ cười nhạt. Không ngờ, sau khi Ô Sở đại hôn, tận mắt nhìn thấy Trang Thu Dung kia vô cùng xinh đẹp, Ô An Nhuận vô cùng hối hận. Dù có nằm mơ thì hắn cũng không ngờ rằng Trang Thu Dung lại đoan trang xinh đẹp như thế. Trong cảm nhận của Ô An Nhuận, thê tử của hắn chính là phải có bộ dáng như vậy. Nhưng đáng tiếc, chính hắn đã hủy hôn trước, giờ thì Trang Thu Dung đã gả cho đường đệ của hắn, có hối hận thế nào cũng vô dụng thôi.

Nhưng mà, từ sau khi gặp mặt Trang Thu Dung, hắn bắt đầu tơ tưởng đến nàng. Cứ như thế, ban ngày suy nghĩ, ban đêm nằm mộng, Ô An Nhuận nằm mộng thấy Trang Thu Dung, hắn vô tri vô giác kêu tên nàng.

Biết trong lòng trọng phụ của mình luôn nhớ nhưng nữ nhân kia, thê tử của Ô An Nhuận liền làm huyên náo lên. Ô An Nhuận chịu không nổi nàng ta, trong lòng lại càng nhớ thương Trang Thu Dung đoan trang tao nhã.

Có một lần, trong lúc vô tình, Ô An Nhuận biết được Ô Sở và Trang Thu Dung đã từng đính ước với nhau rất lâu trước đó, họ cũng đã tặng tín vật cho nhau. Hắn lập tức liên tưởng đến tin đồn đã nghe về bộ dạng xấu xí của Trang Thu Dung. Ô An Nhuận cũng đoán được chuyện này chắc chắn là do Ô Sở truyền ra vì hắn muốn cùng một chỗ với Trang Thu Dung, để Ô An Nhuận hủy bỏ hôn ước kia.

Ô An Nhuận càng nghĩ càng cảm thấy được việc này rất có khả năng, hắn liền tìm Ô Sở đối chất. Sau đó, hai người liền đánh nhau dữ dội. Cuối cùng, tộc trưởng Ô Bạch Phương phải nhiều lần đứng ra phân xử thì chuyện này mới được bỏ qua.

Còn đời này, chưa biết mọi chuyện sẽ thế nào đâu.

Trong lòng Ô Nhược có chút vội vã muốn biết kết quả của chuyện này. Đến khi y hồi thần trở lại, hai người bọn họ đã đi vào sương phòng.

Đẩy cửa vào, Ô Nhược lập tức nhìn thấy sân khấu kịch dưới lầu, hơn nữa sương phòng này vừa vặn đối diện với sân khấu, vị trí vô cùng tốt.

Ô Nhực vừa lòng nói: "Vị trí này không tồi"

Thi Cử đi vào ngồi vào ghế mà Thi Diệc trước đó đã phân phó tiểu nhị ở hí viên chuẩn bị.

Ô Nhực có chút hưng phấn mà vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, y nói với Hắc Tuyên Dục: "Huynh ngồi đây đi"

Hắc Tuyên Dục ngồi vào chỗ, hần thân nhiên nhìn lướt qua chỗ có tiếng người ồn ào ở lầu một. Khẽ nhíu mi tâm, hần không quá thích loại náo nhiệt này.

Ô Nhực hỏi hần: "Huynh có từng đến hí viên xem hay có mời đoàn kịch về phủ diễn hí chưa?"

Đời trước, y chưa từng thấy Hắc Tuyên Dục xem hí, ngày thường hần đều đọc lai độc vãng hoặc ngồi ở nơi thanh tĩnh.

"Ta chưa từng xem"

Ô Nhực cười rạn rở: "Ta cũng chưa từng xem"

Mặc kệ một đời này hay đời trước, Ô Nhực cũng chưa từng đến hí viên để xem hí. Trước đó là bởi vì bản thân rất béo nên trong lòng y rất tự ti và hiển nhiên là không muốn đến chỗ đông người để bị người ta cười nhạo. Sau khi gầy đi, y lại đi theo Nỗ Mộc học tập y thuật, lúc giải phong linh lực xong, y đều bế quan tu luyện. Thêm vào đó, tộc trưởng Ô gia Ô Bạch Phương cảm thấy thân phận đào kép vô cùng thấp kém, không xứng bước vào Ô gia của bọn họ diễn hí. Vì vậy mà Ô gia hiển nhiên không bao giờ mời đoàn hát đến.

Thi Diệc trình danh sách hí khúc hôm nay của hí viên trước mặt Ô Nhực.

Ô Nhực nhìn sơ qua, lập tức tên của hí khúc thứ hai hấp dẫn lực chú ý của y, bởi vì tên của nó là "Xú bàn tướng công", hai chữ xấu (xú) và béo (bàn) làm cho Ô Nhực hết sức nhạy cảm, theo bản năng y hỏi: "Xú bàn tướng công? Vì sao tên của hí khúc này lại kỳ cục như vậy?"

Thi Diệc giải thích: "Tiểu nhị ở hí viên nói, hí khúc này là cải biên từ cổ sự của chủ tử và phu nhân "

Hắc Tuyên Dục: "....."

Gân xanh trên trán Ô Nhực nổi lên: "Ta thật nóng lòng muốn xem cổ sự của hí khúc này là gì"

Hí khúc đầu tiên nhanh chóng bắt đầu, nhưng bởi vì trong lòng luôn nghĩ đến hí khúc thứ hai nên Ô Nhực cũng không biết nội dung của nó là gì.

Cuối cùng, hí khúc thứ hai cũng bắt đầu diễn, Ô Nhực và Hắc Tuyên Dục cũng tự nhiên ngồi thẳng lưng tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào sân khấu.

Sau khi hí khúc bắt đầu, một đào kép thân hình mập mạp xuất hiện trên sân khấu, mặt mũi và thân hình đều tương tự với Ô Nhực, ngay cả quần áo trên người hần cũng giống hệt quần áo mà bình thường Ô Nhực hay mặc.

Vừa ra sân khấu, đại bàn tử liền quăng một cái chổng vó không đứng dậy được. Ngay lập tức, toàn thể khán giả cười to vang dội.

Khóe mắt Ô Nhực giật giật.

Tiếp đó, một đôi trung niên phu phụ ra sân khấu, đại bàn tử lập tức khóc ầm ĩ lên và nói hần không muốn xuất giá. Nhưng cuối cùng, hần vẫn phải ngồi lên kiệu hoa để gả cho một nam nhân xấu xí.

Xem đến đây, Hắc Tuyên Dục ý vị thâm trường liếc nhìn Ô Nhực một cái.

Từ đầu đến giờ vẫn đang lặng lẽ quan sát phản ứng Hắc Tuyên Dục, Ô Nhực tất nhiên thấy được ánh mắt của hần, y vừa thẹn vừa giận nói: "Ta tuyệt đối không khóc nháo giống như đại bàn tử trên sân khấu"

Bắt ép một nam nhân gả cho nam nhân khác khẳng định không thể không có sự phản kháng, mâu thuẫn, phát giận vân vân. Nhưng chắc chắn, y tuyệt đối sẽ không giống nữ nhân mà khóc nháo lên như thế.

Đáy mắt Hắc Tuyên Dục hiện lên ý cười, tầm mắt quay lại sân khấu kịch, hần thân nhiên nói: "Ta đương nhiên biết phu nhân gả cho ta làm sao có thể khóc nháo như vậy"

Ô Nhực: "....."

Quen biết Hắc Tuyên Dục đã nhiều năm, lần đầu tiên Ô Nhực được mở mạng tầm mắt về độ dày của da mặt của hần đến như vậy.

"Không biết huynh đã học huyền thuật "Trợn mắt nói dối" chưa?"

"Ta mới vừa lĩnh ngộ được"

Ô Nhực: "....."

Trên sân khấu, hí khúc diễn đến đoạn sau khi hai nam nhân thành thân, mỗi ngày trôi qua của họ đều không chút hạnh phúc, đại bản tử thường xuyên gây phiền toái cho nam nhân xấu xí kia. Sau đó, hẳn lại còn thích một quả phụ. Tất nhiên là nam nhân kia làm sao có thể cho phép phu nhân của mình cùng một chỗ với nữ nhân khác. Cuối cùng, hẳn lập mưu tách đại bản tử và quả phụ kia ra, đồng thời cũng sát hại quả phụ đó. Sau khi biết được chân tướng, đại bản tử và nam nhân đồng quy vu tận.

Ô Nhựt tức giận đến mức vỗ mạnh lên tay ghế: "Chết tiệt, tên điên nào đã viết ra cái kịch bản vụn vặt này?"

Thi Diệc nói: "Nô tài nghe tiểu nhị nói, bởi vì mọi người không thích đoạn tu nên mới cải biên thành kết cục như vậy"

Hắc Tuyên Dực hí mắt âm lãnh liếc hẳn một cái.

Thi Diệc nhất thời đỏ mặt hơi lạnh toàn thân.

Kịch bản này cũng không phải hẳn cải biên, liếc hẳn thì có ích lợi gì.

"Không xem nữa" Tâm trạng háo hức muốn xem hí của Ô Nhựt bị vỡ diễn này dội nước lạnh, y tức giận đứng dậy đi xuống lầu với Hắc Tuyên Dực.

Hai người lên xe ngựa, Hắc Tuyên Dực hí mắt nhìn chằm chằm Ô Nhựt đang ngồi đối diện. Bị hẳn nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, cả người Ô Nhựt đều không được tự nhiên, y cảm thấy chột dạ giống như mình thật sự phản bội hẳn giống như trong vở diễn kia: "Huynh nhìn ta làm gì? Ta cũng sẽ không giống tên kia mà bỏ trốn cùng với quả phụ rồi lại đồng quy vu tận với huynh. Hừ!" Đồi trước, mặc dù rất chán ghét Hắc Tuyên Dực nhưng Ô Nhựt chưa từng có ý nghĩ muốn giết chết Hắc Tuyên Dực, y lại càng không nghĩ đến việc hợp y với phu quân của mình. Thậm chí, dù Nguyễn Tri Tranh có khuyên bao nhiêu thì y cũng cười cho qua.

Hàn khí trên người Hắc Tuyên Dực trong nháy mắt tản ra rất nhanh, hẳn không nói gì nữa mà tựa vào xe nhắm mắt dưỡng thần.

Ô Nhựt thở nhẹ một hơi.

Kỳ thật, trong lòng Ô Nhựt rất muốn biết nếu y xử sự giống như đại bản tử kia thì Hắc Tuyên Dực sẽ làm gì với mình. Chắc chắn là không chỉ đơn giản tách hẳn và quả phụ tách ra rồi.

"A~~" Đột nhiên, bên trong hí viên truyền ra rất nhiều tiếng kêu la thảm thiết. Ngay sau đó, một đám người chạy trời chết ra khỏi từ hí viên.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nghe được tiếng kêu, Ô Nhựt lập tức hỏi Hắc Can bên ngoài xe.

"Bẩm phu nhân, không có việc gì cả" Hắc Can trả lời rồi tiếp tục điều khiển xe rời đi.

Ô Nhựt: "....."

Không hề giống như là không việc gì.

Đáng tiếc, hiện tại đang là mùa đông, màn cửa sổ trên xe xe đều được dán kín, căn bản là không thể nhìn thấy sự việc ở bên ngoài, chỉ có thể từ thanh âm mà đoán ra được là những người kia hình như bị người ta truy sát nên mới phát ra tiếng hét chói tai như vậy. Sau khi xe ngựa rời đi được một lúc, bên trong hí viên truyền ra tiếng đánh nhau.

Xe ngựa Ô Nhựt đi càng ngày càng xa nên y cũng không còn nghe được thanh âm gì nữa.

Trở lại hắc phủ, Hắc Tín cười tủm tỉm đi đến trước mặt bọn họ nói: "Chủ tử, quả trứng kia động rồi"

"Quả trứng nào?" Ô Nhựt tò mò.

"Hỏi phu nhân, chính là trứng mà người đã sinh ra"

Ô Nhựt: "....."

Y đẻ trứng lúc nào?

A, từ từ đã, không phải là quả trứng mà Kinh Hi đã cho y chứ?

Ô Nhựt hỏi Hắc Tuyên Dực: "Huynh vẫn còn giữ quả trứng đó sao?"

Ờ... giữ lại cũng tốt, nói không chừng quả trứng thật sự là do y sinh ra.

Hắc Tuyên Dực trực tiếp đi đến thư phòng.

Ô Nhựt vội đuổi theo Hắc Tuyên Dực vào phòng nhỏ bên cạnh thư phòng. Y liền nhìn thấy một con chim lớn đang ấp trứng.

Thấy Hắc Tuyên Dực tiến vào, Con chim kia liền đứng lên để Hắc Tuyên Dực nhìn rõ ràng quả trứng.

Hắc Can cẩn thận ôm trứng lên và đưa đến trước mặt Hắc Tuyên Dực.

Hắc Tuyên Dực đặt tay lên quả trứng và dùng linh lực thăm dò tình hình bên trong. Và rồi, khoe miệng hắc cong lên, sau đó lại thu tay về.

"Phu nhân, người cũng đến xem tiểu thiếu gia đi" Hắc Tín cười tủm tỉm nói.

Nghe xưng hô như vậy, khoe mắt Ô Nhục rút rút, Hắc Tuyên Dực sẽ không thật sự xem quả trứng là con hắc chứ?

Dù nghĩ vậy nhưng Ô Nhục vẫn đặt tay lên trứng và dùng linh lực cảm nhận sinh vật bên trong. Sau đó, tận mắt chứng kiến khối thịt bên trong cứ nhiên lại trở thành một đứa bé, Ô Nhục sợ tới mức vội vàng rút tay về. Y hỏi Hắc Tuyên Dực: "Đây... Đây thật sự là quả trứng mà ta đã đưa cho huynh?"

Khối thịt bên trong quả trứng vì sao có thể biến thành một đứa bé? Thật có khả năng đó sao?

Có điều, nếu đứa nhỏ trong quả trứng này là ma tộc sinh ra thì khối thịt kia có biến thành đứa bé cũng không có gì kỳ quái.

Nghĩ như vậy, Ô Nhục nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Lần sau, nếu Kinh Hi tìm mình, y nhất định phải hỏi hắc một chút về chuyện này.

Hắc Tín đem trứng thả lại ổ để con chim kia tiếp tục ấp trứng. "Bầm chủ tử, đại khái là sau một tháng nữa thì tiểu thiếu gia sẽ ra đời"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Phương Pháp Thứ Hai

"... .." Nhìn thấy bộ dạng cần cần dục dục của Hắc Tín và Hắc Can khi ôm quả trứng, trên trán Ô Nhục vạch xuống mấy đường hắc tuyến. Y trộm nghĩ rằng hai người đó cứ một tiếng tiểu thiếu gia hai tiếng tiểu chủ tử vô cùng nghiêm túc thế này, không lẽ bọn họ thật sự xem quả trứng kia là con của Hắc Tuyên Dực sao?

"Ta đi tìm khắp nơi, hoá ra các người đều ở trong này à?" Ngoài cửa truyền đến tiếng cười sang sảng của Nỗ Mộc. Hắc bước vào phòng, nghi hoặc nhìn mọi người, ánh mắt Nỗ Mộc dừng lại ở con chim to kia: "Các người đang làm gì vậy?"

Hắc Tuyên Dực không trả lời hắc mà chỉ hỏi lại: "Khi nào thì người bắt đầu giải cổ cho Ô Nhục?"

"Bất cứ lúc nào cũng có thể làm" Nỗ Mộc đưa thiệp mời cho Ô Nhục: "Trên đường đến đây gặp hạ nhân trong phủ các người, sẵn tiện ta giúp hắc mang thiệp mời qua đây, hắc nói Ô gia mời Ô Nhục ba ngày sau trở về tham dự hôn lễ"

"Cảm tạ" Ô Nhục diện vô biểu tình tiếp nhận thiệp mời.

Mọi người lập tức nhận thấy được tâm tình của y không tốt cho lắm.

Hắc Tín cẩn thận hỏi: "Phu nhân, người có cần chuẩn bị quà mừng không?"

Ô Nhục không có khả năng sẽ giống như đời trước mà quan tâm chuyện quà mừng, y trực tiếp đem thiệp mời đưa cho Hắc Tín: "Phiền người chuẩn bị cho ta một phần lễ vật"

Đời trước, Ô Nhục vẫn luôn đích thân đi tham dự những hôn lễ của Ô gia. Còn đời này, đừng nói là tham gia, ngay cả gặp mặt y cũng không muốn.

Trông thấy thái độ không quan tâm của y, Hắc Tín liền biết mình cần chuẩn bị lễ vật gì cho hôn lễ này.

Nỗ Mộc nói tiếp: "Tôi qua, ta đã nghĩ hai phương pháp giải cổ để các người chọn lựa. phương pháp thứ nhất là trực tiếp dùng linh lực đẩy cổ ra khỏi cơ thể. Phương pháp này ít tốn thời gian, khoảng bảy ngày đến nửa tháng là có thể bức hết cổ trùng ra khỏi cơ thể. Nhưng mà, quá trình giải cổ vô cùng đau đớn, hơn nữa thân thể sẽ hư nhược rất nhiều bởi dù sao thì cổ trùng trong cơ thể Ô Nhục đã sinh tồn gần hai mươi năm, chúng gần như là một bộ phận trong thân thể. Cho nên, bức cổ trùng ra tương đương với cắt bỏ ngay một phần thân thể và làm tổn thương phần lớn nguyên khí trong. Sau khi giải cổ, phải mất hai năm mới có thể hồi phục hoàn toàn. Vì vậy, ta nghĩ các người không nên dùng phương pháp này nhưng ta vẫn nói ra vì ta nghĩ các người nóng lòng muốn giải"

Ô Nhục: "... .."

Đời trước, chính vì nóng lòng giải cổ nên y đã chọn phương pháp thứ nhất. Quả thật, lúc giải cổ y chính là sống không bằng chết, giống như có hàng vạn con sâu đang gặm nhấm cơ thể y cùng một lúc rồi mới theo mạch máu chui ra khỏi cơ thể y.

Lúc nhìn thấy từng con trùng màu đen vô cùng ghê tởm chui ra khỏi cơ thể, toàn thân Ô Nhược sồn cả gai ốc, những ngày sau đó không ăn cơm nổi. Hơn nữa, bản thân Ô Nhược còn bị tổn thương nguyên khí vô cùng nặng nề. Hai năm sau khi giải cổ, y gần như là một con ma ốm, thân thể vô cùng suy yếu, mỗi ngày đều không có tinh thần, phải uống rất nhiều thuốc bổ cơ thể mới từ từ khôi phục trở lại.

Hắc Tuyên Dực hí mắt hỏi: "Phương pháp thứ hai là gì?"

"Ồ phương pháp thứ hai, đầu tiên Ô Nhược cần tắm nước thuốc đặc chế của ta trong vòng một tháng để làm suy yếu trùng cổ trong cơ thể. Sau đó, mỗi ngày chỉ bức một loại sâu ra. Chính vì làm như vậy nên thời gian giải cổ sẽ chậm, có thể khoảng ba đến bốn tháng mới có thể loại bỏ hoàn toàn trùng cổ. Mặc dù rất tốn thời gian nhưng Ô Nhược lại có thể dùng thời gian đó từ giảm cân, vừa không tổn thương cả nguyên khí lẫn thể"

Hắc Tuyên Dực lập tức lựa chọn: "Vậy chọn phương pháp thứ hai"

Nỗ Mộc nhìn về phía Ô Nhược: "Ngươi nghĩ sao?"

Ô Nhược nhìn Hắc Tuyên Dực đồng ý nói: "Ừm, ta cũng chọn phương pháp thứ hai"

Nếu không có Hắc Tuyên Dực, y có thể sẽ giống đời trước chọn phương pháp đầu tiên. Bởi dù sao với tình huống cơ thể mập mạp lại không có linh lực thì chỉ với một mình y sẽ rất khó đối phó với nhiều người của Ô gia như vậy.

Nỗ Mộc nói: "Được, vậy tới nay chúng ta bắt đầu tắm nước thuốc, mỗi ngày nửa canh giờ"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đáng Yêu

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

"Trước khi ngâm thuốc, ta muốn thỉnh giáo người một chuyện" Ô Nhược đưa cho Nỗ Mộc xem phương thuốc mà y đã dùng để chữa trị cho Ô Tiền Thanh, đồng thời, y cũng thuật lại tình hình thực tế của cha mình: "Sau khi ngâm thuốc được sáu ngày, linh điền của cha ta đã bắt đầu lành lại. Ta nghĩ cần phải thỉnh giáo người một chút về việc có cần phải cải tiến phương thuốc này hay không. Thật ra, ta rất lo lắng linh điền của ông ấy khôi phục chưa đủ tốt"

Ô Nhược hy vọng có thể từ bảy phần chắc chắn trở thành mười phần để cha mình có thể khôi phục cơ thể nhanh hơn.

Xem kỹ phương thuốc, ánh mắt Nỗ Mộc bỗng nhiên sáng ngời: "Anh bạn nhỏ, ngươi làm sao có được bí phương này thế?"

Ô Nhược: "....."

Y có thể nói là ở kiếp trước sư đồ chúng ta cùng nhau nghiên cứu ra được không?

"Bí phương này quả là tuyệt diệu vô cùng. Ta có thể cam đoan với ngươi rằng phương thuốc này tuyệt đối có thể chữa khỏi linh điền của cha ngươi. Hơn nữa, người nghiên cứu ra bí phương này nhất định là tuyệt thế y sư. Ta thật muốn đo sức với hấn để xem y thuật của hai chúng ta ai cao hơn ai. Ô Nhược, ngươi có biết người này hiện đang ở đâu không?"

Ô Nhược: "....."

Nghiên cứu bí phương chính là chính bản thân người, người vì sao lại muốn so tài với chính mình sao?

Thấy Ô Nhược im lặng, Nỗ Mộc nghi hoặc hỏi: "Hắn không cho ngươi nói ra à?"

"Thật ra ta không phải không muốn nói, có điều là bây giờ ta cũng không biết hấn đang ở đâu thôi"

Nỗ Mộc lộ ra vẻ tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, vậy ngươi có biết tên của hấn là gì không?"

"Khi đưa ta bí phương này, hấn cũng không hề xưng tên họ. Nhưng mà sau này, nếu gặp lại người đó, ta nhất định sẽ giới thiệu cho hai người quen biết nhau"

"Vậy cũng được"

Ô Nhược than nhẹ một tiếng: "Về vấn đề của cha ta, sau khi ông ấy ngâm thuốc đủ ba mươi ngày, ta nghĩ có thể dùng tụ linh thảo để gia cố linh lực cho

người. Nhưng nếu tụ linh thảo không có tác dụng thì mỗi ngày ông ấy sẽ phải uống một viên ngưng linh đan. Người thấy ta làm vậy có được không?"

"Ta cũng nghĩ như thế" Nỗ Mộc xem xét phương thuốc một lượt rồi gật đầu. Sau đó, hắn nhìn về phía Ô Nhựt: "Người học y thuật được bao lâu rồi?"

Ô Nhựt chột dạ nói: "Thật ra ta chỉ học được một chút thôi"

Nỗ Mộc cười một tiếng: "Nhưng mà ta thấy thật sự không chỉ là một chút đâu, đúng không?"

Hắn trả lại phương thuốc cho Ô Nhựt: "Đi thôi, bây giờ chúng ta đi ngâm nước thuốc"

Ô Nhựt thấy phương thuốc trở lại không gian: "Tiên sinh, chúng ta có cần chuẩn bị một cái bồn lớn để vừa với thân thể của ta không?"

"Khi các người đi rạp hát xem hí, ta đã sai người chuẩn bị rồi" Nhóm Thi Nguyên dìu Ô Nhựt đi theo Nỗ Mộc đến một căn phòng bên cạnh phòng tắm: "Người ngồi đây chờ nước nóng lên là có thể vào ngâm được"

Nỗ Mộc mở gói thuốc đặt sẵn trên bàn ra đổ vào bồn.

Liếc nhìn vào bồn, Ô Nhựt thấy được dược liệu này chính là đủ loại tiểu trùng khác nhau. Y bỗng cảm thấy nổi da gà: "Tiên sinh, ta thật sự phải ngâm mình trong đám trùng này sao?"

"Đừng chỉ nhìn thấy như vậy mà người đã ghê tởm bọn chúng. Thật ra, đây đều là những dược liệu quý báu. Còn nếu người thật sự chịu không nổi thì trước hết người cứ ra ngoài chờ ta. Chờ nước nóng lên ta sẽ gọi người vào. À đúng rồi, chắc cũng đã đến giờ cơm trưa rồi, người và Hắc tiểu tử cứ đi ăn cơm đi rồi hãy quay lại đây"

Ô Nhựt và Hắc Tuyên Dực cũng không nỡ để Nỗ Mộc một mình ở lại đây mà đi ăn cơm. Vì vậy, phu phu hai người liền ở bên ngoài chờ hắn.

Nước vừa nóng lên, Nỗ Mộc sai Thi Cửu và Thi Nguyên dìu Ô Nhựt trở vào phòng.

Hắn nói: "Người hãy cởi hết quần áo ra đi"

Thi Nguyên và Thi Cửu liền cởi sạch y phục của Ô Nhựt ra.

Vì đột nhiên bị lột sạch đồ nên Ô Nhựt lạnh run cả người. Tuy vậy, gương mặt của hắn lại nóng lên bởi vì đây là lần đầu tiên y lộ thể trước mặt Nỗ Mộc. Ô Nhựt đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

"Đỡ hắn ngồi vào bồn" Nỗ Mộc chỉ huy nhóm người Thi Nguyên: "Cẩn thận một chút, nơi này ẩm ướt, rất dễ bị trượt chân. Ô Nhựt, người cẩn thận một chút, đi từng bước lên thang thôi..."

Hắn vẫn chưa nói hết câu thì đã thấy Ô Nhựt do thân hình quá khổ nên bị trượt chân ngã một cái rất mạnh, y hét lên một tiếng: "Á!!!!"

"Cẩn thận!" Hắn vội vàng chạy đến đỡ lưng Ô Nhựt.

Cùng lúc đó, cửa phòng tắm bị Hắc Tuyên Dực đẩy mạnh vào.

Trông thấy hắn, Ô Nhựt vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, y giờ lên chân quấy mấy cái ở trong bồn hất một đồng nước và dược liệu lên người hắn.

Ô Nhựt tức giận nói: "Hắc Tuyên Dực, huynh mau ra ngoài cho ta"

Đừng nói là đời này, ngay cả đời trước y cũng chưa từng để Hắc Tuyên Dực nhìn thấy bộ dáng này của mình.

Gương mặt Hắc Tuyên Dực nhất thời đen thui.

Trông thấy Ô Nhựt lãng phí dược liệu quý báu mà mình đã vất vả tìm kiếm, Nỗ Mộc tức giận vỗ một cái lên trán tròn tròn trắng nõn của y: "Không được lãng phí dược liệu của ta"

"....." Ô Nhựt xấu hổ đến nỗi vội vàng ngồi vào bồn. Lúc này, khuôn mặt của y còn nóng hơn cả nước đang đun.

Nỗ Mộc vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Người và hắn đều là nam nhân, hắn có nhìn một chút người cũng không mất miếng thịt nào. Huống hồ, Hắc tiểu tử còn là phu quân của người, hai người ngủ cũng đã ngủ cùng nhau rồi thì có cái gì mà thẹn thùng nữa chứ?"

"Sư phụ..." Bị Nỗ Mộc chế nhạo, Ô Nhựt xấu hổ đến mức quên rằng ở đời này y vẫn chưa bái hắn làm sư phụ.

"Ha ha" Nỗ Mộc cao giọng cười: "Người đã gọi ta là sư phụ rồi thì ta phải nhận người làm đồ đệ thôi. Vừa may ta vẫn chưa có đồ đệ nào, nhưng giờ cũng là lúc nên nhận đồ đệ để kế thừa y bát của ta được rồi"

Nỗ Mộc mò tay vào túi lục soát một chút, sau đó hắn lấy ra một khối ngọc bội màu đen hình con rết đưa cho Ô Nhựt: "Con người của ta không thích rườm rà nên nghĩ thức bái sư gì gì đó không cần thiết. Ngọc bội này là quà ra mắt của ta thay cho nghi thức bái sư, thấy nó như thấy ta. Sau này, nếu người có việc cần có thể đến Nam Vu tộc tìm ta"

Ô Nhực kinh ngạc nhìn ngọc bội trước mặt, y ngạc nhiên đến nỗi ngẩn người ra.

Trước đó, y vẫn luôn đau đầu nghĩ cách để bái Nỗ Mộc làm sư phụ. Không ngờ chỉ với một tiếng sư phụ, hắn đã sáng khoái nhận y làm đồ đệ.

Thấy Ô Nhực có vẻ chần chừ không muốn nhận ngọc bội, Nỗ Mộc nhíu mày: "Sao vậy? Lẽ nào ngươi không muốn bái ta làm sư phụ sao?"

"Không phải, không phải" Ô Nhực vội vàng nhận lấy ngọc bội: "Cảm tạ sư phụ"

Ngọc bội con rết này vô cùng đặc biệt, mỗi cái chân của nó đều có gắn một cái lục lạc nhỏ, mỗi khi lắc nhẹ sẽ phát ra tiếng chuông đing đing trong trẻo.

Nỗ Mộc xoay người nhìn về phía nhóm người Hắc Tuyên Dực: "Các ngươi ra ngoài chờ đi, ta có chuyện riêng muốn nói với tiểu đồ đệ"

Hắc Tuyên Dực bình tĩnh đi ra ngoài, Hắc Can không tiếng động đi theo sau. Hắn vươn tay gỡ một vài miếng dược liệu trên người Hắc Tuyên Dực xuống, cố nén cười và hỏi: "Chú từ, lúc này ngươi đi vào trong có nhìn thấy gì không?"

Hắc Can biết tướng tượng cảnh phu nhân lửa thể là chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng mà hắn vẫn luôn tò mò không biết bộ dáng của phu nhân sau khi cởi quần áo sẽ ra sao.

"....." Hắc Tuyên Dực lạnh lùng liếc hắn một cái. Lại nghĩ về cảnh tượng lúc này, khóe miệng hắn không khỏi cong lên.

Lúc này, khi đi vào, Hắc Tuyên Dực thật sự vẫn chưa kịp nhìn rõ mọi chuyện ra sao thì đã bị Ô Nhực hắt nước lên mặt rồi. Hắn chỉ thoáng nhìn thấy một quả bóng tròn lớn màu trắng bóng lộn nhanh vào trong bồn.

Thành thật mà nói, Hắc Tuyên Dực thật sự không hiểu vì sao Ô Nhực lại ngượng ngùng. Cả hai đều là nam nhân, cái gì y có hắn cũng có, hơn nữa y cũng đã gả cho hắn rồi thì còn xấu hổ cái gì chứ?

Bên trong phòng tắm, sau khi nhóm người Hắc Tuyên Dực rời khỏi, Nỗ Mộc liền hỏi Ô Nhực một chút về trình độ y lý của y. Hắn phát hiện ra tiểu tử này tuy tuổi còn trẻ nhưng lại có thể nhận biết gần như đầy đủ các loại dược liệu, thậm chí, y lý của y cũng vô cùng phong phú. Trình độ của y có thể còn cao hơn những lão y sư lâu năm. Vì vậy, Nỗ Mộc căn bản không cần dạy vỡ lòng cho y. Trong lòng hắn vô cùng vui vẻ, hắn không ngờ rằng khi mình đến nơi này lại có thể nhặt được một đại bảo bối. Vì vậy, hắn liền hạ quyết tâm, nhất định những ngày ở Cao Lăng Thành sẽ truyền hết y thuật cả đời mình cho Ô Nhực.

Sau khi ngâm thuốc xong, Ô Nhực đến đại sảnh ăn cơm tối. Y chợt phát hiện ánh mắt của Hắc Tuyên Dực cứ đảo tới đảo lui trên người mình, hết nhìn đĩa rau y đang ăn lại nhìn đồ vật xung quanh, đã vậy hắn còn nhìn trộm cái bụng tròn xoe của Ô Nhực nữa.

Bị Hắc Tuyên Dực nhìn chằm chằm, Ô Nhực cảm thấy ngứa ran cả người. Y đang muốn hỏi Hắc Tuyên Dực nhìn cái gì thì nghe Nỗ Mộc ha ha cười: "Tiểu Nhực, ta thấy bộ dáng ăn cơm của con thật đáng yêu"

Tên thân mật "Tiểu Nhực" này là vào lúc ngâm thuốc Ô Nhực đã nói hắn gọi mình như vậy. Ô Nhực nhướn mày: "Con? Đáng yêu?"

"Hiện giờ, bộ dáng của con giống hệt như đứa nhỏ mới học cách cầm đũa. Bởi vì cái bụng quá to nên không thể ngồi sát vào bàn, ngón tay con lại rất mập nên ngay cả chiếc đũa cũng cầm không được. Còn nữa, do cánh tay con quá to nên khó mà xoay chuyển, mỗi lần gấp đồ ăn cũng vô cùng khó nhọc. Nhưng mà tiểu tử con lại không chịu để cho người khác đút ăn nên mỗi lần gấp tựa như là vật lộn với chính mình, vất vả lắm mới có thể tự gấp được một miếng. Vì vậy, mỗi lần gấp đồ ăn cả gương mặt tức giận đến trợn trắng mắt, hai má lại đỏ hồng y như em bé hai tuổi. Ừm, có thể hình dung như thế nào đây....."

Suy nghĩ một hồi lâu, Nỗ Mộc tìm ra đáp án: "Đúng rồi, chính là đáng yêu, vô cùng đáng yêu, làm cho người khác cứ muốn véo hai gò má tròn tròn kia"

Đáng yêu?!?

Hắc Tuyên Dực hí mắt nhìn chằm chằm Ô Nhực. Từ này đến giờ hắn cũng đang tìm từ để hình dung phu nhân của mình. Hiện tại, vừa nghe Nỗ Mộc nói vậy, hắn đột nhiên thấy bộ dáng ăn cơm của Ô Nhực quả thật rất đáng yêu.

Hắn gật đầu lia lịa biểu thị sự đồng tình của mình.

"Sư phụ..." Ô Nhực cảm thấy rất bất đắc dĩ. Bản thân mình ăn cơm đã vất vả lắm rồi, vậy mà bạn họ còn dám cười mình nữa chứ. Hừ!

Nỗ Mộc ha ha cười: "Ta không phải trêu ghẹo con đâu, con quả thật là rất đáng yêu. Chỉ tiếc là mấy tháng nữa tiểu tử con sẽ gãy đi rồi"

Hắc Tuyên Dực tiếp tục gật đầu, đồng thời gương mặt hắn cũng lộ ra vẻ đáng tiếc.

Thấy Hắc Tuyên Dực như vậy, Ô Nhực tức giận nói: "Huynh gật đầu cái gì? Ăn cơm đi!"

Ô Nhực cố ý gấp miếng thịt gà mình đã ăn vào chén của Hắc Tuyên Dực.

Nhìn miếng thịt gà nham nhở như bị chó con gặm, Hắc Tuyên Dực nhíu mày nhưng sau đó vẫn gấp miếng thịt kia đưa lên miệng ăn.

Ô Nhực: "....."

Miếng thịt bị mình gặm nham nhở như vậy mà hấn vẫn ăn được sao?

Nỗ Mộc cảm thán: "Tình cảm của phu phu hai người thật tốt"

Ô Nhực ngượng ngùng nói: "Hừ, ai tốt với hấn chứ?"

"O, lại ngượng ngùng nữa?" Nỗ Mộc cười nói: "Tiểu Nhực, bộ dáng thẹn thúng của con cũng rất đáng yêu đó, cả gương mặt đều đỏ lên y hệt như mông khi"

Ô Nhực đánh chết cũng không thừa nhận: "Hừ, mặt của con là bị nén chiếu đỏ lên thôi"

Kỳ thật, Ô Nhực không phải một người dễ dàng ngượng ngùng như vậy. Có điều, sau khi sống lại, y cũng không hiểu nổi vì sao mình lại rất dễ thẹn thùng mỗi khi đối mặt với Hắc Tuyên Dực như vậy.

"Ừ, ta biết rồi, con là bị nén chiếu đỏ lên thôi" Nỗ Mộc cười cười nhìn Ô Nhực, tình ý sâu xa nói: "Tiểu Nhực, mỗi người đều có tình cảm nên dễ dàng ngượng ngùng là việc rất đời thường. Nhưng mà, ở phương diện nào đó, nếu quá thẹn thùng lại rất dễ mất những thứ quan trọng đó"

"Ta ăn no rồi, phu phu hai người cứ từ từ mà ăn" Nỗ Mộc buông đũa đứng dậy đi đến bên cạnh Ô Nhực. Sau đó, hấn nhỏ giọng nói: "Nếu con thật sự thích Hắc tiểu tử thì phải cố gắng giữ cho thật chặt, đừng để đến lúc bị kẻ khác cướp đi rồi lại ngồi đó hối hận"

Ô Nhực rửa thầm trong lòng một trăm lần, tại sao sư phụ y không chờ lúc không có ai rồi hãy nói chứ? Không lẽ hấn không biết lỗi tai của người có linh lực rất thính hay sao? Dù không biết hai người đang nói gì nhưng chỉ cần nhìn cái lỗi tai đang cử động của Hắc Tuyên Dực là biết chắc chắn hấn đang nghe trộm rồi.

Vừa dứt lời, Nỗ Mộc liền rời khỏi đại sảnh, để lại Ô Nhực đang xấu hổ đối mặt với Hắc Tuyên Dực. Y vội vàng bụng chén cơm lửa nhanh vào miệng: "Ta cũng ăn xong rồi, ta trước phòng nghỉ ngơi đây"

Ô Nhực sai nhón người Thi Nguyên đi mình chạy trốn khỏi đại sảnh.

Trông thấy Ô Nhực vội vã chạy khỏi nơi này y như bị quỷ đuổi thoát đi nơi này, ninh vắt mi tâm

Hắc Tín thấy thế, con người vừa chuyển, lặng lẽ rời khỏi đại sảnh, không lâu ngay sau đó, lại trở về, xuất ra một quyển sách phóng tới trước mặt Hắc Tuyên Dực.

Hắc Tuyên Dực nghi ngờ cúi đầu vừa thấy, trên văn bản viết ba chữ thật to: Phòng - trung - thuật: "....."

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đáng Yêu 2

Sau khi trở lại phòng mình, Ô Nhực vừa rửa mặt vừa giao việc cho nhóm người Thi Diệc: "Nếu Ô An Nhuận chuẩn bị đi Hoài An thành thì các người sai người bám theo hấn và chờ lúc thích hợp sẽ châm ngòi quan hệ của hấn và Ô Sở cho ta"

"Dạ" Thi Diệc nói.

Suy nghĩ một chút, y lại nói tiếp: "Ồ Ô gia có vài kẻ đã trộm lấy sinh lễ mà Tuyên Dực đã cho ta, giờ các người mau đi điều tra xem những sinh lễ đã mất đang nằm trong tay ai"

Thi Hựu lên tiếng: "Nô tài sẽ chịu trách nhiệm điều tra việc này"

"Tốt, ngày mai ta sẽ đưa danh sách sinh lễ cho người, còn nữa....." Đáy mắt Ô Nhực hiện lên vẻ sắc lạnh: "Các người hãy tìm cơ hội dẫn chương quay của Đồ Nhạc Phường kín đáo đến đây cho ta"

Ô Nhực biết năng lực của thi phó bậc trung không cao lắm nhưng nhóm người Thi Hựu sẽ tự lượng sức mà làm. Trong trường hợp gặp phải khó khăn, bọn họ sẽ tự tìm Hắc Can để mượn người giúp đỡ.

Thi Cử đáp: "Dạ"

Ô Nhực xoa xoa thái dương: "Tạm thời cứ làm như vậy thôi, giờ các người lui ra đi"

Thì Nguyên nói: "Phu nhân, để nô tài thay y phục cho người"

"Ừ"

Ô Nhựt cỡi ngoại bào nằm trên giường, y ngáy người không chớp mắt nhìn sa liềm đỏ thắm trên đỉnh đầu.

Y đã thay đổi, từ sau khi sống lại y đã hoàn toàn thay đổi.

Trước kia, nguyện vọng lớn nhất của Ô Nhựt chính là cả nhà đều bình an, vui vẻ. Nhưng mà bây giờ, mỗi ngày y đều phải tính kế để tiêu diệt toàn bộ những kẻ đã hại gia đình mình. Có như vậy, y mới cảm thấy sáng khoái, đồng thời, Ô Nhựt cũng luôn từng giờ từng phút nhắc nhở bản thân rằng y nhất định phải ngoan độc, tuyệt đối không thể mềm lòng với bất kỳ ai. Nếu không làm như vậy, bản thân y và người nhà sẽ lại giống như đời trước, sẽ lại chết trong tay kẻ khác.

Lúc này, Hắc Tuyên Dực cũng đã trở lại nội gian. Hắn cũng cỡi ngoại bào rồi nằm xuống cạnh Ô Nhựt, sau đó hắn lại đặt tay lên bụng y.

Ô Nhựt cảm thấy hơi giật mình, cả người giật giật một cái. Y biết Hắc Tuyên Dực đang đưa linh lực dò xét tình hình trong cơ thể mình nên thả lỏng người mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Chờ sau khi Hắc Tuyên Dực thu tay trở về, Ô Nhựt mới lên tiếng hỏi: "Hắc Tuyên Dực, chỉ còn hơn một tháng nữa là năm mới rồi, huynh có dự định gì không?"

Ô Nhựt nhớ rất rõ chuyện đời trước. Cũng vào thời điểm trước năm mới nửa tháng, Hắc Tuyên Dực đã dẫn theo nhóm người Hắc Can rời khỏi Cao Lăng Thành. Trong khi đó, y ở lại Ô gia cùng cha mẹ ăn tết. Sau khi qua năm mới, Hắc Tuyên Dực mới dẫn nhóm người Hắc Can trở lại.

Hắc Tuyên Dực khẽ nhíu mi tâm: "Năm nay, ta sẽ đón năm mới tại đây"

Ô Nhựt ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn hắn: "Huynh không định về nhà mừng năm mới với gia đình sao?" "Không" Hắc Tuyên Dực liếc mắt nhìn cái bụng căng tròn của Ô Nhựt: "Chờ sau khi giải cổ cho em xong mới trở về"

Ô Nhựt: "....."

Ý của hắn là muốn dẫn mình cùng về à? Nếu vậy thì vì sao đời trước hắn làm không làm thế?

Xem ra, sau khi thái độ của y thay đổi thì thái độ của Hắc Tuyên Dực cũng thay đổi theo.

"Được rồi, vậy trước tiên huynh có thể nói cho ta biết nhà của huynh ở đâu hay không? Rồi nhà huynh có những ai?"

"Khi đến đó em sẽ biết được tất cả" Sau khi nói xong lời này, Hắc Tuyên Dực tiếp tục im lặng. Nhưng mà ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, chính là chờ khi Ô Nhựt đến nhà của hắn thì tự nhiên y sẽ biết được nhà hắn ở đâu và trong nhà hắn có bao nhiêu người.

Trở mình tròn mắt một cái, Ô Nhựt rầu rĩ nói: "Ngay cả lúc chúng ta thành thân, gia đình của huynh cũng không có người nào đến đây chúc phúc. Có phải họ không chấp nhận hôn sự này của chúng ta không?"

"Không phải vậy"

"....." Ô Nhựt cảm thấy mất hứng, y liền nắm nắm kéo kéo mái tóc dài của hắn: "Hắc Tuyên Dực, huynh nói nhiều thêm một chút không được à?"

Đời này, Ô Nhựt rất muốn biết phu quân của mình suy nghĩ thế nào. Nhưng mà, cái gì hắn cũng không chịu nói, quả thật là làm cho y vô cùng tức giận.

"....." Hắc Tuyên Dực hí mắt nhìn y: "Em muốn ta nói chuyện gì?"

"Ít nhất huynh cũng phải nói cho ta biết mình được gả cho một nam nhân thế nào chứ?"

Ô Nhựt hoàn toàn không biết chút gì về hắn cả, y đoán ngay cả tên của hắn cũng không phải là tên thật.

Hắc Tuyên Dực nhìn y trong chốc lát rồi mới nhẹ giọng nói: "Ta là một nam nhân có thể bảo hộ chu toàn cho em và gia đình em"

Trong lòng Ô Nhựt cảm thấy vô cùng nhộn nhạo. Một khi Hắc Tuyên Dực đã nói những lời này ra chứng tỏ hắn hoàn toàn biết những việc mà y đang làm. Hắn hoàn toàn chắc chắn có thể bảo hộ được mình và người nhà mình. Nếu là đời trước, người nhà của Ô Nhựt cũng sẽ không phải chết từng người một như vậy. Nếu lúc trước không tỏ thái độ ác liệt và bài xích Hắc Tuyên Dực tới gần mình như vậy thì kết cục có lẽ đã thay đổi rồi.

Giống như đời này vậy, Hắc Tuyên Dực đã trợ giúp cho y rất nhiều.

Suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng Ô Nhựt quyết định đời này thử tin tưởng hắn một lần xem.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chuẩn Bị Lễ Vật

Những ngày sau đó, Ô Nhực nếu không ngâm thuốc thì đều đi theo Nỗ Mộc học tập y thuật và cổ thuật mà đòi trước y chưa học hết. Trong khi đó, Hắc Tuyên Dực ngồi bên cạnh Ô Nhực vừa nhìn hai người thảo luận vừa đọc sách, tĩnh tọa tu luyện hoặc chơi cờ với Hắc Can. Sinh hoạt mỗi ngày của bọn họ đều trôi qua vô cùng yên ả.

Có đôi lúc, Ô Nhực chỉ hy vọng thời gian sẽ dừng lại giờ phút này. Nhưng dĩ nhiên điều đó là không thể, thời gian lại trôi qua vô cùng nhanh chóng. Chớp mắt, ngày thành thân của Ô Đại và Ô Tiểu cũng qua, Ô Tiền Thanh cũng đã ngâm thuốc được hơn mười ngày. Hiện tại chính là lúc Ô Nhực trở về Ô gia để thăm cha mẹ mình.

Khi đi tới Ô gia, từ xe ngựa bước xuống nhìn thấy hai chữ Ô Phủ vô cùng to lớn trước cửa đại môn, trong lòng Ô Nhực cảm thấy vô cùng trào phúng. Đòi trước, Ô Nhực cho rằng Ô gia chính là nơi che chở mình, là mái ấm đầy hạnh phúc. Thế nhưng, hiện giờ, bản thân y lại thích Hắc phủ hơn bởi chỉ có nơi đó mới làm cho y thấy an tâm.

Lấy lại tinh thần, Ô Nhực đi vào Ô phủ. Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa cũng dừng lại đỗ phía sau xe ngựa của y, và rồi Ô Nhực thấy con của Nhị bá y là huynh đệ Ô An Dịch và Ô Ngọc từ trên xe bước xuống.

Mặt mũi Ô Ngọc tái nhợt, cả người đứng loạng choạng suýt ngã mấy lần. Thấy vậy, người hầu đang đi bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn.

"Tiểu Ngọc, đệ có sao không?" Ô An Dịch quan tâm hỏi hắn.

Ô Ngọc suy yếu lắc đầu: "Ca, ta không có việc gì đâu"

"Ta nghĩ đệ đừng nên đến chỗ của Lý đại nhân nữa. Bây giờ đệ hãy tĩnh dưỡng một thời gian để chuẩn bị cho đợt rèn luyện sang năm. Thời gian này, đệ tuyệt đối không được mắc sai lầm để tránh việc không qua được đợt khảo hạch, không được ra ngoài rèn luyện"

Ô Ngọc nhú mày: "Nhưng mà ta lo cho phía đại ca thiếu một người sẽ..."

Ô An Dịch thờ nhẹ một tiếng: "Chuyện này đúng là có chút khó giải quyết. Nhưng mà đến lúc đó, ta sẽ tìm người khác thay vào. Cùng lắm thì ta chia đều ngân lượng cho bọn họ"

Nghe đến đó, Ô Nhực đã có thể đoán được công việc bọn họ đang làm là gì.

Đòi trước, y thường nghe người khác nói Ô An Dịch và Ô Ngọc thường xuyên giúp phú thương, quý tộc làm không ít chuyện thương thiên hại lý. Bọn họ nếu không phải giúp những kẻ kia bắt quỹ hồn thì cũng là thao túng ác quỷ hại người. Cũng nhờ vậy mà huynh đệ họ kiếm được không ít ngân lượng.

Có điều vào lúc đó, khi nghe được những chuyện này, Ô Nhực lại cho rằng đây chỉ là lời đồn vô căn cứ. Y không tin nhóm người Ô Ngọc sẽ làm chuyện thiếu đạo đức này. Nhưng hiện tại, đời này y sẽ không ngây thơ tin những tên đó thật sự làm việc thiện ra tay giúp người tróc quỹ trừ yêu.

Ô Nhực cười cười chào hỏi Ô An Dịch và Ô Ngọc: "Nhị ca, Ngũ Ca, hai người đi đâu về thế?"

Trông thấy Ô Nhực, Ô An Dịch thân nhiên đáp: "Không đi đâu cả"

Ô Ngọc ôn hòa cười: "Tiểu Nhực, hôm nay đệ lại về thăm Tam thúc và Tam thẩm à?" "Vâng, đúng vậy"

Ô An Dịch vốn dĩ không muốn nói nhiều với Ô Nhực nên hạ giọng nói: "Tiểu Ngọc, thân thể đệ không thoải mái, bớt nói một chút"

Ô Ngọc cười xin lỗi Ô Nhực: "Tiểu Nhực, thật ngại quá, hiện giờ thân thể của ta không được thoải mái cho lắm nên ta về trước nghỉ ngơi đây"

"Vâng, Ngũ Ca về nghỉ ngơi cho khỏe"

Sau khi bọn họ rời khỏi, Ô Nhực thu lại toàn bộ ý cười.

Y không tin người Ô gia không biết việc bọn họ đang làm là gì, hay nói đúng hơn là những người khác cũng sẽ thông đồng với hai huynh đệ Ô An Dịch để làm những chuyện này. Có điều, người của Thư Thanh Viện lại hoàn toàn không hay không biết gì cả.

Đi vào ô phủ, Ô Nhực đang định đi tới Thư Thanh Viện thì thấy Ô Tiền Thanh khoác áo choàng ra cổng.

"Cha, người có việc ra ngoài à?"

"Ừm, ông cố của con gọi ta đến chỗ của người" Ô Tiền Thanh nghĩ nghĩ một chút lại nói: "Từ lúc con thành thân đến giờ vẫn chưa trở về thăm ông cố và những người khác. Làm thế thật không đúng lễ nghĩa. Bây giờ, con vào trong chuẩn bị lễ vật để theo ta bái kiến người, tránh cho những người kẻ khác đặt điều nói xấu con"

Ô Nhực nghi hoặc: "Nhưng mà lúc đi con cũng không chuẩn bị lễ vật"

Ô Tiền Thanh hí hửng: "Con cứ chọn một vài món từ những lễ vật hôm trước Tuyên Dực đưa qua là được rồi"

Nghe Ô Tiền Thanh nói lấy lễ vật hôm trước Hắc Tuyên Dực đưa đến để biếu cho cho Ô Bắc Phương, Ô Nhược lập tức đoán được mục đích Ô Bắc Phương gọi mình đến hôm nay là gì.

Nếu Ô Nhược đoán không lầm thì những kẻ đó chắc chắn đang để mắt đến những lễ vật quý báu mà Hắc Tuyên Dực đã chuyển qua đây.

Hừ!

Thật là những kẻ mặt dày vô sỉ. Bọn chúng không những lấy trộm sinh lễ của mình mà còn muốn lấy cả lễ vật của của phu quân mình.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ô Bắc Phương

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Ô Nhược chọn vài món pháp khí và tài liệu trong những lễ vật mà Hắc Tuyên Dực đã gửi qua hôm trước để dâng lên Ô Bắc Phương. Sau đó, y và Ô Tiền Thanh cùng nhau đi đến Bắc Cẩm Viện báo kiến ông cố của mình.

Trên đường, thừa dịp Ô Tiền Thanh đang đi, Ô Nhược nắm nhẹ cổ tay cha mình và âm thầm bắt mạch cho ông: "Cha ơi, hiện giờ linh điền của người khôi phục ra sao rồi?"

Ô Tiền Thanh vui mừng cười nói: "Tuy hiện giờ chưa thể ngưng tụ được linh lực để kiểm tra nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được linh điền khôi phục rất nhiều. Chỉ cần ngâm thuốc thêm nửa tháng nữa, ta sẽ có thể từ từ ngưng tụ linh lực"

Dựa vào trạng thái kinh mạch hiện giờ của Ô Tiền Thanh, Ô Nhược có thể biết được tình hình khôi phục của cha mình thật sự rất khả quan. Y cảm thấy rất yên tâm: "Nếu được như vậy thì tốt quá. Trước khi đến đây, Tuyên Dực nhờ con nhắn với người rằng sau khi người ngâm thuốc đúng một tháng thì người cần dùng thêm tụ linh thảo. Nếu làm vậy mà cũng không thể ngưng tụ được linh lực thì mỗi ngày người phải uống thêm một viên ngưng linh đan. À đúng rồi, trước khi khôi phục linh lực hoàn toàn, người tốt nhất không được để cho bất kỳ ai phát hiện chuyện này nha"

Ô Tiền Thanh gật đầu, ông bắt đầu suy tính xem mình nên dùng pháp khí gì che giấu linh lực trong cơ thể.

Bắc Cẩm Viện nằm ở trung tâm Ô Phủ, bốn phía có sơn thủy vờn quanh, cảnh sắc vô cùng thanh tịnh và đẹp đẽ. Giữa Bắc Cẩm Viện, Ô Bắc Phương cho người xây một tòa tháp bảy tầng cao mười trượng. Người đứng ở tầng cao nhất của tháp có thể nhìn thấy được toàn bộ khung cảnh Ô gia.

Mỗi sáng, điều Ô Bắc Phương thích làm nhất chính là leo lên đỉnh tháp ngắm nhìn toàn cảnh Ô gia mà mình tự tay lập nên. Càng nhìn, trong lòng ông càng dâng lên niềm tự hào không thể diễn đạt thành lời.

Vừa bước chân vào Bắc Cẩm Viện, cha con Ô Nhược gặp Ô Bắc Phương đang từ toà tháp đi xuống. Hai cha con lập tức tiến lên thỉnh an hân.

Trông thấy người hầu của Ô Nhược ôm rất nhiều lễ vật trên tay, ánh mắt nghiêm túc của Ô Bắc Phương loé lên một tia hài lòng.

Ô Nhược lập tức sai người hầu dâng quà tặng đến trước mặt Ô Bắc Phương: "Thành thân đã nhiều ngày nhưng đến nay đứa cháu bất hiếu này mới về đây thỉnh an người, hy vọng ông cố có thể tha lỗi cho con"

Dù đã một trăm năm mươi tuổi nhưng vì là người tu luyện nên gương mặt Ô Bắc Phương chỉ như người mới bốn mươi. Ngoại trừ khóe mắt có vài nếp nhăn ra thì những bộ phận khác trên mặt hân đều căng đầy, không có một chút dấu vết của lão nhân trăm tuổi cả.

Ô Bắc Phương hỏi: "Tiểu Nhược, vì sao phu quân của con không cùng về đây với con?"

Về tuổi cười của Ô Nhược trong nháy mắt cứng đờ, y hạ mí mắt xuống không nói một lời, bộ dáng của thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Dường như hiểu ra rằng Hắc Tuyên Dực không muốn gặp Ô Nhược, Ô Bắc Phương thở dài nói: "Để con phải chịu uất ức rồi"

Dù thế nào đi nữa thì đứa cháu cố này cũng là người Ô Bắc Phương từng thích nhất, chỉ ít cũng có một chút yêu ai yêu cả đường đi. Vì vậy, khi thấy Ô Nhược u sầu như vậy, trong lòng Ô Bắc Phương cũng có chút áy náy. Nếu không phải vì để Ô Thần Tử được coi trọng, Ô Bắc Phương cũng sẽ không ép Ô Nhược phải gả cho nam nhân khác. Thế nhưng, mỗi lần nhìn thấy Ô Nhược vừa mập mạp lại không có linh lực, hân lại cảm thấy có chút mất hứng. Do đó, nếu không phải diện bất đắc dĩ phải gặp Ô Nhược, Ô Bắc Phương cũng sẽ không muốn thấy đứa cháu này để mắt không thấy thì tâm cũng không phiền.

Vừa nghĩ đến cháu cố, ánh mắt Ô Bặc Phương lại nhìn lướt qua Ô Tiền Thanh.

Đứa cháu này đã từng là người rất xuất chúng và cũng là người Ô Bặc Phương rất xem trọng. Trước kia, hẳn đã Ô Tiền Thanh lại bị phế, điều này làm cho kẻ làm ông như hẳn cảm thấy tiếc hận vô cùng.

Nếu không phải Ô Tiền Thanh còn có một Ô Trúc cũng xuất chúng không kém gì mình, Ô Bặc Phương nghĩ huyết mạch của cháu nội này coi như bị phế hoàn toàn.

Ô Bặc Phương hí mắt, không biết trong đầu hẳn đang nghĩ đến điều gì mà đáy mắt lại hiện lên lệ quang. Hẳn lạnh nhạt nói: "Tiền Thanh, Huyền Nhiên và ca ca đệ đệ người đều đã ở đại sảnh chờ sẵn rồi. Hai người hãy vào trong trước đi. Sau khi ta về phòng đối y bảo sẽ quay lại ngay"

"Dạ"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Người Còn Có Mặt Mũi Mà Nói Chuyện Này Sao?

Bước vào đại sảnh, Ô Nhược và Ô Tiền Thanh nghe được mọi người đang nói chuyện rôm rả. Thế nhưng, khi cha con hai người vừa bước vào, tiếng cười trong đại sảnh đột nhiên tắt ngấm, bầu không khí lộ ra vẻ quý dị khác thường nhưng cũng nhanh chóng khôi phục nguyên trạng cứ như những tiếng cười kia chưa hề bị đứt đoạn. [Read more...]

"Tam đệ, mau đến đây" Ô Tiền Cảnh cười hề hà nói: "A, Tiểu Nhược, người cũng đến đây à?"

Sau khi vấn an ông nội và thúc thúc bá bá đang ngồi ở đại sảnh, Ô Nhược lộ ra nụ cười vô cùng hàm hậu: "Con đến thỉnh an ông cố"

Y nhìn về phía Ô Huyền Nhiên: "Lẽ ra con định sau khi thỉnh an ông cố xong sẽ đến thỉnh an ông nội, không ngờ người cũng có ở đây"

Ô Huyền Nhiên lạnh nhạt nói: "Có lòng là được rồi"

Thấy phụ thân lạnh nhạt với con trai mình, Ô Tiền Thanh khẽ nhủ mi tâm một cái: "Con cứ tưởng ông nội chỉ triệu một mình con lại đây"

Ô Tiền Bân cười nói: "Trước khi đến đây, ta cũng tưởng rằng ông nội chỉ triệu một mình ta thôi. Không ngờ, khi đi đến mới biết được ông nội truyền cả cha và mọi người cùng tới. Giờ cũng sắp qua năm mới, ta nghĩ ông nội triệu chúng ta đến đây là vì muốn biết tình hình của Nam Đại Viện chúng ta trong năm. Ta còn nghe người hầu của ông nội nói, người của ba Đại viện kia cũng đã đến đây báo cáo với người"

Ô Tiền Thanh gật đầu.

Ô Tiền Bân quay qua nhìn những người khác và không lên tiếng nữa.

Không lâu sau đó, Ô Bặc Phương đi vào đại sảnh. Chưa kịp ngồi xuống, ông đã hỏi: "Tình hình trị an của Cao Lăng Thành năm nay là do Nam Đại Viện các người phụ trách phải không?"

Ô Huyền Nhiên đáp: "Dạ, đúng vậy thưa cha"

Ô Bặc Phương trầm mặt xuống: "Như vậy, việc Tây Sách Hí Viên bị người ta phá hủy thành phế tích mấy hôm trước là sao? Các người có điều tra được là kẻ nào làm không?"

Nghe Ô Bặc Phương nói vậy, Ô Nhược hí mắt lại, y đã đoán ra được người gây ra chuyện đó chính là phu quân Hắc Tuyên Dục của mình.

Trong phút chốc, vẻ mặt của Ô Huyền Nhiên và năm huynh đệ Ô Tiền Cảnh đều vô cùng khó coi.

Ô Huyền Nhiên nói: "Con nghe chương quỹ của Tây Sách Hí Viên và khán giả đều nói là hí viên bị ma quỷ phá nát. Mặc dù đã cho người đến đó điều tra nhưng con vẫn chưa có tìm được dấu vết của ma quỷ mà mọi người nói"

"Người còn có mặt mũi mà nói chuyện này sao?" Ô Bặc Phương tức giận vỗ một cái thật mạnh lên mặt bàn: "Nếu đã có quỷ trà trộn vào thành thì vì sao không một ai trong số các người phát hiện ra? Như vậy, sau này còn ai trong Cao Lăng Thành sẽ tin tưởng Ô Gia chúng ta có thể bảo hộ được bọn họ? Nếu đã không còn tin tưởng nữa thì làm sao bọn họ có thể nộp tiền bảo hộ cho Ô gia? Các người có biết số bạc này chính là thu nhập lớn nhất của chúng ta không?"

Ô Huyền Nhiên và đám người Ô Tiền Cảnh cúi đầu không dám lên tiếng.

Ô Bặc Phương hít sâu một hơi: "Ba tháng! Ta cho các người thời gian là ba tháng để tìm ra ma quỷ đã gây rối hí viên. Còn nữa, phí xây dựng lại Tây

Sách Hí Viên đều phải do nam đại viện các người bỏ ra"

Không một ai dám lên tiếng phản đối.

Ngữ khí của hần dụ xuống vài phần: "Còn bây giờ, mau báo cáo tình hình của Nam Đại Viện các người trong năm qua cho ta"

Ô Tiền Cảnh sai người hầu trình ghi chép công việc trong năm đã chuẩn bị sẵn cho Ô Bắc Phương xem. Sau khi báo sơ nét tình hình trong năm, hần lại nói tiếp: "Ông nội, qua năm sau, Nam Đại Viện sẽ có một vài đứa nhỏ ra ngoài rèn luyện. Thế nhưng, hiện giờ bọn chúng vẫn thiếu tài liệu để làm pháp khí mà trong một thời gian ngắn lại không thể tìm được. Vì vậy, ta muốn xin phép ông cho bọn nhỏ mượn tạm tài liệu trong kho phòng chung của Ô Gia để dùng. Chờ khi bọn chúng rèn luyện thành công trở về đây, chúng con sẽ tìm tài liệu tương đồng để trả lại. Người có đồng ý không ạ?"

Quả nhiên, đám người này để ý đến lễ vật của phu quân mình đưa qua đây. Ô Nhược rũ mi ngăn lại nụ cười lạnh nơi đáy mắt. Không ngờ bọn họ có thể nói ra những lời như vậy, miệng nói mượn tài liệu xong sẽ trả lại, thế nhưng đám người đó thật sự sẽ trả sao? Như vậy, nếu không tìm được tài liệu tương đồng thì bọn họ sẽ không trả đúng không?

Rốt cuộc thi độ vô sỉ của đám người này đến mức nào mới có thể nói ra được những lời đó? Những kẻ đó cho rằng Ô Tiền Thanh không dám tiết lộ chuyện bọn họ chân chừ không trả pháp khí nên mới nói như vậy đúng không?

Khẽ động tròng mắt, Ô Bắc Phương cười nói: "Mấy hôm trước, người của đại viện khác cũng đề cập với ta vấn đề này. Nếu các người đã đồng ý làm thì hiển nhiên ta không có ý kiến. Tuy nhiên, ta cũng nói rõ, người mượn tài liệu phải có trách nhiệm trả lại đầy đủ, các người không thể ý lại mà không trả, càng không được làm lớn chuyện lên để cuối cùng không ai nhìn mặt ai, có hiểu không?"

"Dạ, chúng con hiểu"

Ô Tiền Cảnh cam đoan nói: "Ông nội, con cam đoan với người con chắc chắn sẽ không để xảy ra chuyện như vậy"

Ô Bắc Phương hỏi những người khác: "Các người có đồng ý với Tiền Cảnh không?"

Ô Huyền Nhiên, Ô Tiền Đồng, Ô Tiền Bán và Ô Tiền Ly đều gật đầu đồng ý.

Ô Bắc Phương nhìn Ô Tiền Thanh từ nãy đến giờ vẫn bảo trì trầm mặc: "Tiền Thanh, người không đồng ý đề nghị này à?"

Ô Tiền Thanh nhíu mi suy nghĩ xem phải trả lời ông nội mình như thế nào. Ô Bắc Phương lại quay qua hỏi Ô Nhược: "Tiểu Nhược, người cảm thấy ý kiến của Đại bá người ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phê Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Edit + Beta: Leslie aka Com nhỏ

Những người đang ngồi trong đại sảnh đều nhìn về phía Ô Nhược. Ô Tiền Thanh nhíu mi, trong lòng ông lo lắng y sẽ nói gì đó không đúng.

Ô Nhược hưng phấn nhìn bọn họ: "Ý kiến của đại bá thật tuyệt vời"

Mi tâm của Ô Tiền Thanh lại nhăn thêm mấy nếp.

Khóe miệng Ô Tiền Cảnh câu lên một cái, trong lòng hần kinh thương Ô Nhược chỉ là một tên ngốc. Đám người Ô Tiền Ly cũng nhìn nhau cười mỉm đầy ẩn ý.

Ô Bắc Phương nhíu mày cười hỏi Ô Nhược: "Người thật sự cảm thấy đó là ý kiến hay à?"

"....." Trong lòng Ô Tiền Thanh vô cùng sốt ruột. Nếu con trai không nhận ra ẩn ý trong lời nói của Ô Tiền Cảnh thì tài liệu mà Hắc Tuyền Dực đưa tới e rằng sẽ bị "mượn" toàn bộ, sau này sẽ rất khó để đòi lại giống như những pháp khí mà ông đã cho bọn họ mượn.

"Đương nhiên rồi ạ" Sợ bọn họ không tin, Ô Nhược còn dùng sức gật gật đầu, y nói tiếp: "Lúc này, cha con cũng đang thiếu tài liệu để luyện chế pháp làm khí mà trong thời gian ngắn không thể tìm được. Không ngờ Đại bá lại đưa ra ý kiến hay như vậy, con dĩ nhiên là rất cao hứng rồi. Vậy Đại bá có thể cho con mượn Cuồng Hỏa Tinh trước để luyện pháp khí không? Còn nữa, Nhị bá, Tứ Thúc, Tiểu Thúc, hy vọng mọi người có thể cho nhà con cũng Tinh Giáp Vũ, Cốt Diễm Thiết Và Khiếu Vãn Sa, chờ sau khi Đại ca con rèn luyện về xong sẽ tìm tài liệu tương đồng để trả lại"

Những tài liệu mà Ô Nhược đề cập đến đều là trân bảo nhiều năm của đám người Ô Tiền Cảnh, đến cả bọn họ còn không nỡ lấy ra dùng, huống hồ...

Ô Nhực vừa dứt lời, Ô Tiền Thanh suýt nữa cười ra tiếng. Ngược lại, vẻ mặt của đám người Ô Tiền Cảnh lại giống như nuốt phải ruồi bọ, nhăn nhúm vô cùng khó coi.

Ô Bạc Phụng thu hồi ý cười: "Vì sao nhà ngươi lại cần nhiều tài liệu đến như vậy?"

Ô Nhực giải thích: "Qua năm Đại ca của con sẽ ra ngoài rèn luyện mà cha con lại rất sốt ruột vì vẫn chưa luyện chế được pháp khí phòng thân cho ca. Vì vậy mà mấy hôm nay người vẫn chạy đôn chạy đáo tìm tài liệu để làm cho đại ca con"

Ha ha!

Đám người kia dám nghĩ ra cái cớ này, vậy thì có lý do gì để mình không thành toàn cho bọn chúng chứ?

Nếu đã dám dòm ngó đến những vật liệu quý báu của nhà y thì tất nhiên y phải đánh phủ đầu rồi. Hiện tại, trước mặt tộc trưởng, Ô Nhực đã dám đứng ra mượn tài liệu, bọn chúng dám từ chối không?

Ô Bạc Phụng nhủ mi: "Tiền Thanh, những gì Tiểu Nhực nói có đúng không?"

Sắc mặt của đám người Ô Tiền Cảnh hết trắng rồi lại xanh. Bọn họ đang rất lo lắng Ô Tiền Thanh sẽ nói ra chuyện bọn họ không chịu trả những pháp khí kia. Thật ra, sau khi dùng xong, bọn họ đã có ý định mang đi trả. Có điều, những pháp khí đó thật sự rất lợi hại cho nên sau khi dùng xong bọn họ cũng không muốn trả lại cho Ô Tiền Thanh. Đám người đó cho rằng Ô Tiền Thanh hiện giờ cũng chỉ là phế vật nên sẽ không cần đến những pháp khí này nữa, chỉ bằng để cho bọn họ sử dụng đi. Hơn nữa, từ trước đến giờ, Ô Tiền Thanh luôn là người hào phóng nên chắc chắn ông sẽ không tính toán chi li với huynh đệ của mình và cũng sẽ không có ý định đòi lại những tài liệu kia. Thậm chí, khi có được đồ tốt, ông vẫn luôn chia sẻ với bọn họ. Vì vậy, đám người kia tin chắc Ô Tiền Thanh sẽ không bao giờ lật chuyện bọn họ không trả pháp khí ra kể với Ô Bạc Phụng.

Gương mặt Ô Tiền Thanh lộ ra vẻ do dự, ông gian nan gật đầu.

Ô Bạc Phụng nheo mắt lại: "Nếu ta nhớ không lầm thì tước kia ngươi thu thập rất nhiều tài liệu quý để luyện chế pháp khí đúng không? Bây giờ, những thứ đó đâu cả rồi?"

Ô Tiền Thanh cười chua xót. Mặc dù vậy nhưng ông vẫn không tiết lộ chuyện huynh đệ mình mượn pháp khí mà không trả lại.

Đào mắt nhìn thấy vẻ chột dạ của đám người Ô Tiền Cảnh, Ô Bạc Phụng nhanh chóng hiểu ra mọi việc. Tuy nhiên, hắn lại không hỏi thêm mà lặng sang chuyện khác: "Ta nhớ sính lễ mà phu quân của Tiểu Nhực đưa qua có rất nhiều pháp khí tài liệu, thậm chí lễ vật hán mang qua hơn mười ngày trước cũng có những loại này. Các ngươi cảm thấy chừng đó vẫn chưa đủ để luyện chế pháp khí sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Điều Làm Hết Đi

Edit: Liêu; Beta: Leslie

"Ông có" Ô Nhực cướp lời Ô Tiền Thanh: "Cha con thật sự không thu thập đủ tài liệu để làm pháp khí bởi vì cha không chỉ phải làm cho mỗi Đại ca con mà còn phải làm cho chính ông, cho mẹ, con và cả Ô Hi nữa."

Ô Tiền Đồng nén giận hỏi: "Cả nhà ngươi không đi rèn luyện thì cần pháp khí để làm gì?"

"Tiểu thúc, người cũng biết tình trạng thân thể của ta mà đúng không?" Ô Nhực cụp mi buồn bã nói: "Hiện giờ, ta đang ở Hắc gia nên không được mọi người bảo hộ như ở Ô gia. Nếu không có vài món pháp khí lợi hại để phòng thân thì cuộc sống của ta ở đó sẽ rất khó khăn. Bọn chúng lúc nào cũng bắt nạt ta vì ta vừa không có linh lực vừa đi đứng không thuận tiện như người khác. Chúng hoàn toàn không xem ta là chủ nhân của chúng, đồ ăn dâng lên cho ta toàn cơm canh đạm bạc mà cũng không đủ no. Mỗi lần ta muốn đi vệ sinh thì phải gọi cả buổi mới có người vào phòng hầu hạ. Còn nữa..."

"Bọn chúng" mà y nói chính là hai huynh đệ Ô Đại và Ô Tiểu chứ không phải là người hầu ở Hắc phủ. Tuy nhiên, đám Ô Tiền Đồng nghĩ thế nào lại là chuyện của bọn họ thôi.

"Ta biết, Tiểu Nhực... con phải chịu khổ rồi." Ô Bạc Phụng ngắt lời, không cho Ô Nhực nói nữa bởi vì chuyện Ô Nhực chịu khổ là một cái tát vào mặt bọn họ.

Ô Bạc Phụng không ngờ rằng hôn sự do ông định ra này lại khiến cháu cố phải chịu ảm ức quá nhiều, cuộc sống hiện tại của y còn không bằng cả một tên người hầu trong Ô phủ. Nếu việc này bị truyền ra ngoài thì chắc chắn rất nhiều người sẽ cảm thấy ông máu lạnh vô tình, họ sẽ cười nhạo ông vì lấy lòng Ô Thần Từ mà không thêm quan tâm đến sống chết của cháu cố. Rồi sau này, còn ai trong đám con cháu của Ô gia sẽ thật lòng tôn kính ông đây.

Ô Bạc Phụng nhìn Ô Tiền Thanh nghiêm khắc nói: "Tiền Thanh, ngươi nhất định phải nhanh chóng luyện chế pháp khí cho Tiểu Nhực"

Ô Tiền Thanh vội vàng đáp: "Dạ"

Ô Tiền Đồng không cam tâm nói: "Nếu như vậy thì không cần chế pháp khí cho Tam ca, Tam tẩu và Tiểu Hi nữa."

"Tiểu thúc, sao người có thể nói vậy được?" Ô Nhược nhìn hấn: "Hiện giờ, Đại ca ta vẫn còn trong nhà nên tạm thời có thể bảo vệ cho người trong Thư Thanh Viện. Nhưng qua năm mới, hấn sẽ ra ngoài rèn luyện, vậy ai sẽ bảo vệ cho cha mẹ và muội muội ta đây? Người cũng biết trước kia cha ta từng đắc tội rất nhiều người, hiện giờ chắc chắn có rất nhiều kẻ sẽ nhân lúc tu vi ông bị hủy mà đến báo thù. Nếu không có vài món pháp khí phòng thân thì làm sao cha ta có thể chống lại đối phương và bảo vệ mẹ ta đây?"

Ô Tiền Đồng hừ lạnh: "Kẻ nào lại to gan đến mức dám lên vào Ô gia chúng ta hành thích cha người chứ"

"Cha ta cũng không thể cả đời không ra khỏi cửa đúng không? Hơn nữa, cha ta dù gì cũng là Tam gia của Nam Đại viện, đến cả một pháp khí ra hồn cũng không có thì chẳng phải Ô gia ta sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ à?"

Vốn dĩ Ô Bắc Phương là người rất trọng thể diện nên khi vừa nghe Ô Nhược nói rằng người Ô gia sẽ bị thiên hạ chế nhạo thì ông gật đầu đồng ý ngay: "Được rồi, cả nhà Tiền Thanh không thể không có pháp khí phòng thân được."

Ô Tiền Đồng lại nói: "Vậy Tiểu Hi..."

Ô Bắc Phương trầm giọng: "Đều làm hết đi"

Nếu những người trong Thư Thanh Viện đều có pháp khí thì không lẽ không thể làm vài món pháp khí cho cháu cố của ông hay sao?

Hơn nữa, nếu không phải đám người Ô Tiền Cảnh mượn pháp khí của Ô Tiền Thanh thì cả nhà bọn họ có thể thiếu thốn đến mức phải mượn tài liệu để làm pháp khí à?

Không để cho đám Ô Tiền Đồng có cơ hội lên tiếng, Ô Nhược lập tức cười cảm ơn bọn họ: "Cảm ơn ông cố, cảm ơn các vị thúc bá đã cho Thư Thanh Viện mượn tài liệu. Chờ sau khi Đại ca ta rèn luyện trở về sẽ trả lại cho mọi người."

Ha ha, đại ca đi rèn luyện ít gì cũng phải mấy năm nữa mới trở về. Các người cứ thông thả mà chờ đi. Mà dù cho Đại ca có về đi nữa thì nhà ta cũng sẽ không trả tài liệu cho các người đâu.

Lúc này, sắc mặt của đám người Ô Tiền Đồng đã đen như than nhưng bọn họ vẫn không dám biểu lộ ra vẻ bức bối trước mặt ông cố được bởi vì chủ ý này do chính bọn họ nghĩ ra và cũng được mọi người nhất trí gật đầu. Hiện tại, bọn họ hỏi hấn còn kịp không?

Dĩ nhiên là không thể rồi.

Sau khi phân phó đám người Ô Tiền Cảnh phải nhanh chóng đi lấy tài liệu cho cha con Ô Nhược, Ô Bắc Phương dặn dò thêm một số chuyện rồi cho bọn họ ai về nhà nấy

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Người Là Đồ Ngốc À?

Edit: Liêu; Beta: Leslie

Vừa ra khỏi Bắc Cẩm Viện, đám người Ô Tiền Cảnh mặc kệ cha con Ô Tiền Thanh vẫn đang đi cùng bọn họ mà sầm mặt nhanh chân rời khỏi. Sau khi đi qua hai con hẻm cách xa hai người bọn họ, đám người kia mới đi chậm lại.

Ô Tiền Đồng tức giận nắm lên tường: "Mẹ nó, rõ ràng chúng ta muốn “mượn” tài liệu của bọn chúng mới nghĩ ra chủ ý này, không ngờ lại bị bọn chúng giành trước, đúng là tự bẽ mặt đập chân mình mà"

Lẽ dĩ nhiên, bọn họ có thể bắt chước theo Ô Nhược là sử dụng tài liệu sẵn có để luyện chế pháp khí. Thế nhưng, cái bọn họ thiếu lại là nguyên liệu dùng để dung hợp với tài liệu của Ô Nhược mà trước đây bọn họ đã lấy trộm. Cuối cùng, khi thấy bọn họ không thể chế tạo pháp khí như đã nói, Ô Bắc Phương chắc chắn sẽ biết bọn họ vi phạm lý do để không cho Ô Nhược mượn tài liệu đồng thời cũng sẽ vô cùng tức giận và trách phạt bọn họ.

Ô Tiền Bàn sầm mặt lạnh giọng nói: "Đại ca, huynh nói có phải vì chúng ta không trả pháp khí cho Tam ca nên hấn mới cố ý dùng việc mượn tài liệu để uy hiếp chúng ta trả pháp khí lại cho hấn không?"

Ô Tiền Cảnh nheo mắt: "Chắc là không phải đâu. Trước khi đi gặp tổ phụ, hấn cũng không biết chúng ta sẽ đưa ra chủ ý mượn tài liệu. Hơn nữa, con người Tiền Thanh trước giờ như thế nào chúng ta còn không rõ hay sao? Nếu hấn thật sự có ý muốn đòi lại pháp khí thì lúc này đã nói ra trước mặt ông

nội rồi. Tiền Thanh cũng vì nề tình huynh đệ chúng ta nên mới không nói ra"

Ô Tiền Ly đề lừa giận phùng phùng: "Mọi người nói xem chúng ta có nên trả pháp khí lại cho hấn không? Bởi vì làm như thế thì bọn họ sẽ không cần phải mượn tài liệu của chúng ta nữa mà ngược lại chúng ta còn có thể mượn tài liệu của bọn họ nữa"

"Nhị ca, huynh là đồ ngốc à?" Ô Tiền Bân lườm hấn một cái "Với tình huống như bây giờ, dù có trả lại pháp khí cho Tam ca đi nữa thì cuối cùng chúng ta vẫn phải cho hấn mượn tài liệu bởi vì chúng ta đã đồng ý cho bọn họ mượn tài liệu ngay trước mặt ông nội rồi. Hiện giờ, nếu lại còn trả pháp khí cho hấn nữa thì không phải là chúng ta sẽ mất cả chì lẫn chài sao?"

Ô Tiền Đồng sôi gan: "Vậy không lẽ chúng ta phải thực sự cho bọn họ mượn tài liệu sao?"

Mọi người đều mang vẻ mặt ta nhìn người người nhìn ta và vẫn không chịu cho Ô Tiền Thanh mượn tài liệu.

Ô Tiền Bân mím môi: "Trước mắt, chúng ta chỉ có thể giao tài liệu ra rồi từ từ ta sẽ nghĩ cách đòi lại cả vốn lẫn lời. Các huynh thấy có được không?"

Ô Tiền Đồng và Ô Tiền Ly đều nhìn sang Ô Tiền Cạnh: "Đại ca, huynh thấy thế nào?"

Ô Tiền Cạnh thì lại nhìn sang Ô Huyền Nhiên không hề lên tiếng: "Cha, vì sao từ nãy đến giờ người lại không lên tiếng?"

Ô Huyền Nhiên nheo mắt: "Ta cảm thấy ngày hôm nay Ô Nhưộc rất khác ngày thường"

Trước đây, Ô Nhưộc là một kẻ rất nhát gan. Mỗi lần gặp mặt, y đều nói năng lắp bắp, giọng nói cũng rất nhỏ. Khi mọi người tụ họp, Ô Nhưộc thường chỉ tự ti rúc vào một trong góc không người, cố gắng không thu hút sự chú ý của người khác. Thế nhưng, ngày hôm nay, mặc dù Ô Nhưộc vẫn béo như trước nhưng y đã không còn sợ hãi rụt rè nấp sau lưng người khác nữa mà to gan dám cãi lời thúc bá của y. Việc này làm cho Ô Huyền Nhiên không nhận được mà chú ý đến y thêm một chút.

Ô Tiền Bân nhú mày: "Nghe cha nói con cũng cảm thấy tiểu tử đó hôm nay thật sự rất khác thường"

Ô Tiền Đồng cười giễu: "Có gì mà khác chứ? Nỡ vẫn chỉ là tên béo khiến người ta chán ghét thôi"

Ô Tiền Bân nói: "Huynh không phát hiện ra trước đó nó không bao giờ dám nói nhiều trước mặt nhiều người như thế à? Đã vậy, lúc này nó còn nói năng rất lưu loát, lý do đầy đủ, tính tình cũng không còn nhu nhược như trước nữa"

Ô Tiền Đồng không nghĩ vậy: "Ta lại thấy sờ dĩ nó làm như vậy là vì bị người ta bắt nạt quá nên túng quá hóa liều thôi. Hiện giờ, bản thân nó cũng không thể không đứng ra tranh giành vài pháp khí giữ mạng cho bản thân. Nếu không thì nó có chết ở Hắc phủ cũng chẳng ai biết được nguyên nhân đâu"

Bởi vì không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao hôm nay Ô Nhưộc lại không giống ngày xưa nên những người khác cũng chỉ có thể tán đồng lời của Ô Tiền Đồng nói.

Ô Huyền Nhiên nói: "Các con về soạn tài liệu đem đến Thư Thanh viện đi. Hiện giờ, ta đang chờ xem bọn chúng sẽ dùng tài liệu của các con làm pháp khí gì"

Chế tạo pháp khí không phải chỉ cần một loại tài liệu là có thể làm được, cũng không phải tất cả tài liệu đều có thể dung hợp lại với nhau. Vì vậy, hấn rất nóng lòng muốn biết Ô Nhưộc sẽ làm cách nào để dung hòa tài liệu của y với tài liệu bọn họ cho mượn.

Ô Tiền Cạnh nhanh chóng hiểu ra hàm ý trong lời cha mình, ánh mắt hấn khẽ lay động: "Ý cha là nếu bọn họ không có tài liệu dung hợp với tài liệu của chúng ta thì chúng ta sẽ có có ngăn bọn họ tiếp tục luyện chế pháp khí? Và sau đó chúng con sẽ có thể "mượn" tài liệu còn lại của bọn chúng về phải không?"

Ô Huyền Nhiên gật đầu.

Ba huynh đệ còn lại nghe vậy liền cười vui vẻ, vẻ mặt của bọn họ hiện giờ chính là sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lợi Ích

Ô Tiền Thanh dĩ nhiên không biết toan tính của đám người Ô Tiền Cạnh nhưng giờ phút này, điều ông lo lắng lại chính là chuyện đó: "Tiểu Nhưộc, con nói muốn dùng tài liệu của bọn họ để luyện chế pháp khí. Thế nhưng, chúng ta lại không có tài liệu để dung hợp với những tài liệu kia. vậy chúng ta phải luyện chế như thế nào đây?"

Ô Nhưộc đề ý thấy cha và đại ca mình ban đầu rất vui mừng khi có được tài liệu luyện chế pháp khí, nhưng rồi hai người lại trở nên lo lắng cũng vì việc

này. Pháp khí được hợp thành từ rất nhiều tài liệu và nguyên liệu. Hơn nữa, thuộc tính của mỗi loại tài liệu thuộc tính đều phải tương đồng với nhau hoặc ít nhất cũng phải khả năng dung hợp cùng nhau mới có thể luyện chế thành công. Nếu sau khi có được nguyên liệu thích hợp mà lại không có tài liệu dung hợp thì rất có khả năng gia đình y sẽ bị người ta nói bọn họ lừa lấy tài liệu. Hậu quả của việc này vô cùng nghiêm trọng.

Ô Nhực an ủi Ô Tiền Thanh: "Cha, người yên tâm. Một khi con đã nói như vậy thì có nghĩa là con hoàn toàn chắc chắn mình có thể làm được"

Nói như thế nào thì Ô Nhực cũng là người trùng sinh. Vì vậy, chỉ cần dựa theo phương pháp mà đám người Ô Tiền Cảnh ở đời trước chế tạo ra pháp khí là được rồi. Huống hồ, những tài liệu mà Hắc Tuyên Dực đưa đến cũng không phải là vật tầm thường. Những tài liệu này hoàn toàn có thể dung hợp được với hầu hết những tài liệu mà đám người kia đang giữ. Do đó, Ô Nhực hoàn toàn không hề lo lắng về vấn đề này.

Thấy con trai hoàn toàn nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay, trong lòng Ô Tiền Thanh lại một lần nữa đánh giá con trai nhỏ của mình.

Lúc ở đại sảnh Bắc Cẩm Viện, Ô Tiền Thanh vẫn luôn chú ý xem con trai mình tìm lý do nào để thuyết phục ông nội và mượn được tài liệu của đám người Ô Tiền Cảnh nên dĩ nhiên là ông nhận ra được sự biến đổi của con trai nhỏ. Ông cảm thấy được từ sau khi thành thân, Ô Nhực thay đổi rất nhiều. Con trai nhỏ của ông không còn thích theo chân bọn họ làm nũng giống như trước, cũng không còn tự ti và sợ phiền phức nữa. Chuyển biến của Ô Nhực như vậy dĩ nhiên là vô cùng tốt. Điều này nói rõ con trai ông đã trưởng thành, đã có suy nghĩ và chủ kiến của riêng mình. Sau này, người làm cha như ông sẽ không cần phải lo lắng mỗi ngày chuyện y bị người ta bắt nạt nữa.

"Tốt lắm, vậy chuyện luyện chế pháp khí sẽ giao cho con làm có được không?" Ô Tiền Thanh làm như vậy cũng là muốn kiểm tra năng lực của con trai ông một chút. Dù sao đi nữa thì hiện giờ Ô Nhực cũng là chủ mẫu hắc phủ, cũng nên học tập việc quản lý gia sự rồi.

Ô Nhực dương môi cười với Ô Tiền Thanh: "Không có gì đâu cha, chỉ cần bình tĩnh một chút thì con có thể giải quyết mọi việc ổn thỏa rồi"

Về mặt Ô Tiền Thanh tràn ngập vui mừng. Liếc mắt nhìn nhóm người Thi Nguyên, ông hạ giọng hỏi Ô Nhực: "Vừa rồi, ở đại sảnh, chuyện con nói có người bắt nạt là thật à?"

"Là thật" Ô Nhực không hề giấu diếm mà kể lại cho cha mình nghe chuyện Ô Đại Ô Tiểu lên tráo đổi đồ ăn của mình.

Sau khi nghe xong, khuôn mặt điềm đạm của Ô Tiền Thanh lộ ra vẻ tức giận: "QUả là hai kẻ vong ân phụ nghĩa này. Không ngờ con đối xử với bọn chúng tốt như vậy mà chúng lại làm thế để báo ơn. Tiểu Nhực, con nhất định không được gọi bọn chúng trở lại hầu hạ nữa"

Ô Nhực hiển nhiên đã chuẩn bị cách thức để trừng trị bọn chúng từ lâu nên cũng không đáp lại lời của Ô Tiền Thanh mà lại chuyển đề tài: "Cha, ngài nghĩ thế nào về chuyện hôm nay?"

Trong nháy mắt, Ô Tiền Thanh nghiêm mặt lại, ánh mắt nhìn về phía xa.

Từ khi ông thử thăm dò đám người Ô Tiền Cảnh về việc hoàn trả pháp khí, thái độ của bọn họ đối với ông biến hóa vô cùng rõ rệt, không hề tươi cười giống như trước nữa, giọng điệu của bọn họ cũng không còn ôn hoà như xưa. Điều này làm cho Ô Tiền Thanh cảm giác được đám người kia gạt bỏ hoàn toàn gia đình ông một cách rõ ràng. Mấy ngày nay, mỗi tối ông thường suy nghĩ rằng liệu có phải vì tu vi của ông bị hủy mà đám người kia lại coi ông là gánh nặng nên mới thay đổi thái độ như thế không? Có điều, sự thay đổi này quá nhanh nên rõ ràng không phải là vì nguyên nhân này. Vì vậy, Ô Tiền Thanh đoán rằng đám người kia thật ra đã không thích cả nhà ông từ lâu lắm rồi, và tất cả những hòa thuận trước kia đều là giả.

Ô Tiền Thanh đột nhiên có cảm giác không thể chấp nhận được chuyện này. Kể từ lúc Ô Bắc Phương vô tình lộ ra ý định muốn bồi dưỡng ông làm tộc trưởng, thái độ của Ô Huyền Nhiên đối với ông lạnh nhạt thấy rõ, cứ như là ông đoạt vị trí của cha mình, đồng thời, cách đối xử của ông ta cũng vô cùng thờ ơ.

Chứng kiến bộ dạng này của Ô Huyền Nhiên, trong lòng Ô Tiền Thanh khó chịu nói không nên lời. Cho đến tận bây giờ, ông chưa hề muốn đoạt vị trí gia chủ của cha mình, ông càng không hiểm lộ gì vị trí này. Vậy mà không ngờ, cha ông vì vị trí này mà xem con trai mình là kẻ thù. Thật sự là chuyện vô cùng buồn cười. Hơn nữa, ông còn tưởng bốn người huynh đệ kia của ông sẽ không đối xử với mình giống như Ô Huyền Nhiên. Có điều, sự thật vô cùng tàn khốc như vậy đây.

Nghĩ lại chuyện đám người Ô Tiền Cảnh trăm phương nghìn kế muốn "mượn" tài liệu luyện chế và pháp khí phòng thân của mình, trong lòng Ô Tiền Thanh trở nên nguội lạnh. Ông xem bọn họ là người nhà nhưng bọn họ đề phòng ông như kẻ địch.

Tuy rằng Ô Nhực không thể nhìn thấy biến hóa cảm xúc trên gương mặt của Ô Tiền Thanh nhưng mà, cha con liên tâm, y có thể cảm giác được cha rất đau lòng vì đã nhìn thấu bộ mặt thật của đám người đại bá kia. Y nâng tay vỗ vỗ bả vai an ủi cha mình.

Ô Tiền Thanh hoàn hồn và nhìn thấy ánh mắt tràn đầy quan tâm của con trai. Tâm tình ông bỗng cảm thấy dễ chịu và mỉm cười: "Sự việc sáng nay đã làm cho ta nhận ra được một số chuyện. Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa"

Sau này, ông chỉ cần chăm sóc vợ con mình cho tốt là được rồi. Còn về phần cha và đám người đại ca bên đó, Ô Tiền Thanh xem như không để ý nữa. Những món pháp khí ông đã cho mượn nà, coi như phần lễ vật sau cùng của ông với bọn họ đi.

Trở lại Thư Thanh Viện, cha con Ô Nhực thấy đám người Ô Tiền Cảnh đã sai người đưa tài liệu sang.

Ô Tiền Thanh giao hết tài liệu đã nhận cho Ô Nhực sắp xếp. Đồng thời, ông cũng mở kho phòng và lấy tài liệu luyện chế pháp khí trong sảnh lễ và lễ vật mà Hắc Tuyên Dực đã mang đến đưa hết cho con trai mình.

Đang hỗ trợ tìm tài liệu, Thi Hựu đột nhiên đi đến hỏi Ô Nhựt: "Phu nhân, những đồ vật này đều là sinh lễ mà chủ tử đã mang đến sao?"

Ô Nhựt quay đầu nhìn hân: "Đúng vậy, có vấn đề sao?"

Vốn dĩ Ô Tiền Thanh muốn đưa toàn bộ sinh lễ này đến Hắc gia cùng với Ô Nhựt khi Hắc gia đến đón dâu nhưng khi đó Ô Nhựt chưa cần dùng đến nên toàn bộ đồ vật vẫn còn nguyên ở Thư Thanh Viện.

Thi Hựu cầm một cái hộp ngọc sức đến trước mặt Ô Nhựt: "Danh sách sinh lễ mà chủ tử mang đến không có bộ bạch ngọc sức này"

Ô Nhựt nhíu mày: "Người khẳng định?"

Danh sách sinh lễ y đưa cho Thi Hựu chính là bản sao của danh sách mà Hắc Tín đã đưa cho y.

"Nô tài vô cùng khẳng định. Mấy ngày nay, nô tài đã xem qua danh sách rất nhiều lần nên nhớ rất rõ, ngọc sức này chắc chắn không phải sinh lễ của chủ tử"

Ô Nhựt nheo mắt lại. Nói như vậy, sinh lễ của y không chỉ bị người ta lấy đi mà còn bị tráo đổi một phần trong đó. Nếu Ô Nhựt không có đoán lầm thì lúc ấy người lên trộm sinh lễ của y hẳn là muốn tráo đổi tất cả và thay bằng đồ giả. Có điều, hẳn lại không thể đổi toàn bộ trong một thời gian ngắn nên hiện giờ, sinh lễ của Hắc Tuyên Dục chỉ bị thiếu đi một phần.

Y hạ giọng hỏi: "Thi Hựu, chuyện điều tra sinh lễ mà ta giao cho ngươi có manh mối gì không?"

"Bẩm phu nhân, trước mắt, nô tài chỉ tra được một phần nhỏ"

"Ở chỗ của ai?"

"Bẩm phu nhân, ở chỗ của ông nội và thúc bá của người, còn có....." Thi Hựu dừng một chút: "Còn có, bọn họ đưa một phần nhỏ cho ông cố của người"

Ô Nhựt cười lạnh, y không hề ngạc nhiên khi biết chuyện Ô Bắc Phương cũng giữ sinh lễ của mình. Nếu ông ta không cảm thì những người khác nào dám xuống tay.

Đời trước, Ô Nhựt cảm thấy Ô Bắc Phương thật sự là một kẻ đạo đức giả. Lão ta nói rằng trở về phòng đổi áo bào nhưng thật ra là về phòng thủ tiêu lễ vật. Nếu người đến thỉnh an mang lễ vật mà lão ta thích hoặc là tài liệu mà lão cần thì Ô Bắc Phương mới có thể ra mặt giúp đỡ bọn họ. Ngược lại, làm sao lão ta có thể dễ dàng để cho bọn họ dùng tài liệu trong kho phòng chứ.

"Ngoài ra, còn một phần sinh lễ không điều tra được chỗ cất giữ, có thể là bị đưa đến đại viện khác"

Ô Nhựt phớt lờ nói: "Chỉ cần điều tra được người nào ở Nam Đại viện đang giữ sinh lễ là được rồi"

Thi Hựu tiếp tục kể ra một dọc những sinh lễ đang bị lấy trộm.

Càng nghe, sắc mặt Ô Nhựt càng lạnh đi: "Chắc ngươi cũng biết những sinh lễ này thuộc vào loại hiếm ở Thiên Hành Quốc chúng ta chứ? Hay nói đúng hơn là tìm khắp Thiên Hành Quốc cũng không có?"

Thi Hựu lập tức trả lời: "Thi Cốt Long Đình và U Quỷ Dịch là pháp khí đích thân chủ tử luyện chế, toàn bộ tài liệu này đều không thể tìm được ở Thiên Hành Quốc"

Ô Nhựt hí mắt: "Hiện giờ, Thi Cốt Long Đình và U Quỷ Dịch đang ở trong tay ai?"

"Bẩm phu nhân, Thi Cốt Long Đình đang ở trong tay Nhị phu nhân còn U Quỷ Dịch đang ở trong tay Ngũ phu nhân"

"Ta biết rồi" Ô Nhựt nhìn Thi Cửu: "Khi nào thì có thể đưa chương quỹ Đồ Nhạc Phường đến đây?"

"Bẩm phu nhân, đêm nay có thể đưa hân đến"

Ô Nhựt hài lòng gật đầu, xoay người tiếp tục chuẩn bị tài liệu, y đang tính toán xem sẽ nhờ ai luyện chế những pháp khí này.

Sau khi dùng cơm tối, Ô Nhựt lên xe ngựa trở về Hắc phủ. Được Hắc Tín báo lại rằng Hắc Tuyên Dục đang ở trong thư phòng, y vội vàng về phòng tắm rửa thay quần áo. Khi Ô Nhựt trở lại phòng mình thì cũng là lúc Thi Cửu vừa đưa chương quỹ của Đồ Nhạc Phường lại đây.

"Ưm ưm ưm ưm" Vu chương quỹ của Đồ nhạc phường bị Thi Cửu dùng khăn nhét vào miệng.

Ô Nhựt ngồi xuống cái ghế trước mặt hân: "Lấy khăn ra"

Thi Cửu kéo miếng khăn ra khỏi miệng Vu chương quỹ.

"Ngươi....." Ánh mắt Vu chương quỹ đảo qua thân hình mập mạp của Ô Nhựt. Ngay lập tức, hân nhận ra được người ngồi trước mặt mình là Lục

công tử của Nam Đại viện Ô gia. Cả Cao Lăng Thành cũng chỉ có mỗi mình y là có béo như vậy: "Người là Lục công tử của Nam Đại viện Ô gia?"

Ô Nhựt không phủ nhận.

Ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác, Vu chương quý giả vờ bình tĩnh hỏi: "Lục công tử, không biết vì sao người lại bắt Vu mỗ đến đây?"

Uống một hớp nước trà Thi Nguyên đưa, Ô Nhựt lạnh nhạt nói: "Ta nghe nói hai vị đường đệ của ta, cũng chính là Cửu công tử và Thập công tử của Nam Đại Viện cứ cách nửa tháng đều đến Đồ Nhạc Phường của người đánh bạc"

Vu chương quý vẫn chưa biết được nguyên nhân mình bị bắt đến đây nên hắn vẫn chưa dám mở miệng trả lời.

Thi Cửu nói: "Bẩm phu nhân, chuyện này diễn ra từ lâu rồi. Cứ cách nửa tháng, Cửu công tử và Thập công tử đều đến Đồ Nhạc Phường đánh bạc"

"Là như vậy sao?" Ô Nhựt cười lạnh: "Tốt lắm"

Y cũng không vòng vo mà nói thẳng với Vu chương quý: "Ta sai người đưa người đến đây là muốn nhờ người tìm cách làm cho bọn chúng thua bạc càng nhiều càng tốt"

Vu chương quý ngạc nhiên nhìn Ô Nhựt: "Tại sao?"

Lẽ dĩ nhiên Ô Nhựt sẽ không nói cho hắn biết nguyên nhân: "Chờ cho bọn chúng thua bạc đến nỗi không có khả năng trả, phải vay mượn chỗ các người mới thôi"

Là một kẻ vô cùng khôn khéo, Vu chương quý nhanh chóng hiểu ra được ý của Ô Nhựt: "Có phải ngài muốn bắt bọn họ cầm cố đồ vật không? Hay là muốn bắt bọn họ phải làm chuyện gì đó cho ngài?"

"Ta chỉ cần người bắt chúng phải cầm cố Thi Cốt Long Đinh và U Quỷ Định. Ngoài ra, còn có....." Ánh mắt Ô Nhựt trầm xuống: "Huyền Nha Phiến"

Huyền Nha Phiến vừa là pháp khí cũng vừa là của hồi môn Quan Đồng. Cách đây mấy tháng, món đồ này đã bị Tiểu thúc của y là Ô Tiền Đồng mượn, đến giờ vẫn chưa trả lại.

Vu chương quý hỏi: "Những món đồ này là.... .."

"Tất cả đều là pháp khí thượng đẳng. Nhớ kỹ, nhất định phải bắt bọn họ viết giấy cầm cố và đóng ấn của Ô gia. Tóm lại, người phải làm sao để bọn chúng lưu lại giấy tờ chứng minh món đồ đó cho chính chúng cầm cố. Còn những chuyện khác, người sẽ không khờ đến mức cần ta dạy cho người cách làm đúng không? Sau khi xong chuyện, người hãy mang tất cả đến đây"

Vì đang ở địa bàn của người khác nên tất nhiên là Vu chương quý sẽ không ngốc đến mức phản kháng lại đối phương. Có điều, việc đồng ý quá dễ dàng sẽ làm cho Ô Nhựt hoài nghi nên hắn vội vàng hỏi: "Sau khi hoàn thành chuyện này, ta được lợi ích gì?"

"Lợi ích?" Ô Nhựt nhìn câu khéo môi nhìn hắn: "Người lại đây!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Khẩu Phục Nhưng Tâm Không Phục

Edit: Trà Chanh; Beta: Leslie

Vu chương quý nhíu mày. Hắn trộm nghĩ rằng Lục công tử này vừa không có linh lực vừa hành động bất tiện nên tỏ vẻ coi thường và không hề sợ Ô Nhựt chút nào.

Gã do dự một lát rồi đi đến gần y.

Khi gã vừa bước đến trước mặt Ô Nhựt, thi bịch bên cạnh lập tức đè hắn lại, đá một cái vào sau đầu gối hắn. Rầm một tiếng, Vu chương quý quỵ rạp xuống trước mặt Ô Nhựt.

"Các... Các người muốn làm gì?"

Đám người Thi Cửu đè chặt gã quỵ trước mặt Ô Nhựt.

Y cắn đầu ngón tay một cái, nhỏ một giọt máu lên trán Vu chương quý. Chờ máu tươi dần thấm vào da của tên kia, y từ tốn nói: "Có thể trở thành kẻ nô của ta chính là phúc phận của người"

“Ngươi...” Vu chương quỹ phần nộ nhìn chăm chăm Ô Nhựt. Tuy hắn không biết khế ước kia là gì nhưng hắn lại hiểu rõ chuyện này có nghĩa là hắn phải làm người hầu. Thân là chương quỹ của Đồ Nhạc phường, tuy không có thể lực lớn và địa vị cao như Ô gia nhưng dù gì ở Cao Lăng thành này thì gã cũng là một nhân vật có chút danh tiếng. Như vậy làm sao mà gã có thể chịu làm người hầu cho kẻ khác chứ?

Cho dù làm người hầu đi nữa thì hắn cũng phải làm cho một người có thân phận, năng lực và địa vị như gia chủ Ô Bắc Phương của Ô gia chứ không phải cái tên rác rưởi trước mặt này.

Thế nhưng, trong lòng Vu chương quỹ vừa có ý nghĩ phản kháng thì ngay lập tức, toàn thân hắn như bị lửa nóng thiêu đốt, đau đến toàn thân run rẩy lăn lộn trên mặt đất kêu gào: “Lục công tử, ta tình nguyện làm người hầu cho ngài. Xin ngài tha cho ta. Cầu xin ngài tha cho ta!”

Ô Nhựt cười lạnh: “Khẩu phục nhưng tâm không phục. Làm sao ta có thể tha cho ngươi được?”

Nghe vậy, Vu chương quỹ chợt nhớ đến chuyện người Ô gia có thể thao túng linh thể, có nghĩ là chỉ cần ký khế ước với bọn họ thì làm cho kẻ nô ngoan ngoan nghe theo sai bảo của họ. Nếu kẻ nô có ý đồ bất chính thì khế ước sẽ lập tức có tác dụng, đó là trừng phạt linh thể. Nói như vậy, không lẽ khế ước người hầu cũng giống như khế ước linh thể sao?

Nhưng mà, không phải là người Ô gia chỉ có thể ký khế ước với yêu, ma, quỷ, quái sao? Còn nữa, không phải Ô Nhựt là người không có linh lực sao? Tại sao lại có thể ký khế ước với hắn được?

Vu chương quỹ bị đau đến không thể suy nghĩ thêm được bất cứ điều gì nữa. Khi hắn thử không phản kháng Ô Nhựt thì thân thể dần dần bớt đau đớn.

Nhìn Vu chương quỹ nằm lăn lộn trên mặt đất, Ô Nhựt vui vẻ cong khóe miệng: “Xem ra Vu chương quỹ sẽ giúp ta giải quyết tốt việc này. Vậy ta cũng không cần thiết phải nói nhiều nữa. Thi Cửu, đưa hắn trở về!”

“Vâng” Sức mạnh của Thi Cửu vô cùng lớn, chỉ cần dùng một tay hắn có thể nhấc bổng Vu chương quỹ lên. Khi hắn vừa định quay người thì phát hiện Hắc Tuyên Dực đang đứng ngoài cửa và nhìn bọn họ. Thi Cửu lập tức hành lễ: “Thi Cửu tham kiến chủ nhân”

Thấy Hắc Tuyên Dực ở cửa, Ô Nhựt nhíu nhíu mi tâm. Y không biết phu quân mình đã đứng đó từ lúc nào rồi, liệu hắn có cảm thấy những việc y làm lúc này không? Nghĩ tới đây, Ô Nhựt không màng để ý nữa. Trong lòng y tự giễu rằng Hắc Tuyên Dực có thấy thì đã sao chứ, hà cớ gì mình phải để ý đến tâm trạng của hắn chứ?

Ô Nhựt lên tiếng hỏi: “Công việc của huynh xong rồi à?”

“Ừm” Hắc Tuyên Dực ngồi xuống ghé bên cạnh Ô Nhựt.

Ô Nhựt lại hỏi tiếp: “Cha của ta có cho một ít điểm tâm. Huynh có muốn ném thử không?”

Thi Nguyên đặt bát đĩa đã chuẩn bị sẵn lên bàn. Sau đó, hắn lại mở hộp đựng nhiều tầng đã được giữ ấm bằng linh lực ra và bưng sáu đĩa điểm tâm ra bày trước mặt Hắc Tuyên Dực.

Hắc Tuyên Dực nhìn ngắm những đĩa điểm tâm tinh xảo kia. Sau đó, hắn gấp một miếng bánh ngọt khoai sọ đưa lên miệng cắn một cái.

Ô Nhựt khần trương quan sát ánh mắt lãnh đạm của hắn: “Sao rồi? Có ngon không?”

“Ừm” Hắc Tuyên Dực nuốt xuống rồi tiếp tục cắn thêm một miếng nữa.

Ô Nhựt nhồm miệng cười: “Huynh thích là được rồi. Cơ mà cũng đừng ăn mỗi món đó, ăn thử món khác xem có ngon không” Y liếc Thi Nguyên một cái.

Thi Nguyên lập tức gấp một miếng điểm tâm đặt vào bát của Hắc Tuyên Dực.

“...” Nhìn khuôn mặt trắng mịn tròn tròn của Ô Nhựt cùng với hàng mi dài đang chớp chớp, Hắc Tuyên Dực có cảm giác như phu nhân nhà mình đang muốn dỗ dành mình vui?

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vô Sự Hiến Ân Cần

Edit: Trà Chanh; Beta: Leslie

Thấy Hắc Tuyên Dực liên tục ăn điểm tâm, Ô Nhựt liền ngăn lại: “Sắp đến giờ ngủ rồi, huynh ăn quá nhiều sẽ mau ngán, ăn mỗi loại một miếng là được

rồi, phần còn lại để ngày mai hãy ăn”

Ném mỗi đĩa ném một miếng xong, Hắc Tuyên Dực bỏ đĩa xuống rồi nghỉ trong chốc lát. Ô Nhưộc lại sai đám người Thi Nguyên, Thi Diệc xoa bóp cho Hắc Tuyên Dực, làm cho hắn cảm thấy thư giãn.

Khi đi ngủ, Thi Nguyên cởi bỏ áo ngoài cho Ô Nhưộc xong liền lập tức lui ra ngoài.

Ô Nhưộc không nằm xuống ngay mà quay lại nói với Hắc Tuyên Dực vừa bước vào nội gian: “Đề ta giúp huynh cởi y phục”

Hắc Tuyên Dực không chút cảm xúc nhìn cái bụng tròn tròn của y đựng đựng vào bụng của mình. Ánh mắt hắn lướt qua cánh tay mập mập ngồ ngu đang cố duỗi ra để cởi quần áo của mình, khóe miệng Hắc Tuyên Dực khẽ cong.

Khi cởi đến áo trong của hắn, Ô Nhưộc thở ra một hơi: “Ta quá béo nên không ngồi nổi. Huynh tự cởi quần ra đi”

Nói xong, y leo lên nằm vào phía trong giường.

Hắc Tuyên Dực từ tốn cởi quần ra nằm xuống. Sau đó, hắn xoay người nhìn Ô Nhưộc: “Em nói đi”

Vô sự hiền ân cần, nhất định là phu nhân của hắn có việc muốn nhờ vả rồi.

Hai mắt Ô Nhưộc sáng lên như chỉ chờ hắn nói ra câu này thôi là sẽ buông lời ngay.

Y nhào người qua nhìn Hắc Tuyên Dực: “Ta nghe nói huynh biết luyện chế pháp khí có phải không?”

Đời trước, Ô Nhưộc hoàn toàn không biết Hắc Tuyên Dực biết luyện chế pháp khí.

“Ừm” Đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước phu nhân của mình chê mình ít nói, Hắc Tuyên Dực lại nói thêm một câu: “Em muốn làm pháp khí à?”

“Đúng thế” Ô Nhưộc mừng rỡ hỏi: “Huynh có thời gian giúp ta không?”

“Có, em muốn làm bao nhiêu cái?”

Ô Nhưộc đẩy mắt hơi lóe lên tia ái ngại: “Nhiều lắm”

Hắc Tuyên Dực im lặng đợi câu tiếp theo của y.

“Ta muốn dùng tất cả vật liệu trong kho đồ sinh lễ lúc trước để luyện chế pháp khí” Ô Nhưộc xoay người nằm ngang lại: “Vị như vậy sẽ tránh được chuyện đám người Ô gia kia dòm ngó đến đồ mà huynh đã mang qua”

Ngoài ra, còn một đồng được liệu quý báu này nữa. Ô Nhưộc muốn nhờ Nỗ Mộc luyện chế hết thành đan dược.

Hắc Tuyên Dực nhíu mi tâm. Vật liệu mà hắn tặng rất nhiều, nếu chỉ một mình hắn làm thì ít nhất phải đến sau năm mới xong được.

Thấy hắn không lên tiếng, Ô Nhưộc liền hỏi: “Có phải quá nhiều không? Nếu như một mình huynh không làm được thì để ta tìm một vị đại sư pháp khí đến hỗ trợ huynh”

Hắc Tuyên Dực nói: “Phải đến sau năm mới mới có thể luyện xong hết đồng vật liệu này”

“Còn 2 tháng nữa mới đến lúc đại ca ra ngoài rèn luyện, chỉ cần làm xong trước lúc đó là được”

Hắc Tuyên Dực không nói gì thêm, hắn vươn tay đặt lên bụng Ô Nhưộc xoa xoa mấy cái và truyền linh lực truyền cho phu nhân mình.

“Cảm ơn” Ô Nhưộc ngập ngừng nói cảm ơn. Y ho nhẹ một tiếng: “Ta nghe người Ô gia nói Tây Sách Hí viên đã biến thành phế tích, tất cả là do huynh làm sao?”

“Ừm” Hắc Tuyên Dực vỗ vỗ cái bụng co giãn của Ô Nhưộc.

Không thèm để ý hành động của hắn, Ô Nhưộc khen một câu: “Làm tốt lắm, lần sau, nếu bọn chúng còn dám bịa chuyện của chúng ta thành hí khúc thì huynh cứ tiếp tục hủy hí viên của bọn chúng”

Ai bảo đám người đó dám tự tiện bịa chuyện của bọn họ, đã vậy còn biên soạn thành cổ sự cho mọi người giải trí chứ. Điều đáng nói ở đây chính là nội dung hí khúc cực kỳ bất hợp lý, toàn bộ nội dung đều là bôi nhọ danh dự của y và Hắc Tuyên Dực. Có điều, chuyện làm hắn vui nhất chính là sau khi Tây Sách Hí Viên bị san thành phế tích thì Nam Đại Viện phải chi ra một lượng bạc vô cùng lớn để trùng tu lại nơi đó. Đám người Đại bá của y sẽ vì chuyện tiền nong này mà đau lòng tới mức ngủ không được. Tiếc là loại chuyện này không thể làm thường xuyên, nếu không cha y là Tam gia của Nam Đại Viện cũng sẽ gặp xui xẻo mất.

Hắc Tuyên Dực thu tay về rồi nhắm mắt ngủ. Lúc này, Ô Nhưộc lại nghiêng người sang nhìn hắn.

Khuôn mặt Hắc Tuyên Dực hiện lên rõ ràng dưới ánh nến, vầy đen trên mặt hắc lúc này trông vô cùng đáng sợ. Không hiểu sao Ô Nhực lại muốn chạm vào khuôn mặt này.

Ô Nhực nhìn chăm chăm khuôn mặt Hắc Tuyên Dực hồi lâu. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào y lại vươn tay chạm nhẹ lớp vẩy trên mặt phu quân mình, lớp vẩy cứng rắn làm cho Ô Nhực cảm thấy không thoải mái chút nào.

Đột nhiên Hắc Tuyên Dực mở mắt. Ô Nhực giật mình rút tay về, xoay người đưa lưng về phía hắc.

Hắc Tuyên Dực: "..."

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Không Ngờ Huynh Lợi Hại Đến Vầy

Ô Nhực xoay lưng qua, nội tâm xoắn thành cái bánh chèo. Y cảm thấy lúc này mình thật sự điên rồi nên mới chạm vào mặt của Hắc Tuyên Dực rồi lại không biết liệu hắc có giận mình hay không.

Chờ nửa nén nhang mà vẫn không thấy Hắc Tuyên Dực khôi phục vấn đề, trong lòng Ô Nhực len lén thở phào nhẹ nhõm. Thực ra, điều khiến hắc hiểu kỳ là tại sao Hắc Tuyên Dực lại phải đeo lớp da giả đó. Là bởi vì sợ kẻ thù nhận ra hắc hay là không muốn để người khác phát hiện ra thân phận thật sự của hắc? Hay là do khuôn mặt quá đẹp không muốn để người khác nhìn chăm chăm nên mới mang da giả? Dù sao mọi việc cũng đều có nguyên nhân của nó.

Nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không ra kết quả, Ô Nhực nuốn bực ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, vừa tới giờ Mão, Hắc Tuyên Dực đã thức dậy mặc quần áo.

Ô Nhực vẫn chưa tỉnh mộng mơ mơ hồ hồ cảm thấy người bên cạnh thức dậy rồi giường liền mơ màng hỏi: "Giờ là giờ gì rồi?"

"Giờ Mão" Hắc Tuyên Dực vừa mặc quần áo vừa trả lời.

Ô Nhực lại chớp mắt thêm một lúc nữa. Chờ người ra khỏi phòng, lúc này y mới gọi Thi Nguyên tiến vào hầu hạ mình rửa mặt và thay y phục. Sau đó, y đến tiền viện dùng điểm tâm cùng Hắc Tuyên Dực.

Vừa bước ra cửa, Ô Nhực liền thấy Nỗ Mộc vận quần áo độc đáo hoa lệ của Vu tộc đang ngồi trước bàn ăn, quần áo trên người hắc có đồ án phức tạp tinh xảo, trên đầu còn đội một chiếc mũ bạc lớn khắc hình thú, trên mặt còn hóa trang nhẹ nhàng. Bộ dáng như đang chuẩn bị dự đại lễ long trọng của Nỗ Mộc làm cho Ô Nhực nhìn đến sững sờ.

"Sư phụ, người mặc đồ này để làm gì?"

Nỗ Mộc cười nói: "Ngày kia là đông chí, tập tục của Vu tộc bọn ta không giống với tập tục bá tử của người Cao Lăng thành các ngươi. Vì không để bá tử trùng ngày với nhau nên ta định tiến hành sớm hai ngày"

Ô Nhực hỏi: "Vậy người định lập tế đàn ở đâu?"

"Cách đây mấy ngày, ta đã bố trí tế đàn ở Đại viện, chờ lát nữa các ngươi có thể đến xem ta bá tử. Cũng không còn sớm nữa, Hắc Tín, bưng điểm tâm sáng nay ta mới làm lên đây"

Nỗ Mộc phân phó Hắc Tín một tiếng.

Hắc Tín mang về một kì quái ra khỏi Đại Viện. Không lâu sau đó, hắc và hai thi bộc bưng hộp đựng thức ăn vào và bày từng đĩa thức ăn trong hộp ra.

Trông thấy đủ loại sâu nằm trên đĩa, Ô Nhực trợn mắt lên: "Những con sâu này là điểm tâm?"

Nhìn đám sâu co rúm trên đĩa, đuôi mắt Hắc Tuyên Dực giật giật mấy cái.

Nỗ Mộc giải thích: "Mỗi đợt lễ đông chí, tộc nhân chúng ta đều ăn món này"

Ô Nhực: "..."

Y có thể không ăn không?

Dường như nghe được tiếng lòng của hắc, Nỗ Mộc liền đáp: "Tiểu Nhực, trong người con đang có cỏ trùng nên không ăn cái này được"

Ô Nhực liền biểu lộ nụ cười trên sự đau khổ của người khác: “Vậy sao? Tiếc quá. Tuyên Dực, huynh phải thay ta ăn nhiều một chút nha”

“...” Hắc Tuyên Dực không nhìn ra trên mặt phu nhân mình có điểm nào thể hiện sự tiếc nuối cả.

“Những con sâu này đều là đồ bỏ. Tuyên Dực, huynh gầy quá rồi, eo huynh còn không bằng một eo của ta. Cho nên huynh mới là người cần bồi bổ nhiều nhất” Ô Nhực cầm và múc một bát canh cho Hắc Tuyên Dực: “Huynh cứ từ từ mà ăn. Nếu ăn không hết thì bữa tối lại ăn tiếp”

Lặng lẽ liếc nhìn thất lung của Ô Nhực, Hắc Tín thầm nói trong lòng: “Nếu eo của chủ nhân to bằng một nửa của ngài thì cái gì mới được gọi là mập đây?”

Hắc Tuyên Dực: “...”

Nỗ Mộc gật đầu: “Đừng chỉ nhìn bề ngoài của những món ăn này, thực ra mùi vị của nó cũng không tệ đâu. Hắc tiểu tử, ngươi ném thử đi, mùi vị đảm bảo khiến ngươi thỏa mãn”

Hắc Tuyên Dực nhìn đám sâu còn đang động đậy. Dù cho mùi vị của nó có ngon đi chăng nữa thì cũng không có cách nào bỏ vào miệng nổi. Bị hai đôi mắt mong chờ nhìn chăm chăm, hẳn không có cách nào từ chối ý tốt của bọn họ đến nỗi lòng mảy mảy cũng vận vẹo: “Chờ bái tế xong ta sẽ ăn”

Ô Nhực nở nụ cười và gặm gặm bánh bao hạ nhân mới dâng lên.

Nỗ Mộc biết người bình thường rất khó tiếp thu loại đồ ăn này nên cũng không miễn cưỡng Hắc Tuyên Dực. Hắn dùng điểm tâm xong liền dẫn người đi đến nơi cử hành bái tế.

Mười nam nhân hóa trang y hệt Nỗ Mộc đang đứng xung quanh cây đuốc lớn trên tế đàn đã được hấn dựng sẵn từ trước. Bọn họ người vồ trống bên hông kẻ vây quanh tế đàn nhảy điệu múa cầu khẩn. Lục lạc trên người bọn họ phát ra âm thanh “linh linh” thanh thúy êm tai theo những điệu múa kia.

Nỗ Mộc đứng trên tế đàn cất lên lời chúc phúc bằng ngôn ngữ Vu tộc. Giọng nói của hắn hòa trong tiếng trống vàng vang vọng giống như vị thần xa xưa hiển linh, không khí vô cùng nghiêm trang.

Hắc Tuyên Dực và Ô Nhực đứng ở đại sảnh quan sát buổi tế lễ của nhóm người Nỗ Mộc. Y nhỏ giọng nói: “Trước đây, khi người Ô gia bái tế đầu có thần hiển linh, không biết bái tế của vu tộc sẽ như thế nào?”

Đời trước, mặc dù biết Nỗ Mộc là người Vu tộc nhưng y chưa từng thấy Nỗ Mộc làm lễ bái tế.

Hắc Tuyên Dực nhìn xung quanh rồi nói: “Sẽ có sâu bò đến đây”

“Hà?” Ô Nhực sững sờ. Y chột nhìn xung quanh và phát hiện từng đàn sâu lúc nhúc từ bốn phương tám hướng bò về phía tế đàn. Ô Nhực cảm thấy nổi hết cả da gà. Nếu không phải vì bản thân quá mập không nhảy lên được thì y đã trèo lên người Hắc Tuyên Dực từ lâu để tránh né đám sâu đang bò dưới chân mình.

Bên ngoài Hắc phủ không ngừng có tiếng hét chói tai. Đột nhiên có nhiều sâu xuất hiện như vậy đều khiến mọi người sợ hãi một phen.

Không lâu sau, người của Ô gia phụ trách giữ gìn trị an ở Cao Lăng thành cũng tìm tới dò hỏi tình huống. Sau khi biết được có người đang cử hành bái tế và thấy sâu chỉ bò tới chiếc bình lớn đã được chuẩn bị trên tế đàn, bọn họ mới không ngăn lại buổi tế lễ của nhóm người Nỗ Mộc.

Người Ô gia trước khi đi còn cảnh cáo bọn họ: “Ngày kia là ngày Ô gia tổ chức bái tế, lúc đó các người đừng nhiễu loạn như hôm nay nữa”

Nghe vậy, Ô Nhực lại nhớ đến cảnh tượng Ô gia bái tế ở kiếp trước. Trong đầu đột nhiên có suy nghĩ, y kéo kéo tay áo Hắc Tuyên Dực: “Ngày kia Ô gia cũng lập đàn bái tế, hay là chúng ta đi xem có được không?”

Hắc Tuyên Dực liếc mắt nhìn phía xa rồi lại quay đầu tặng Ô Nhực một cái liếc mắt.

Ô Nhực sốt ruột hỏi: “Sao vậy? Huynh thấy thế nào?”

Hắc Tín ho nhẹ một cái, tốt bụng nhắc nhở: “Phu nhân, lễ bái tế tổ chức trên ngọn núi cao nhất bên ngoài thành Cao Lăng”

Ý của hắn chính là thân thể của Ô Nhực căn bản không thể đi nổi lên đó. Dù cho có người đỡ y đi nữa thì trong thời tiết gió tuyết này cũng rất khó để lên núi.

Ô Nhực hiểu được ý đồ trong lời nói của Hắc Tín nhưng lại không thể không đi.

Nội tâm xoắn quýt một chút, y mặt dày sấn tới nịnh hót Hắc Tuyên Dực: “Tuyên Dực, huynh lợi hại như vậy nhất định sẽ có biện pháp dẫn ta lên núi, đúng không?”

Thấy phu nhân tin tưởng chủ nhân nhà bọn họ như vậy, Hắc Tín khẽ cười và không nói thêm gì nữa.

Được phu nhân nhà mình khen ngợi, dù Hắc Tuyên Dực không muốn cũng phải ráng làm cho được: “Ta sẽ sắp xếp ổn thỏa”

Ô Nhực vui vẻ nở nụ cười, tầm mắt lại hướng về phía nhóm người Nỗ Mộc đang cử hành bái tế, trong lòng cũng chẳng còn tâm tư xem tiếp nữa.

Y cảm thấy mình cứ dựa dẫm vào Hắc Tuyên Dực như vậy thật không ổn. Nhỡ một ngày hắn cũng đối xử với mình như Nguyễn Trì Thanh thì y phải làm sao? Tốt nhất vẫn nên nhanh chóng khôi phục linh lực mới có thể tự bảo vệ bản thân.

Sau khi bái tế xong, Nỗ Mộc mang đám sâu bọ họ bắt được đi luyện chế thành thuốc.

Sáng ngày đông chí, trời còn tờ mờ tối, Ô Nhực đã bị Hắc Tuyên Dực lôi dậy từ trong ổ chăn ấm áp, cả người y bị bao từng lớp từng lớp áo như một chiếc bánh chưng, cuối cùng Hắc Tuyên Dực còn khoác thêm một lớp áo choàng thật dày bên ngoài cho phu nhân mình rồi mới ra đại sảnh ăn điểm tâm. Sau đó, hai người cùng nhau lên xe ngựa rời khỏi thành.

Xe ngựa rời khỏi Cao Lăng Thành năm dặm liền dừng lại.

Ô Nhực nhíu lông mày: “Tại sao phải dừng lại?”

Hắc Tuyên Dực lười biếng liếc hắn một cái.

Bỗng nhiên, Ô Nhực cảm thấy xe ngựa đang bay lên, tiếp đó lại cảm thấy xe ngựa chuyển động, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều nhưng hắn vẫn hoàn toàn không nghe thấy tiếng móng ngựa.

Không lâu sau đó, Hắc Can ở bên ngoài nói: “Chủ nhân, chúng ta đến rồi”

Ô Nhực lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đến rồi? Đến đâu? Chân núi Tương Bò Tự?”

Hắc Can vén rèm lên. Ô Nhực từ xe ngựa đi ra và nhìn thấy trên cửa có một tấm bảng ghi ba chữ lớn Tương Bò Tự. Điều này chứng minh rằng bọn họ đến nơi.

Ô Nhực hiếu kỳ hỏi: “Sao chúng ta có thể đến nhanh như vậy?”

Hắc Can không hề trả lời y.

Lúc Ô Nhực đang suy tư xem Hắc Tuyên Dực đã dùng biện pháp quỷ quái gì để đưa bọn họ lên núi thì hòa thượng đón khách của Tương Bò Tự tiến tới chào hỏi: “Hoan nghênh thí chủ đến Tương Bò Tự”

Ô Nhực hỏi: “Người Ô gia tới rồi sao?”

Hòa thượng đón khách trả lời: “Nhóm thí chủ Ô gia mới đi qua giữa sườn núi thôi, chắc còn khoảng hai nén hương nữa mới có thể lên đến đỉnh núi”

Bị gió thổi lạnh buốt lỗ tai, Ô Nhực kéo kéo áo choàng: “Vậy chúng ta đi xung quanh xem một chút”

“Được” Sau khi hòa thượng đón khách rời đi, dân chúng đến xem Ô gia bái tế lần lượt kéo nhau lên núi. Ngôi chùa rộng lớn nhanh chóng chật ních người, đây là ngày Tương Bò Tự náo nhiệt nhất từ lúc đồ tuyết đến nay.

Dân chúng đầu tiên vào chùa dâng hương, sau đó lại đi ra ngoài chờ người Ô gia tới.

Không lâu sau đó, Ô Bạc Phương dẫn đầu nhóm người Ô gia ùn ùn đi lên Tương Bò Tự. Lúc này, mọi người đều dừng lại và nghênh tiếp hắn.

Thấy cha mẹ và huynh muội mình đi đằng xa, Ô Nhực và Hắc Tuyên Dực vội vàng đi qua: “Cha, nương, đại ca, tiểu Hĩ”

Ô Tiền Thanh kinh ngạc nói “Tiểu Nhực, con và Tuyên Dực cũng đến à?”

“Tuyên Dực chưa từng xem người Ô gia bái tế nên con dẫn huynh ấy đến đây”

Ô Hi hiếu kỳ hỏi “Nhị ca, làm sao ca có thể leo lên được đến đây?”

Khi leo được lên tới nơi, bản thân Ô Hi cũng đã mệt chết đi rồi, vậy thì vì sao mà Nhị ca của nàng lại có sức để leo lên được đỉnh núi này?

Ô Nhực cười cười thần bí: “Không nói cho muội biết”

“Nhị ca thật xấu quá đi”

Liếc mắt về hướng đám người Ô gia đang đi phía trước, Ô Tiền Thanh nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Nhực, con tìm được người luyện pháp khí chưa?”

Khẽ nhìn qua Hắc Tuyên Dực, Ô Nhực gật gật đầu: “Con tìm được rồi”

“Vậy on định bắt đầu luyện pháp khí vào lúc nào?”

Ô Nhực híp mắt: “Cần phải chờ một chút”

Hiện giờ, y vẫn chưa thể sử dụng những vật liệu đó.

“Ừ, con tự mình định đoạt là được rồi, ta sẽ không hỏi chuyện này nữa”

Ô Tiền Thanh lại đi cùng với phu nhân và Ô trúc, Ô Hi vào bên trong chùa, đứng vào vị trí dừng lại lúc này.

Ô Nhực được coi như là người đã già đi rồi, dù tham gia hay không cũng chẳng đáng kể nên chỉ cùng Hắc Tuyên Dực đứng một bên để xem.

Người Ô gia bái tế không cần phải nhảy múa như Vu tộc của Nỗ Mộc nhưng quá trình diễn ra lại dài đằng đẳng.

Thân là tộc trưởng, đầu tiên, Ô Bạc Phụng phải cúi chào thần linh trong chùa rồi mới bước trên tế đàn đọc một bài tế văn dài dòng. Tiếp theo đó, hán và đám con cháu Ô gia cúi chào thần linh bốn phương rồi lại tiếp tục đọc văn tế cầu phúc.

Trong lúc hán đọc tế văn, tất cả mọi người đều không hề lên tiếng. Cộng thêm đoàn người đang vây xem cũng đồng loạt im lặng nên bầu không khí trở nên vô cùng trang trọng.

Cuối cùng, Ô Bạc Phụng triệu hồi thần linh và hỏi tình huống năm nay liệu có được an khang hay không.

Đây là một phân đoạn rất quan trọng, mọi người đều nín thở chờ đợi. Người bình thường dĩ nhiên sẽ không cảm giác được sự tồn tại của thần linh mà ngay cả Ô Bạc Phụng là người triệu hồi cũng chỉ có thể mơ hồ nhận thấy thần linh xuất hiện.

Sau khi cung kính hồi, Ô Bạc Phụng cầm ba nén hương vào trong lò. Nhìn ba nén hương đỏ rực, gương mặt nghiêm túc của hán rốt cục cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Đột nhiên “bụp” một tiếng, ba nén hương bị gãy ngang cùng một lúc.

Gương mặt mọi người đều biến sắc trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Diêm Đại Hung

Edit: Trà Chanh; Beta: Leslie

Sau khi mời được thần linh, nếu ba nén nhang được Ô Bạc Phụng cầm vẫn tiếp tục cháy thì có nghĩa năm đó mưa thuận gió hòa, ngược lại, nếu ba nén nhang kia bị gãy ngang thì có nghĩa năm đó ắt có đại hung.

Hơn mười năm trước, lúc Ô Bạc Phụng mời thần linh, một tổng ba nén nhang bị gãy. Ngay tức khắc, trong năm đó, Cao Lăng và phạm vi ngàn dặm xung quanh đều gặp hạn hán, đất đai hư hại, thực vật khô héo, mùa hạ nóng hơn nhiều so với những năm trước. Sau đó, vì hơn một năm không có mưa xuống mà xuất hiện nạn châu chấu, cùng lúc đó, Quý Môn Quan lại mở, yêu ma quỷ quái tùy ý hoành hành nhân gian, dân chúng khổ không sao kể xiết.

Năm đó, chỉ có một nén nhang bị gãy thôi đã làm chết vô số dân chúng. Vậy còn năm nay thì sao? Cả ba nén nhang đồng thời bị gãy, như vậy có bao nhiêu tai họa đang chờ bọn họ?

Trong lòng mọi người đều cảm thấy bàng hoàng trong phút chốc.

Nhìn ba nén nhang bị gãy, Ô Nhực nhú mày.

Đời trước, mặc dù không đến Tương Bô Tự xem tế lễ nhưng y cũng không nghe bất kỳ ai nói về chuyện gãy ba nén nhang. Hơn nữa, một năm sau đó, người và vật ở Cao Lăng đều an ổn nên hiển nhiên là không có đại nạn nào xảy ra.

Lúc này, sắc mặt của Ô Bạc Phụng cực kỳ khó coi. Ông ta nhanh chóng mời trưởng lão am hiểu thuật bói toán nhất Ô Gia là Vinh Trưởng lão và Nhân trưởng lão cùng bói một quẻ.

Hai vị trưởng lão đi tới tế đàn và lấy pháp khí bói toán của bọn họ ra.

Mọi người căng thẳng nhìn hai người đang đứng trên đài. Không một ai lên tiếng vì họ sợ quấy rối hai vị trưởng lão thi triển pháp thuật.

Cuối cùng, sau thời gian gần hai nén nhang, hai vị trưởng lão đã bói xong.

Nhìn thấy hai vị trưởng lão sắc mặt không ổn, Ô Bạc Phương vội nhẹ giọng nói: “Trước tiên chúng ta phải trấn an bách tính, những chuyện khác khi trở về sẽ nói sau”

Vinh trưởng lão ho nhẹ một tiếng rồi nói với dân chúng đang đứng dưới đài: “Mọi người không cần căng thẳng. Vừa rồi thần linh đã trả lời rằng những tai nạn này sẽ không liên quan đến bách tính của Cao Lăng. Vì vậy, mọi người không cần sợ hãi. Tình hình năm nay cũng giống những năm trước, thái bình yên ổn”

Mặc dù dân chúng thoáng thờ phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng họ vẫn còn chút lo lắng đề phòng.

Sau khi Ô Bạc Phương tuyên bố bài tế kết thúc, mọi người đồng loạt giải tán khỏi Tượng Bò Tụ.

Không đợi được lúc về Ô gia, hai vị trưởng lão của đã kể lại chuyện quẻ bói lúc này.

Nhân trưởng lão nhanh chóng nói: “Tộc trưởng, chuyện không ổn rồi”

“Ba nén nhang đều bị gãy thì còn có chuyện gì tốt chứ?” Ô Bạc Phương tức giận than thở: “Hai người mau nói xem đã nhìn thấy chuyện gì?”

Nhân trưởng lão do dự nhìn Vinh trưởng lão: “Vinh trưởng lão, ông đã thấy được gì?”

Vinh trưởng lão nhú chặt lông mày: “Lúc này, kết quả mà ta thấy được không thể xác định có liên quan đến bách tính Cao Lăng hay không, nhưng điềm đại hung này chỉ hướng về Ô gia chúng ta”

Nhân trưởng lão than thở: “Kết quả mà ta xem được cũng ý như thế”

“Cái gì?” Bởi vì kết quả có liên quan đến Ô gia nên Ô Bạc Phương rất sốt ruột: “Hai người có thể xem ra là chuyện gì không?”

Vinh trưởng lão và Nhân trưởng lão nhìn nhau rồi cùng nhau lắc đầu: “Chỉ có thể tính ra là có liên quan đến Ô gia, còn cụ thể là như thế nào thì ta không thể biết được”

Ô Bạc Phương cấp thiết nhìn về phía Nhân trưởng lão: “Còn ông? Ông có tính ra được là chuyện gì hay không?”

Nhân trưởng lão nói: “Dù ta dùng hết tinh thần lực và tuổi thọ cũng chỉ có thể tính ra được Ô gia sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn không thể tránh khỏi, ngay cả trực hệ Ô gia ở Hoàng đô cũng khó tránh khỏi liên lụy”

Thuật bói toán chính là nhìn trước Thiên Cơ, người dùng thuật này không chỉ hao tổn linh lực mà còn cả số mệnh và tuổi thọ. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến rất ít người lựa chọn học thuật bói toán.

Ô Bạc Phương ngờ ngác: “Chẳng lẽ không có cách nào phá giải hay sao?”

Nhân trưởng lão thờ dài không lên tiếng.

Vinh trưởng lão than nhẹ một tiếng: “Nếu chỉ dựa vào năng lực của chúng ta thì sẽ không có cách nào hóa giải. Có điều, Quốc Sư đại nhân lại không như thế, pháp lực của ngài ấy vô cùng thâm hậu. Chúng ta nên báo cho ngài biết chuyện này, có lẽ Quốc sư đại nhân sẽ có cách giải quyết”

Nhắc tới Ô Thần Tử, Ô Bạc Phương an tâm hơn rất nhiều. Ông ta quét mắt nhìn đám con cháu Ô gia rồi lấy lại bình tĩnh: “Trở về Ô gia rồi bàn tiếp”

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hấn Là Thái Tử

Ô Nhược chờ nhóm người Ô gia rời khỏi Tượng Bò Tụ rồi mới quay qua hỏi Hắc Tuyên Dực bên cạnh: “Lúc này, huynh có nghe thấy ông cố nói gì với hai vị trưởng lão không?”

“Ô gia, đại hung” Hắc Tuyên Dực chỉ nói giản lược.

Đại hung? Trong lòng Ô Nhược cười lạnh, ông trời đã cho hắn cơ hội trùng sinh trở về báo thù thì làm sao Ô gia sao chỉ có thể đơn giản là hai chữ đại hung được chứ.

Y híp mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời cao: “Hiếm có được cơ hội đến Tượng Bò Tụ một chuyến, hay là chúng ta đừng về vội. Ta nhớ đằng sau Tượng Bò Tụ có một rừng mai. Vừa đúng lúc hoa đang nở rộ, chúng ta đi thưởng mai đi”

Ô Nhược không cho Hắc Tuyên Dực có cơ hội mở miệng mà trực tiếp nắm lấy tay hắn kéo đến hậu viện.

Hậu viện Tương Bô Tự, một vườn mai đỏ rực sừng sững đứng trong gió tuyết, cảnh sắc đẹp đẽ hấp dẫn một lượng lớn du khách tới thưởng thức.

Thế nhưng, ánh mắt Ô Nhưộc chưa từng dừng lại trên bất cứ bông hoa nào mà đảo tới đảo lui như đang tìm kiếm thứ gì đó trong rừng mai.

Y dắt tay Hắc Tuyên Dực dạo tới dạo lui đến vòng thứ sáu mới dừng chân lại. Nhìn sắc trời không còn sớm nữa, Ô Nhưộc nhỏ giọng lầm bầm: “Lẽ nào hắc thật sự không có ở đây?”

Trông thấy Ô Nhưộc trong lòng đầy tâm sự, Hắc Tuyên Dực hiểu ra y không phải muốn đến đây thưởng hoa mà là đang tìm người nào đó.

Lúc này Hắc Can lên tiếng nhắc nhở: “Chủ nhân, phu nhân, hiện giờ đã là buổi trưa, chúng ta có cần ở lại chùa dùng cơm không?”

Ô Nhưộc nhướn mày: “Đã quá trưa rồi à?”

“Đúng thế”

“Vậy chúng ta trở về rồi ăn”

Thấy sân sau đã không còn mấy người ở lại ngắm hoa, Ô Nhưộc lôi kéo Hắc Tuyên Dực đến nơi bọn họ dừng xe. Đột nhiên, một cái bóng màu trắng lao đến đụng trúng vào người y và bị đàn hồi bật lại ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Ô Nhưộc lao đảo lui vài bước, nếu không phải đám Thi Nguyên đang sau đỡ lại thì y đã ngã ngựa từ lâu.

Thi Nguyên vừa giúp Ô Nhưộc chỉnh lại quần áo vừa nói: “Phu nhân, người có sao không?”

Ô Nhưộc lắc đầu: “Không sao”

Hắc Can nhanh chóng bước đến kiểm tra nam tử đang nằm bất tỉnh trên mặt đất. Dung nhan của hắn cực kỳ tuấn dật nhưng sắc mặt lại tái nhợt, máu chảy trên cánh tay nhiễm đỏ nền tuyết trắng. Dường như, hắn đang bị người ta truy sát.

Ô Nhưộc càng nhìn nam tử áo trắng kia càng cảm thấy quen mắt. Sau khi nhận ra được kẻ đó là ai, y ngăn chặn nội tâm mừng rỡ mà nhìn ngó bốn phía. Sau khi xác định xung quanh không có ai, Ô Nhưộc vội vàng nói: “Hắc Can, mau nâng hắn lên xe ngựa, đừng để ai phát hiện”

Hắc Tuyên Dực hí mắt một cái: “Kẻ này là ai?”

Hắn cảm thấy người Ô Nhưộc kim kim lúc này ở vườn mai là nam nhân này.

Trông thấy Hắc Tuyên Dực không vui, Ô Nhưộc không hề che dấu mà nhỏ giọng giải thích: “Hắn là Thái tử”

Cũng chính là mục đích đến Tương Bô Tự hôm nay của y.

Y nhớ lại đời trước Ô Tiễn Thanh từng kể rằng khi vi phục xuất tuần ngang qua Thành Cao Lăng, Thái tử Linh Mạch Hàn bị kẻ thù truy sát vào buổi trưa ngày đông chí trong năm mà y gả cho Hắc Tuyên Dực. Kết quả, hắn chết trong rừng mai của Tương Bô Tự. Cuối cùng, Nhị hoàng tử được chọn làm Thái tử.

Bởi vì Ô Tiễn Thanh cũng chỉ nghe Ô Huyền Nhiên nói lúc say nên Ô Nhưộc cũng không chắc chuyện này có phải thật hay không. Có điều, đời trước, Thái tử Linh Mạch Hàn xác thực là chết vào khoảng thời gian này. Chẳng qua là khi đó Đế quân tuyên bố Linh Mạch Hàn vì hộ giá nên bỏ mình. Sau đó ông ta ban chiếu chỉ an táng Linh Mạch Hàn vào hoàng lăng vô cùng long trọng.

Còn hiện giờ, sở dĩ Ô Nhưộc muốn cứu Linh Mạch Hàn vì y không muốn Ô Thần Tử có cơ hội phò tá cháu ngoại của hắn là Nhị hoàng tử đang cơ còn hắn lại tiếp tục ngồi ở vị trí Quốc sư dưới một người trên vạn người.

Về phần kẻ nào có âm mưu hành thích giết Thái tử thì không cần nghĩ cũng biết được. Bằng sự thông minh và tài trí của Thái tử dĩ nhiên là đã xác định được kẻ nào muốn hại mình từ lâu rồi. Chắc chắn sau khi trở về, Linh Mạch Hàn sẽ không để những kẻ đó yên thân.

Trong lòng Hắc Tuyên Dực vô cùng thỏa mãn vì Ô Nhưộc thẳng thắn nói với hắn thân phận của đối phương. Hắn quay qua dặn dò Hắc Can hành sự theo lời Ô Nhưộc căn dặn.

Hắc Can lập tức cỡi ngựa che Linh Mạch Hàn lại, sau đó, hắn vun tuyết che vết máu trên đất rồi mới nâng người lên xe ngựa.

Chờ Hắc Tuyên Dực và Ô Nhưộc lên xe ngựa xong, Hắc Can nhanh chóng đánh xe rời khỏi.

Không lâu sau đó, một đám người mặc áo đen cũng đi đến Tương Bô Tự. Bọn chúng tìm từ trong ra ngoài hơn một canh giờ vẫn không thấy người nên đành rời khỏi nơi đó.

Chương 45: Thay Đổi Số Mạng

Trên xe ngựa, Ô Nhựt cho Linh Mạch Hàn uống một viên đan dược. Sau khi bắt mạch và xác định hần không bị thương nghiêm trọng, y mới an tâm một chút.

Khi về đến Hắc phủ, máu trên cánh tay Linh Mạch Hàn đã ngừng chảy, gương mặt hần cũng từ từ khôi phục chút huyết sắc.

Hắc Can diu hần đến phòng dành cho khách. Không lâu sau đó, Linh Mạch Hàn dần tỉnh lại. Nhìn thấy một đám người xa lạ đứng trước giường, y vội vàng ngồi dậy lùi tới khoảng cách an toàn, gương mặt đề phòng nhìn chằm chằm bọn họ.

“Chúng ta là người đưa ngươi về đây, ngươi có thể an tâm ở lại đây dưỡng thương. Nếu cần gì, ngươi có thể dặn người hầu trong phủ đi làm là được. Đương nhiên ngươi cũng có thể rời đi bất cứ lúc nào ngươi muốn” Mục đích Ô Nhựt cứu Thái tử không phải để nịnh bợ hần. Y lấy một bình thuốc trị thương đặt lên bàn, sau đó sai nhóm người Thi Nguyên đỡ mình ra khỏi phòng.

Linh Mạch Hàn thở một hơi rồi nhìn chằm chằm vào bình thuốc nhỏ trên mặt bàn một lúc lâu. Trong lòng hần đang trầm nghĩ nếu đối phương muốn giết mình thì đã hạ thủ lúc hần đang hôn mê rồi, không cần phải đưa hần về đây hần và là cho hần nhiều cơ hội chạy trốn đến như vậy.

Linh Mạch Hàn che cánh tay bị thương rồi bước ra mở cửa phòng kiểm tra hoàn cảnh xung quanh. Ngoài cửa không có thủ vệ trông coi, trong viện cũng chỉ có một người hầu chằm chằm quét tuyết trong sân.

Không lâu sau đó, một người người hầu khác bước chằm chằm mang cơm đến phòng của hần. Hần chỉ nói đơn giản một chữ “Ăn” rồi quay người rời khỏi đó.

Nhìn cơm canh nóng hổi đặt trên bàn, Linh Mạch Hàn do dự một chút rồi cầm đũa lên.

Hiện giờ, tuy nhìn bên ngoài thì hần chỉ bị vết thương ở cánh tay nhưng trên thực tế, hần bị nội thương vô cùng nghiêm trọng. Trong tình huống không có người hộ tống, một mình hần không thể trở về Hoàng Đô, hơn nữa con đường về Hoàng Đô còn có rất nhiều kẻ mai phục trong tối chờ hần tự chui đầu vào lưới. Vì vậy, rời khỏi nơi này ở thời điểm hiện tại không khác nào tự đi tìm chết, tội gì không ở lại đây dưỡng thương cho tốt chứ.

Nghĩ đến kẻ muốn lấy mạng của mình, hai mắt đen thẫm của Linh Mạch Hàn dâng đầy sát ý lạnh lẽo. Chờ sau khi trở về Hoàng Đô, nhất định hần sẽ tiêu diệt tất cả bọn chúng, sẽ chém bọn chúng ra thành trăm mảnh.

Trên đường từ hậu viện đến đại sảnh dùng cơm, Ô Nhựt trông thấy Hắc Tuyên Dực đang xem Hắc Tín gieo quẻ bói bằng mai rùa.

Ô Nhựt nhíu mày. Trước đây, y chưa từng nghe nói Hắc Tín biết xem quẻ bói.

Ô Nhựt nhẹ nhàng ngồi xuống. Chờ Hắc Tín bói xong mới khẽ hỏi: “Hai người đang xem bói chuyện gì thế?”

Vốn dĩ y chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ Hắc Tín lại trả lời mình: “Chủ nhân muốn lão nô xem hiện tượng kỳ quái của Ô gia trong buổi bái tế hôm nay”

Ô Nhựt kinh ngạc, hóa ra Hắc Tuyên Dực vẫn còn nhớ chuyện này: “Có thể thấy được gì không?”

Hắc Tín lắc đầu: “Không thể xem được, cũng không có biện pháp hóa giải”

Hắc Tuyên Dực híp mắt một cái.

Bản thân Ô Nhựt hận không thể phá hủy toàn bộ Ô gia nên dĩ nhiên là y không thèm quan tâm xem Ô gia có phương pháp hóa giải hay không.

Hắc Tuyên Dực đột nhiên lên tiếng: “Ồ riêng”

Ô Nhựt sững sờ, ngờ ngác nhìn Hắc Tuyên Dực: “Ồ riêng?”

Ngay lập tức, y hiểu được ý tứ của Hắc Tuyên Dực: “Huynh đang lo lắng cha mẹ ta xảy ra chuyện đúng không?”

Hắc Tuyên Dực gật gật đầu.

Thấy hần quan tâm người nhà mình, trong lòng Ô Nhựt có chút cảm động.

Trước khi biết Ô gia sẽ có đại hung, y cũng luôn nghĩ cách để cha mẹ và huynh muội mình không bị ảnh hưởng khi y tiêu diệt bọn họ.

Còn hiện tại, chuyện ở riêng nói thì dễ nhưng làm mới khó. Đầu tiên, không nói đến chuyện Ô Bạc Phương sẽ không để cho con cháu Ô gia ra ở riêng, với sự hiểu thuận của cha y nhất định sẽ không vô duyên vô cớ dọn ra ở riêng.

Sau khi dùng cơm, Ô Nhược trở về hậu viện.

Nhân lúc Hắc Tuyên Dực chuẩn bị đi thư phòng, Hắc Tín khẽ nói: “Chủ nhân, số mệnh của phu nhân đã thay đổi”

Hắc Tuyên Dực nhíu mi tâm: “Thay đổi?”

“Đúng vậy, số mệnh của ngài ấy vô cùng hỗn loạn. Hiện giờ, lão nô vẫn chưa thể tính ra được”

“Tại sao lại như vậy?”

“Không rõ ràng lắm, nhưng lão nô có thể khẳng định một chuyện...” Hắc Tín khẽ mỉm cười: “Số mệnh của phu nhân không còn là ‘đoán mệnh không cách nào thay đổi’ nữa”

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thôi Tiêu Rồi

Chớp mắt, bảy ngày đã trôi qua kể từ khi Lễ Đông chí kết thúc. Ô gia vẫn yên bình như mọi khi. Người Ô gia vẫn việc ai nấy làm, dường như bọn họ đã quên bẵng đi chuyện ba nén nhang bị gãy ở Lễ Vần thần.

Từ sau lễ Đông chí, Cửu công tử Ô Thế và Thập công tử Ô Bách của Nam Đại viện hầu như ngày nào cũng học xong là chạy ngay đến Đồ Nhạc phường đánh bạc.

Bọn chúng đó chính là điển hình cho câu “Thập đồ cửu thua”. Chỉ trong một thời gian ngắn, số tiền thắng bạc lần trước và tiền chi tiêu hàng tháng của cả hai đều thua sạch sẽ vào sông bạc. Thậm chí, bọn chúng còn vay của Đồ Nhạc phường rất nhiều ngân lượng và phải viết giấy hẹn trong vòng bảy ngày phải trả lại cả vốn lẫn lời. Có điều, chỉ trong một thời gian ngắn, cả hai người bọn chúng lại tiếp tục thua sạch khoản tiền vừa vay.

Lần này, hai tên đó rất sốt ruột bởi vì hiện giờ bọn chúng không dám xin thêm tiền của Ô gia và hiển nhiên là không dám để cho người trong nhà biết chuyện. Cuối cùng, chương quỹ của Đồ Nhạc phường đồng ý cho bọn chúng cầm đồ để vay thêm tiền. Thế nhưng đồ vật mà hần cần nhất định phải là Thi Cốt Long Đình, U Quỷ Dịch và Huyền Nha Phiến.

Nghe xong, Ô Thế và Ô Bách vừa nghe lập tức sinh nghi. Làm sao mà người này biết Ô gia bọn họ có những pháp khí này? Nhưng nghĩ lại, Đồ Nhạc phường là nơi tốt xấu lẫn lộn, hơn nữa tên chương quỹ này lại có quan hệ rất rộng nên việc hần biết Ô gia có những pháp khí này cũng không có gì kỳ lạ. Nghĩ vậy, hai tên đó không còn nghi ngờ nữa mà nhanh chóng trở về nhà trộm pháp khí.

Có điều, những món pháp khí này đều được cất trong kho phòng của viện nhà bọn chúng, hiển nhiên là cần phải ó chìa khoá mới có thể mở được.

Kiên nhẫn đợi ở nhà hai ngày cho đến lúc Ô Tiền Bàn và Ô Tiền Đồng xuất môn tuần tra, Ô Thế và Ô Bách ngay lập tức lấy cớ để mẹ mình mở cửa kho phòng.

"Nương, những kẻ trong học đường kia đều nói con ăn mặc mộc mạc, ngay cả một cái ngọc bội cũng không có để mà đeo. Bọn chúng còn nói con còn thua cả bọn người hầu của chúng. Hiện giờ, con không còn mặt mũi nào đi học nữa" Ô Bách kéo tay Đồng Trà Kỳ làm nũng nói: "Nương, người có thể cho con đến kho phòng chọn vài món trang sức được không, để khi đến trường con có thể làm cho bọn chúng hết vênh vao"

"Đám anh em họ của con làm sao mà ăn vận tốt hơn con được chứ?" Nghe con trai bảo bối bị nói có người ta nói xấu, Đồng Trà Kỳ lập tức cảm thấy không cao hứng: "Ta nhớ lần trước khi các con đi học cũng không thấy ai ăn vận tốt hơn con được. Bọn chúng làm sao có tư cách chê con? Miếng ngọc trên đai lưng của con hiện giờ chính là bạch ngọc thượng đẳng được chính tay đại sư ở Hoàng Đô chế tạo. A! Miếng ngọc trên đai lưng của con đâu rồi?"

Đáy mắt Ô Bách hiện lên vẻ chột dạ, dĩ nhiên hần sẽ không dám nói nói với mẹ mình chuyện tất cả đồ quý giá đã bị hần cầm cố: "Con để ở trong phòng, mang theo chỉ thêm mất thể diện"

"Vì sao lại mất thể diện? Đó chính là....."

Ô Bách cất lời Đồng Trà Kỳ: "Nương, người có biết hiện giờ đường ca đường tử ở Tây Đại viện và Đông Đại viện đều mang ngọc bội thù trạc không, còn không thì cũng là pháp khí ngọc sức, cái gì của bọn họ cũng tốt hơn con"

"Thật như vậy?"

Nghĩ đến bảo bối ăn mặc giản dị hơn người khác, trong lòng Đồng Trà Kỳ cảm thấy không thoải mái. Lẽ dĩ nhiên, nàng hề muốn bị đám chị em dâu khác chê cười. Vì vậy mà nàng đi vào nội thất lấy chìa khoá khoá phòng: "Đi, đến khoá phòng với ta"

Thấy mưu kế đã thành, trong lòng Ô Bách vô cùng mừng rỡ. Hắn đi theo Đồng Trà Kỳ vào khoá phòng chọn ra ba miếng ngọc bội quý báu của nam tử. Sau đó, Ô Bách lại làm nũng với Đồng Trà Kỳ để vào mật thất xem pháp khí.

Đồng Trà Kỳ mềm lòng mở cửa mật thất cho hắn vào xem.

Thừa dịp nàng không chú ý, Ô Bách lén lút nhét U Quỷ dịch và Huyền Nha phiến vào tay áo. Sau khi ra khỏi khoá phòng, hắn vội vàng lấy có rồi khỏi Thư Đồng viện để đi đến cửa lớn phía Bắc tụ họp với Ô Thế.

Nửa canh giờ sau, Ô Thế cũng lên xe ngựa.

Ô Bách sốt ruột hỏi: "Cửu ca, thế nào rồi, có lấy được không?"

"Người nghĩ cửu ca người ta là ai chứ? Có cái gì mà ta không lấy được?" Ô Thế cười đắc ý: "Người quên chủ ý để mẹ chúng ta mở khoá phòng này do ta nghĩ ra à?"

Ô Bách cao hứng cười một cái rồi lại xụ mặt xuống: "Cửu ca, nếu như để cha ta biết được ta lén mang pháp khí đi cầm cố thì chắc chắn ông ấy đánh gãy chân ta"

Ô Thế thu hồi nụ cười: "Đừng lo lắng, đạo gần đây cha ta và tiểu thúc đều không cần dùng pháp khí. Chỉ cần chúng ta chuộc lại pháp khí trước khi bọn họ phát hiện ra là được rồi"

"Nhưng mà chúng ta có cần dùng pháp khí để cầm cố không? Đúng rồi, lúc này mẹ của ta vừa mới cho ta thêm ba miếng bội, chúng ta có thể cầm nó để trả nợ"

Ô Thế liếc mắt xem thường: "Người ngọc hà, ngọc bội kia mỗi ngày đều phải đeo trên người. Nếu mẹ người không thấy thì người phải giải thích với bà ấy thế nào đây?"

"Cũng có lý. Vậy chúng ta đây làm sao có bạc để chuộc lại pháp khí?"

"Không phải năm mới sắp đến rồi sao? Đến lúc đó, chúng ta sẽ có rất nhiều tiền lì xì, lo gì không có bạc trả nợ chứ"

"Đúng vậy" Ô Bách cười hi hi: "Vẫn là Cửu ca thông minh nhất"

Vừa tới Đồ Nhạc phường, hai người vội vàng vàng chạy lên lầu ba.

Người đến Đồ Nhạc phường đánh bạc người nhiều cô số kẻ, kẻ vào người ra náo nhiệt như trẩy hội.

Lúc chạy đến lầu hai, bọn Ô Thế đột nhiên đụng vào một nam nhân đang đi xuống lầu. "Bộp" một tiếng, một cây sáo màu hắc lam rơi ra từ tay áo Ô Bách.

Ô Bách cả kinh vội vàng nhét U Quỷ dịch trở lại rồi quay qua nam tử giận dữ quát: "Người đi đường mà không có mắt hả? Nếu pháp khí của ta bị hủy thì người bồi thường ta thế nào đây?"

"Thập đệ" Lo lắng Ô Bách gặp phải chuyện, Ô Thế vội vàng ngăn cản: "Pháp khí không sao là được rồi, giờ vào gặp chương quỹ quan trọng hơn"

Ô Bách hung dữ trừng mắt với nam nhân đụng hắn rồi hừ lạnh một tiếng. Sau đó, hắn đi theo Ô Thế lên lầu ba. Bọn chúng đi sâu vào gian phòng bên trong cùng. Sau khi được thủ vệ cho phép, cả hai vào nội gian gặp Vu Chương quỹ.

Nam nhân đụng vào Ô Bách cũng không phải ai xa lạ mà chính là Hắc Can. Sau khi nhìn thấy cửa phòng trên lầu ba đóng lại, Hắc Can lập tức dẫn theo sáu hộ vệ quay trở lại lầu ba.

"Vu Chương quỹ, chúng ta đã mang đến pháp khí mà người muốn"

Ô Thế và Ô Bách lấy pháp khí từ trong túi áo ra đặt lên bàn.

Vu Chương quỹ cười nói: "Cửu công tử và Thập công tử quả nhiên là giữ lời hứa mang pháp khí lại đây đúng thời hạn đã định"

Hắn vươn tay với bọn họ: "Các người mau đưa ta xem có phải đúng là pháp khí mà ta cần hay không"

Ô Thế đẩy pháp khí của mình và Ô Bách đến trước mặt hắn: "Vu Chương quỹ, trước khi cho người xem, ta muốn biết vì sao người lại yêu cầu chúng ta cầm cố ba món pháp khí này?"

Ánh mắt Vu Chương quỹ tối đi vài phần: "Chuyện này cũng không có gì bí mật cả. Bởi vì gần đây, ta có một vị bằng hữu muốn bắt đại yêu quái, hắn cần

một vài món pháp khí cao cấp để trợ giúp thì mới có thể thành công. Có điều, hần lại không có những pháp khí mạnh như này. Khi nghe nói chỉ có Ô gia các người pháp khí mới phù hợp nhưng lại không quen biết với Ô gia các người, hần mới hỏi ta trên xem ta có thể giúp hần mượn pháp khí được hay không. Không ngờ, các người....."

Vu chương quỹ cười hề hề: "Chuyện sau đó, các người cũng biết rồi đấy"

Ánh mắt Ô Thế trầm xuống: "Không phải vì muốn mượn pháp khí mà người cố tình làm cho chúng ta thua bạc chứ?"

Vu Chương quỹ chậm rãi thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn hần: "Cửu công tử, người cảm thấy ta là người như vậy sao? Nếu ta thật sự làm như vậy thì về sau còn ai dám đến Đồ Nhạc phường đánh bạc đây?"

Ngắm lại thấy Vu chương quỹ nói cũng có lý, Ô Thế buông tay để hần kiểm tra pháp khí.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng ba pháp khí và xác định đúng là thứ hần muốn tìm, Vu Chương quỹ viết giấy cảm đồ cho bọn họ. Đồng thời, hần cũng bắt hai tên đó đóng dấu chứng minh những món pháp khí này là Ô gia cầm cố cho hần.

Ô Thế nhắc lại một lần nữa: "Dù pháp khí đã cầm cố cho người nhưng người phải cam đoan khi chúng ta chuộc đồ thì nó vẫn hoàn hảo, không bị hư hại"

"Không thành vấn đề" Vu Chương quỹ cười híp mắt cầm chứng từ nhìn một chút: "Cửu công tử, Thập công tử, bây giờ trời vẫn còn sớm. Hai người có muốn gỡ vốn hay không?"

Ô Thế cười lạnh: "Ta sợ lại tiếp tục thua rồi phải đem thêm pháp khí để gán nợ tiếp"

Hần lôi kéo Ô Bách xoay người ra khỏi phòng. Vừa mở cửa, cả hai nhìn thấy nam nhân vừa mới đứng vào Ô Bách dưới lầu hai.

Ô Bách cá giận nói: "Tránh ra!"

Không thèm đếm xỉa đến hần, Hắc Can bước đến vài bước ép Ô Bách và Ô Thế trở về phòng.

Cảm giác nam nhân này không phải người thường, hơn nữa phía sau hần còn có sáu gã hộ vệ, Ô Thế vội vàng kéo tay Ô Bách để hần không đứng lên tiếng kêu đắc tội người khác.

Hắc Can nhanh chóng bước đến trước mặt Vu Chương quỹ, cầm lấy pháp khí trên mặt bàn, lạnh nhạt nói: "Pháp khí này là sinh lễ của chủ tử cho phu nhân của chúng ta. Vì sao lại ở trong tay các người?"

Nghe hần nói xong, sắc mặt Ô Thế và Ô Bách tức thì trở nên trắng nhách.

Thôi tiêu rồi!

Không ngờ tên này là người của Hắc gia.

Nếu vậy thì Ô Nhục cũng sẽ biết chuyện Ô gia bọn họ trộm sinh lễ của hần rồi.

Nếu như người Hắc gia tìm tới đối chất thì hai người bọn họ cũng sẽ không đơn giản là bị đánh gãy chân đâu.

Ô Bách nắm chặt tay Ô Thế run rẩy hỏi: "Cửu... Cửu ca, làm sao bây giờ?"

"Ta... Ta làm sao mà biết được" Ô Thế cũng vô cùng sợ hãi. Hần cũng không lớn hơn Ô Bách bao nhiêu nên dĩ nhiên là không có nhiều kinh nghiệm xử lý tình huống. Vì vậy, khi gặp chuyện lớn như vậy, dĩ nhiên hần cũng trở nên luống cuống không khác gì Ô Bách.

Nghe những lời này của Hắc Can, Vu Chương quỹ biết ngay thân phận của người này. Thế nhưng, hần vẫn là giả vờ tức giận nói: "Các người là ai? Sao lại cả gan xông vào thư phòng của ta. Người có biết Đồ Nhạc phường là địa bàn của Vu mỗ không? Nhà người, này, trả chứng từ lại cho ta, người đâu, người đâu"

Hắc Can thẳng tay đoạt ba pháp khí và chứng từ nhét vào trong áo choàng. Sau đó, hần xoay người phân phó hộ vệ: "Dẫn người về"

Nghe vậy, Ô Thế và Ô Bách vội vàng xoay người bỏ chạy. Thế nhưng, bọn chúng bị hộ vệ chặn đường. Hơn nữa, linh lực của chúng không cao như những hộ vệ kia nên rất nhanh chóng, Ô Thế và Ô Bách đã bị họ đánh ngất trên mặt đất.

Sợ bọn họ động thủ với mình, Vu Chương quỹ vội vàng nói: "Đừng đánh ta, ta đi với các người là được rồi chứ gì"

Bạn đang đọc truyện *Phế Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.